XXVIII. évfolyam, 25. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1972. június 22.

Ludas Matyi

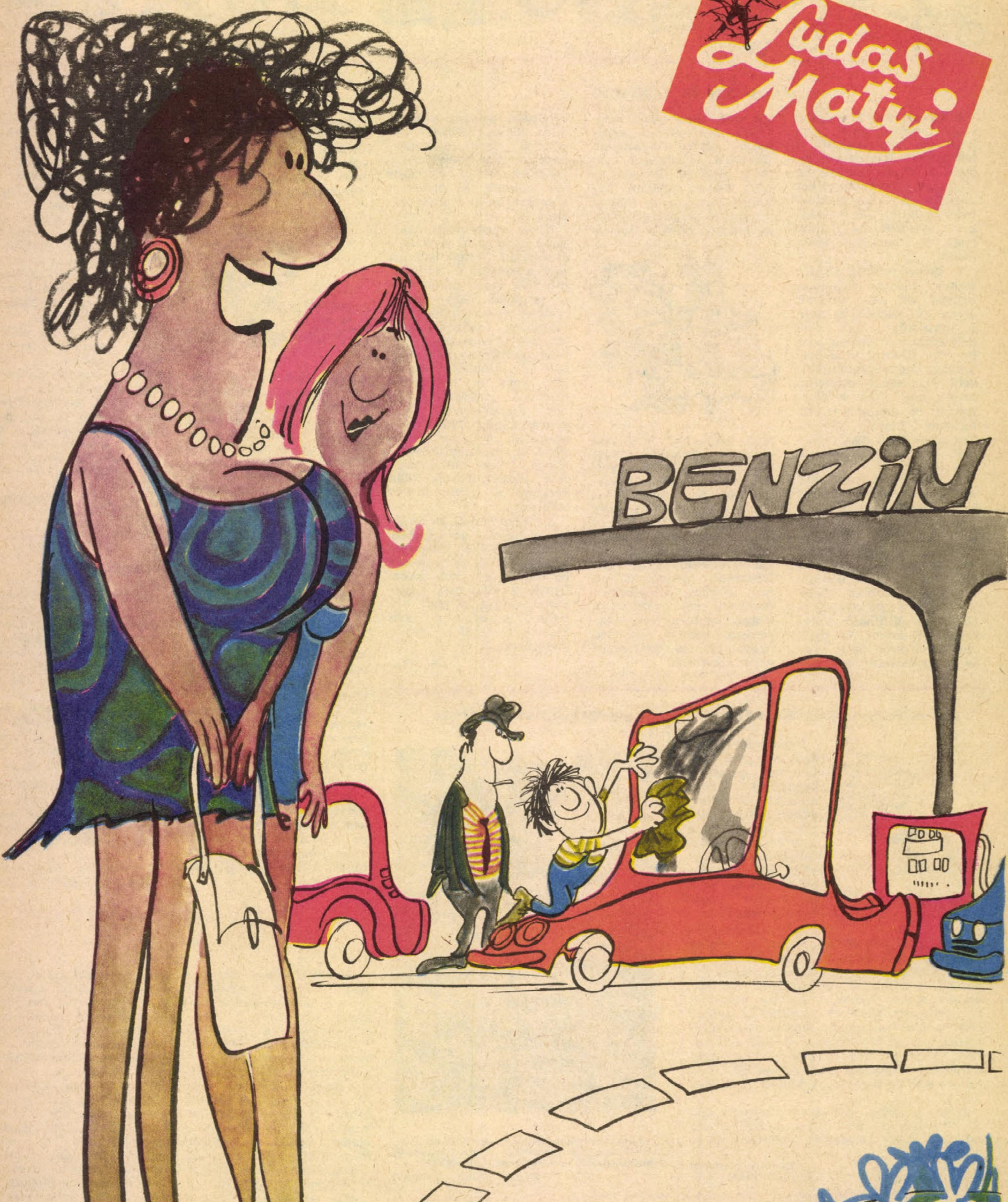

Sajdik Ferenc rajza

DIÁKOK NYÁRI „MUNKÁN“

– Milyen sok borravalót szed össze a kisfiam… Kár, hogy szeptembertől megint iskolába jár

KEDVES LUDAS!

GARZON ÉS PÁNTVÉSŐ

Kedvenc zsörtölődéseim közé tartozik arról írni, hogy mi nem kapható a boltokban. Hiánycikk legyen a talpán, amiről én még nem ejtettem egy-két zokszót. A kereskedelem kifogyhatatlan kedvességgel gondoskodik róla, hogy ne maradjak téma nélkül.

E hétre rendelt hiánycikkem például a Garzon filteres tea. Az, amelyik olyan kis zacskóban van, s egyszerűen csak bele kell lógatni a meleg vízbe. Van filteres tea a boltokban, hogyne volna, előkelő Darjeeling márkájú. Lehet, hogy jobb a Garzonnál, de drágább is: tíz forinttal! Legyen Darjeeling is az arra rászorulóknak, én nem bánom, de ne tűnjön el a Garzon sem, hiszen vannak akik azt jobban kedvelik. Már a szerényebb áráért is.

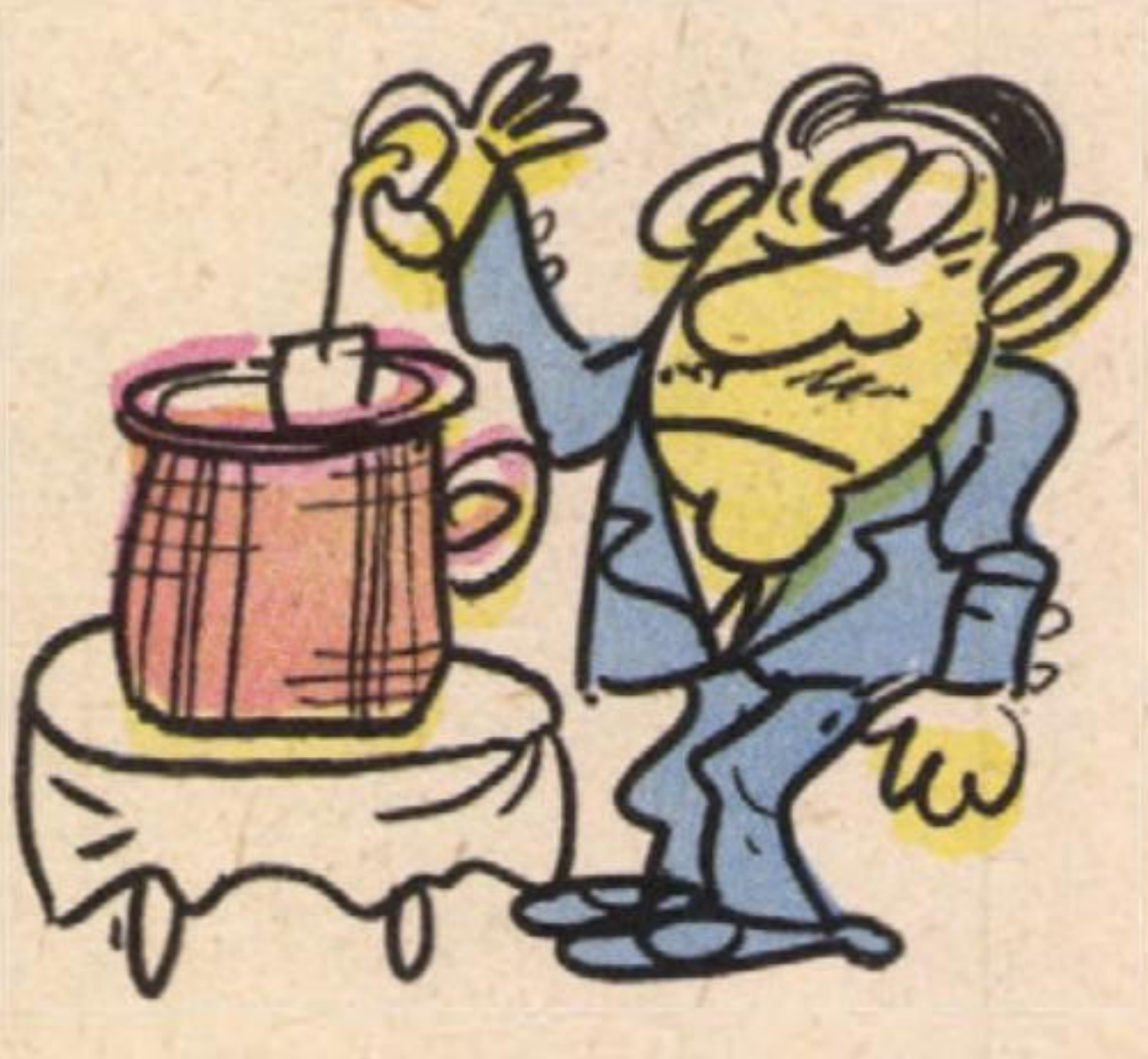

Szóval, én mindig csak ilyesmin füstölgök, hogy miért nincs olcsó filteres tea, élesztő, fehér garbó és még egyszer sem méltatlankodtam amiatt, hogy nem lehet pergő csavarhúzót vagy állítható tokos szögmérőt kapni. Ez nyilván abból ered, hogy reggelire gyakrabban fogyasztok teát, mint tokos szögmérőt. Belátom, ez kicsinyes, egyéni szempont. Mert, ha történetesen nem fájós gyomrú férfiú volnék, hanem például bútorgyár, engem is jobban izgatna a pergő csavarhúzó hiánya, mint a Garzon teáé. Mindebből csak azt akarom kihámozni, hogy sok olyan hiánycikk van még égen és földön, amiről nem is tudunk, közvetve mégis nekünk okoz bosszúságot. Hogy a választott példánál maradjak: mi mérgelődünk végül is amiatt, ha egy bútordarab megmunkálása nem sikerül a legtökéletesebben, csak azért, mert a gyár képtelen volt megszerezni néhány, számára nagyon fontos szerszámot vagy alkatrészt.

Láttam például a veszprémi „Szigeti József" Faárugyár egyik megrendelését, amit a Szerszám- és Kisgépértékesítő Vállalathoz küldtek. És olvastam a megrendelésre adott választ is.

Nyolc megrendelt szerszám közül csak egynek a szállítására tettek ígéretet. Egy szerszámról megállapították, hogy az nem az ő profiljuk. Egy másik esetben nem értették elég világosan, milyen szerszámról is van szó.

Öt esetben — nyolc közül! — sajnálattal közölték, hogy a megrendelt áruból „raktárkészlettel nem rendelkeznek". Magyarul: nincs. Hiánycikk a pántvéső, a tokos szögmérő, a rögzíthető hegyeskörző... Hogy mikor lesz? Nem tudják. Tessék talán benézni a jövő ötéves tervben...

A veszprémiek az öklüket rágják mérgükben. Állítható tokos szögmérő legyek, ha én is nem azt tenném a helyükben. Csakhogy ettől még a csavar húzatlan, a pánt vésetlen marad, ha nem kapnak mielőbb megfelelő szerszámokat.

(r. b.)

NEM VARÁZSLÁDA

Nagytétény nagyon szép kastélymúzeuma méltán vonzza a kül- és belföldi látogatókat. Ez azonban nem vigasztalja a nagytétényi gyerekeket, akiknek nincs megfelelő játszóterük, legfeljebb a régi piac helyén tudnak játszadozni. Ám az egykori piactér közelében szemetesládát helyezett el a Köztisztasági Hivatal, amelynek rendszeres kiürítéséről már elfelejtettek gondoskodni. Pedig nem varázsláda az, amelyből — csiribi, csiribá! — eltűnik a szemét. Ha pedig el is tűnik, akkor is előbb a járdán és az úttesten bukkan fel, kellemetlen szagot árasztva a környéken.

Ha pedig a tavaszi szellő valamivel erősebben söpör végig az utcákon — már pedig ez gyakran előfordul —, akkor a különféle papírhulladékok a szelek szárnyán berepülnek a házakba, üzletekbe.

Nem tudom, a KÖJÁL mikor tartott ellenőrzést Nagytétényben, de remélem, e sorok elolvasása után megteszi.

A XXII. kerületi Tanács pedig, addig is, míg nincs szebb, egészségesebb játszótere a nagytétényi gyerekeknek, igyekezzék rendet teremteni a régi piactéren.

(fenyvesi)

MIKOR ÉRIK A BARACK GYÁLON?

Tavaly decemberben a gyáli Jókai Mór utcába is bevezették végre a villanyt. Azt hittem akkor, hogy hamarosan eltehetem a petróleumlámpákat emlékbe. Kapum előtt már ott világít a villany, de a lakásomban még mindig nem.

Az Elektromos Művek üllői kirendeltségétől a beszerelési engedélyt megkaptam, a költségeket jó előre be is fizettem. A befizetés után másfél hónappal kiszállították az oszlopot. Megkérdeztem: mikor jönnek az oszlopot beállítani és a villanyt bekötni? „Amikor a barack érik, mama!" — mondta nagyon elmésen és kedélyesen az Elektromos Művek szakembere. Meglepetésemben elfelejtettem megkérdezni, melyik barackra gondoltak? Mert barack sokféle van, s igen különböző időben érnek.

Most pótlólag szeretném megkérdezni Elektromosékat, nem tudnak ennél pontosabb — s minél közelebbi! — dátumot mondani?

Gödöny Sándorné
Gyál, Jókai u. 40.

HANGULATVILÁGÍTÁS

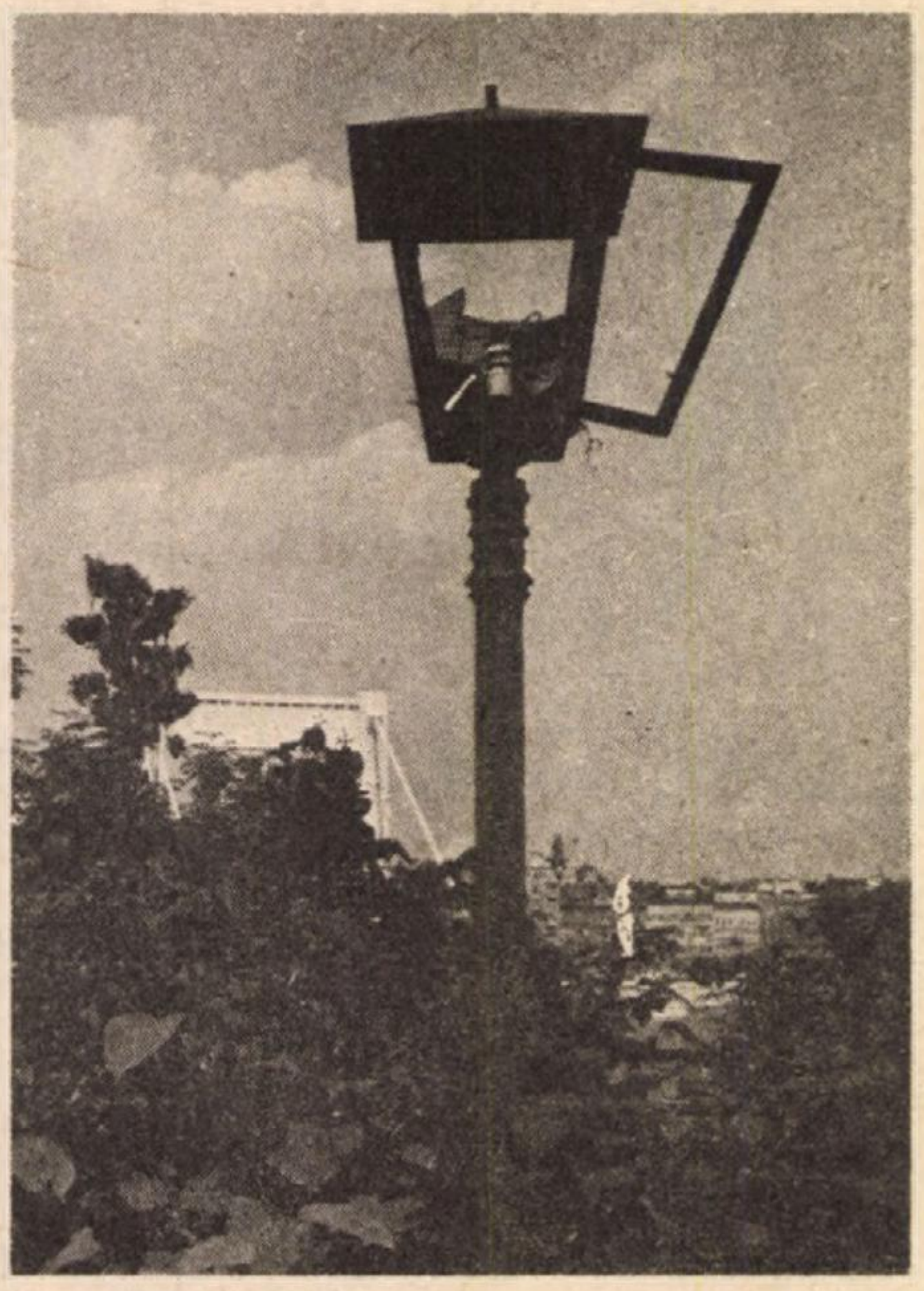

Ilyen lerobbant (lehet, hogy tönkrecsúzlizott?) lámpák szolgálják a táj hangulatos megvilágítását a Gellérthegy oldalában!

Megyer Tibor, Budapest

ELKÉSETT ENGEDÉLY

Több mint három évvel ezelőtt, 1969 elején azzal a gondolattal foglalkoztam, hogy fürdőszobámba gázboylert szereltetek. Az előírásoknak megfelelően, engedélyt kértem erre a Fővárosi Kéményseprő Vállalat XI. kerületi kirendeltségétől. Feltűnően gyorsan: két nap múlva kijött két derék kéményseprő és mindent nagyon gondosan megvizsgált.

Később a családi kupaktanács úgy határozott, hogy nem gázboylert szereltetünk be a fürdőszobába, hanem villany hőtárolót. Ez annak rendje-módja szerint meg is történt.

Épp ezért nagyon meglepett, amikor nemrégiben levelet kaptam a Fővárosi Kéményseprő Vállalattól, amelyben közölték, hogy a megtartott vizsgálat szerint semmi akadálya a gáz bekötésének. A levél keltezése jól olvashatóan: 1969. február 22. A borítékon viszont, ugyancsak jól olvasható a feladás kelte a postabélyegzőn: 1972. V. 22.

Hol volt vajon több mint három évig ez a levél, melyik íróasztal sötét zugában, s hogy került onnan most napvilágra?!

Nagy Kálmán
Bp. XI., Fegyvernek u. 123.

REGULA

A Mátraaljai Szénbányák Vállalat megrendelt hetven dugattyúgumit visontai üzemének a címére, Pestről, a Mélyfúró Berendezések Gyárából. Nem akarom mélyfúrni a mélyfúrókat, de meg kell mondani, felületesek voltak: a dugattyúkat tartalmazó 22 kilós csomagot nem a visontai címre postázták, hanem a vállalat központjába küldték el, Gyöngyösre. Ezért joggal érdemelnek fejmosást.

Meg is kapták. Gyöngyösről erélyes hangú levélben dorgálták meg őket, amiért nem a megadott címre postázták a küldeményt. Idáig rendben volna a dolog, ám a Mátraaljai Szénbányák zordon lelkű ügyintézője nem érte be ennyivel: a csomagot is visszaküldte Pestre, a Mélyfúró Berendezések Gyárába, szigorúan meghagyva, hogy tíz napon belül postázzák a helyes címre, különben visszakérik a pénzüket.

Gyöngyöstől Visonta néhány kilométernyire van csupán, a vállalat központjából bizonyára naponta járnak ki oda, kivihették volna, hiszen egy ilyen kis csomag még egy személykocsiban is elfér. Egyszerűbb lett volna ezt a megoldást választani, s amellett azért Pestre is mehetett volna egy figyelmeztető levél, hogy máskor jobban vigyázzanak.

Ennek az az előnye is meglett volna, hogy a visontaiak hamarabb hozzájutottak volna a dugattyúkhoz. Nyilván szükségük volt rá, ha már egyszer megrendelték. Vagy ez csak mellékes szempont? A fő az, hogy regulázhassuk egymást?

(R)

TÖRZSVENDÉG A SZÉCHENYI FÜRDŐRŐL

Évek óta vagyok törzsvendége a Széchenyi fürdőnek. Szomorúan látom, hogy romlanak ott évről évre az állapotok.

A strandon nagyon sok öltözőszekrény használhatatlan. Némenyiknek csak a zárja rossz, de van sok olyan is, amelyiknek teljesen hiányzik az ajtaja. A téli hónapokban senkinek sem volt figyelme arra, hogy a szezon kezdete előtt kijavítsák a szekrényeket?

A zuhanyozókat is ideje volna már rendbe hozatni, mert sokat kell vesződni velük, míg sikerül beállítani. Ha egyáltalán sikerül.

A víz tisztaságát illetően is ajánlatos volna sűrűbben vizsgálatot tartani!

Dr. Sz. L.
Budapest

SZÜNIDŐ

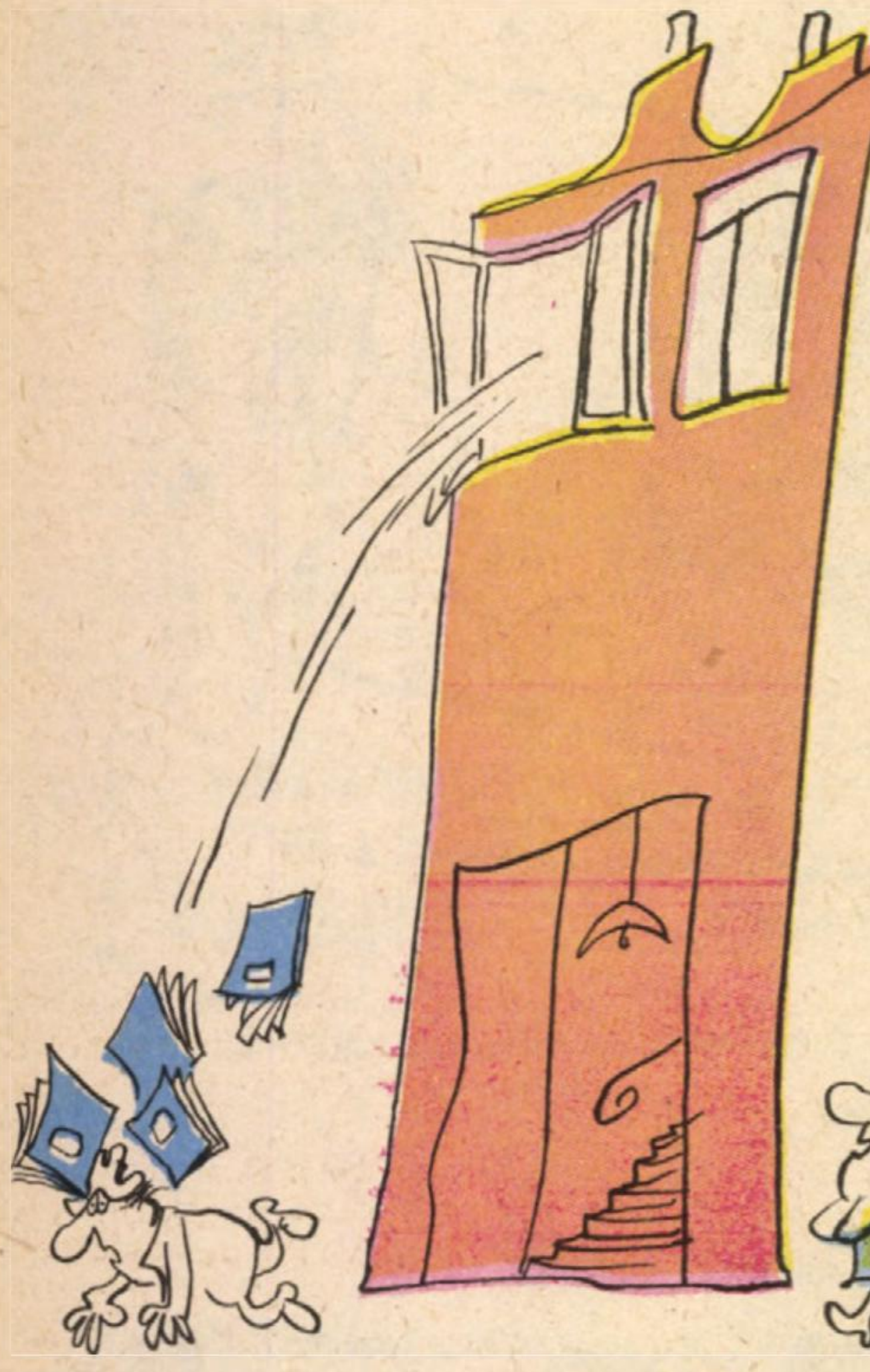

– Úgy látszik, Pistike nem bukott meg egy tantárgyból sem!

ELFOGLALT ELNÖK

Erdei Sándor rajza

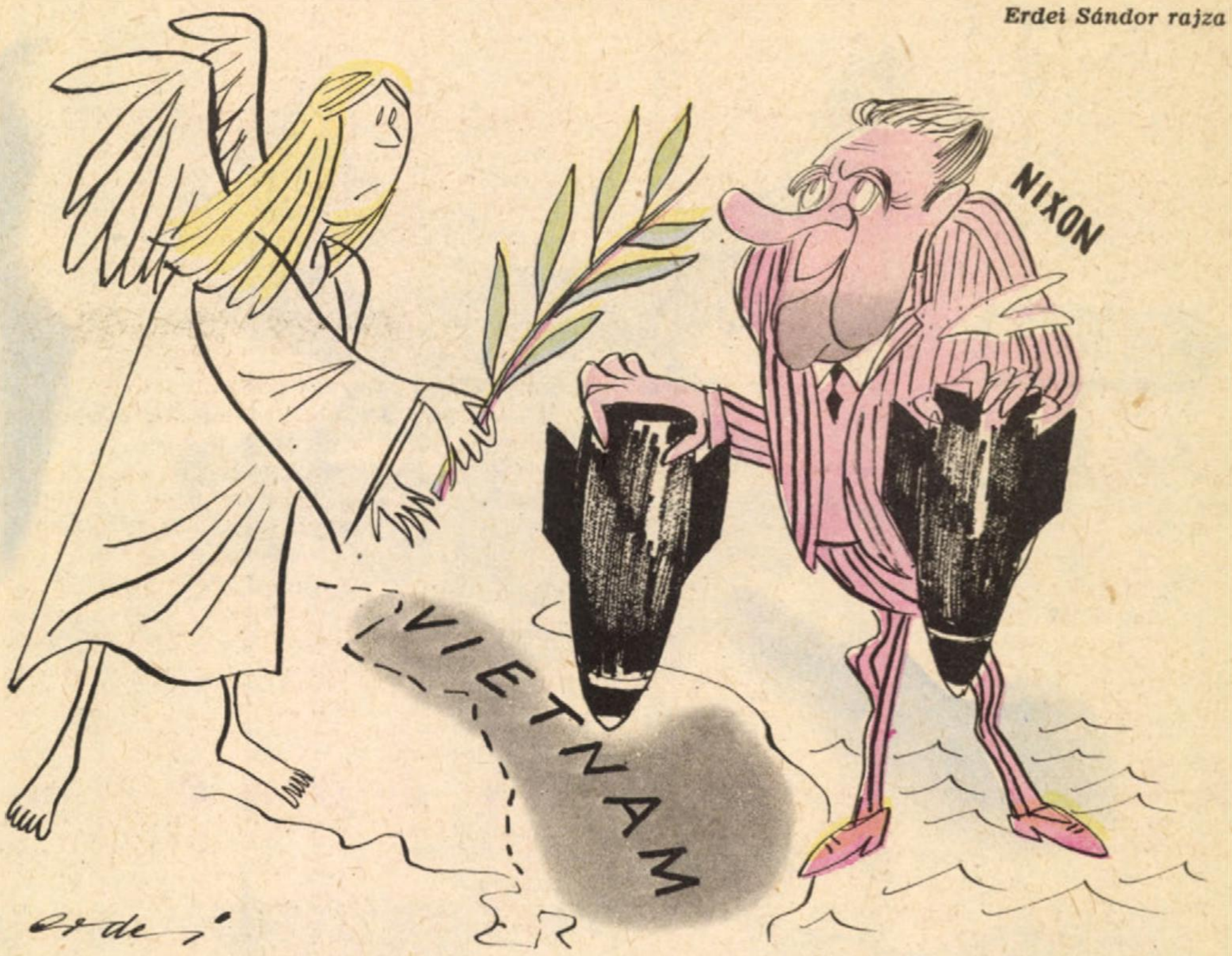

– Nekem nagyon tetszik az olajág, de amint látja, mindkét kezem tele van...

Bizottság

1

A ciprusfa tövében egy nachtkaszli állt: ebben laktak Kovácsék. A téglából épült nachtkaszli pontos mása volt egy valódi biedermeier éjjeliszekrénynek. Esténként, amikor a szekrény tetején felgyújtják a kislámpát, megjelennek a szúnyogok és az üdülővendégek, hogy megcsodálhassák a különleges építményt.

A nachtkaszlis Kovács egy este felkereste a szomszédját, doktor Cserpeléthi Gézát.

2

— Tennünk kell valamit! — mondta izgatottan Kovács és a doktor, aki egy miniatűr lőportoronyban lakott, buzgón helyeselt.

— Rettenetes, amit csinálnak — kiáltott le a torony tetejéről Cserpeléthiné, miközben a rozsdás, nyikorgó szélkakast szidozta. — Itt az ideje, hogy összefogjunk.

— Ha Allah is úgy akarja — szólt közbe a szomszéd, a miniatűr mecset erkélyéről.

3

A minaret tulajdonosa, egy jónevű hölgyfodrász, a borravalókból építette fel a tornyát, amelynek az erkélyéről gyönyörű kilátás nyílt a tóra.

— Javaslom, hogy alapítsunk bizottságot! — javasolta a hölgyfodrász. — És vegyük be Lontaiékat is.

Lontaiék az utca végében laktak egy cölöpkunyhóban, és őslakóknak számítottak a környéken.

— Ha Lontaiékat bevesszük — mondta doktor Cserpeléthiné —, akkor be kell vennünk Zimmermannékat is...

4

Zimmermann — egy zsúpfedeles parasztház tulajdonosa — lelkesedett az ötletért.

— Uraim! — modta ünnepélyesen —, rám számíthatnak! Ez így valóban nem mehet tovább!

— Kit vegyünk be még a bizottságba?

— Vermeséket ajánlanám — felelte pipázgatva az agg, szakállas Zimmermann és odaszólt az asszonynak: kínálja meg a vendégeket frissen fejt kecsketejjel.

5

Vermesék egy cölöpfallal védett, miniatűr földvárban húzták meg magukat a nyári hónapokban és időnként összeverekedtek a szomszéd telektulajdonossal, aki egy négy méter magas turistabakancsban lakott. A cipő formájú házba csak a tetőn keresztül lehetett be jutni, egy nagy cipőkanál segítségével.

— Belépek a bizottságba — mondta Vermes a földsánc tetején —, ha valóban teszünk is valamit. Mikor ülünk össze és hol?

— Holnap délután ötkor, Balogéknál, Fasor utca öt.

6

Balogék egy dór oszlopokkal díszített, akantuszlevelekkel ékesített, mozaikpadlós szerszámkamrában tanyáztak. A bal oldali szomszédjuk a sanktgalleni apátság kicsinyített mását építette fel magának, a jobb oldali szomszédjuk pedig egy nemesi udvarház boldog tulajdonosa volt. A szemközti telken most építkeztek. Egy kiváló színművész templomot építtetett: Thália templomát, természetesen úszómedencével, amelyben vidáman pancsizhatnak majd a hét végén leruccanó Vesta-szüzek.

7

— Szépészeti bizottságunk célja — mondta bevezetőjében doktor Cserpeléthi —, hogy megakadályozzuk a táj elcsúfítását. Sajnos, gomba módra nőnek ki a földből olyan új házak, amelyek sehogy sem illeszkednek bele a környék melankolikus szépségébe.

— Tiltakozunk!

— Elég volt!

— Bontsák le őket!

A szépészeti bizottság első üléséről háromhasábos cikk jelent meg a „Hírharsona” című lapban. A lap szerkesztője ugyanis szívén viselte a bizottság ügyét: épp most építtetett egy összkomfortos kirgiz jurtát, Kovácsék biedermeier nachtkaszlija mögött.

Mikes György

AZ ÜZEMI PSZICHIÁTERNÉL

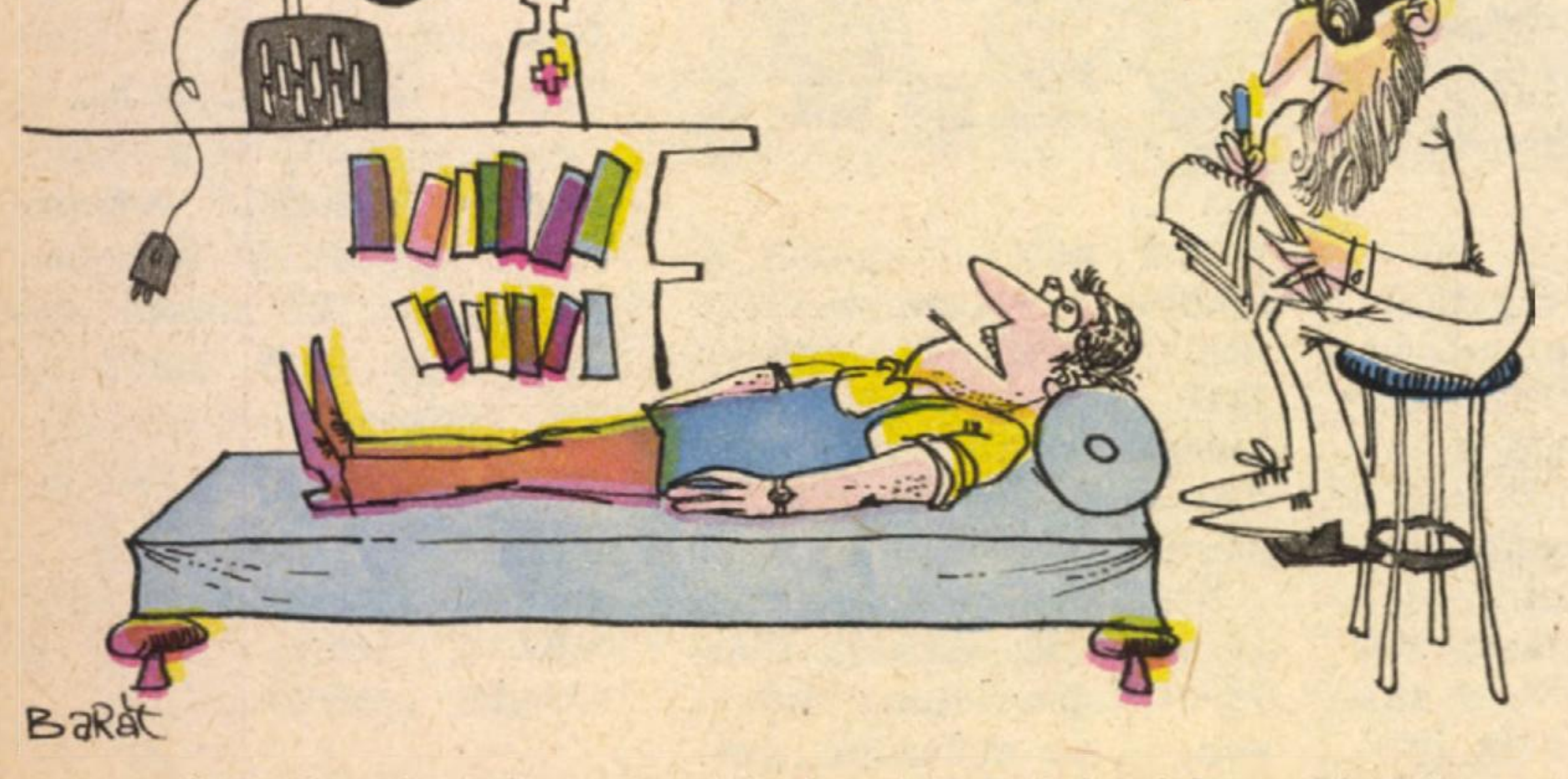

– És ami a legkellemetlenebb, ha dolgozni kezdek, a főnököm azt hiszi, hogy beteg vagyok...

FIZETÉSNAP

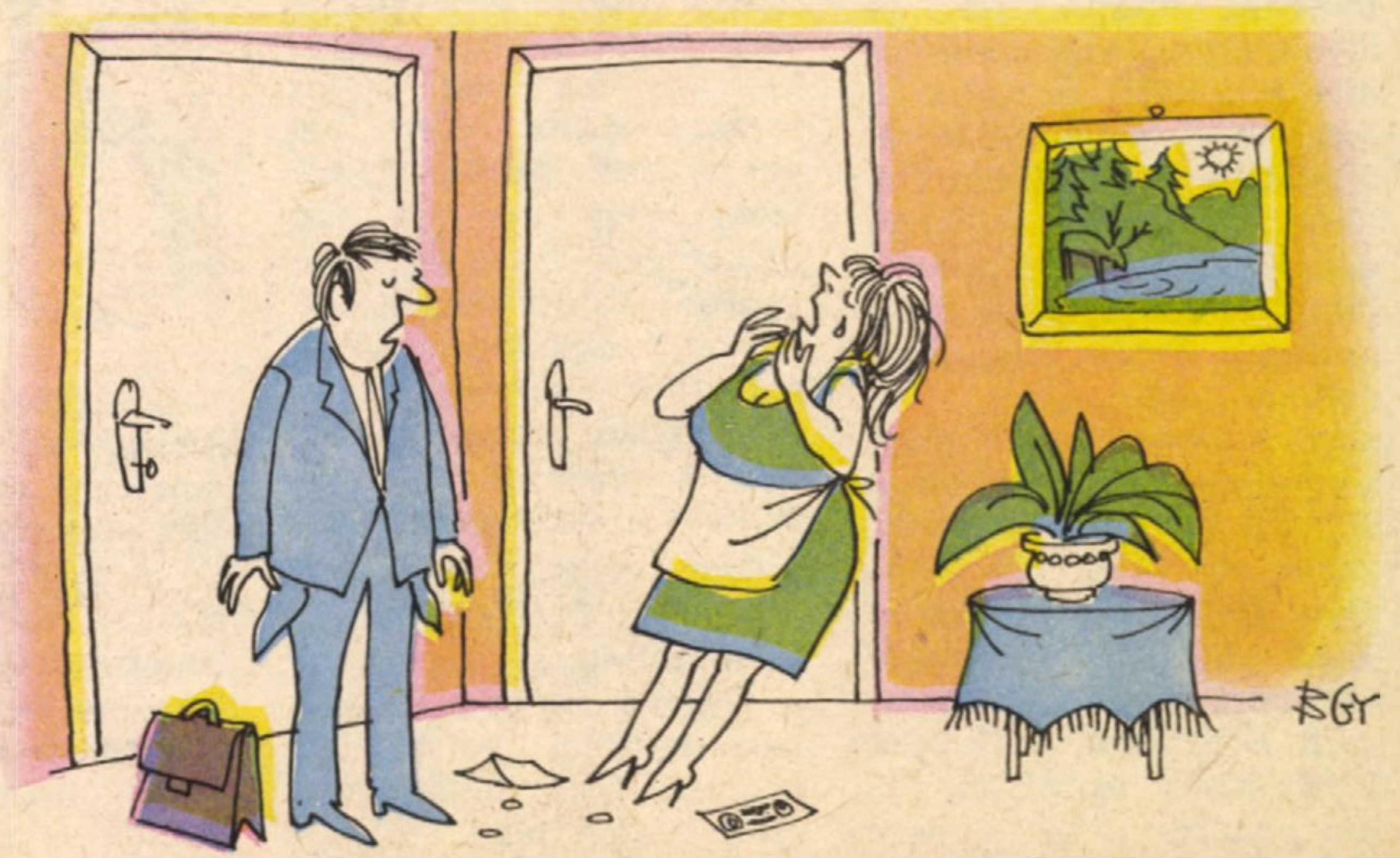

– Tudod, az úgy volt, hogy a gyár előtt állt egy borítékos sorsjegyárus...

NAGYZOLÓ ÚR VÍKENDJE

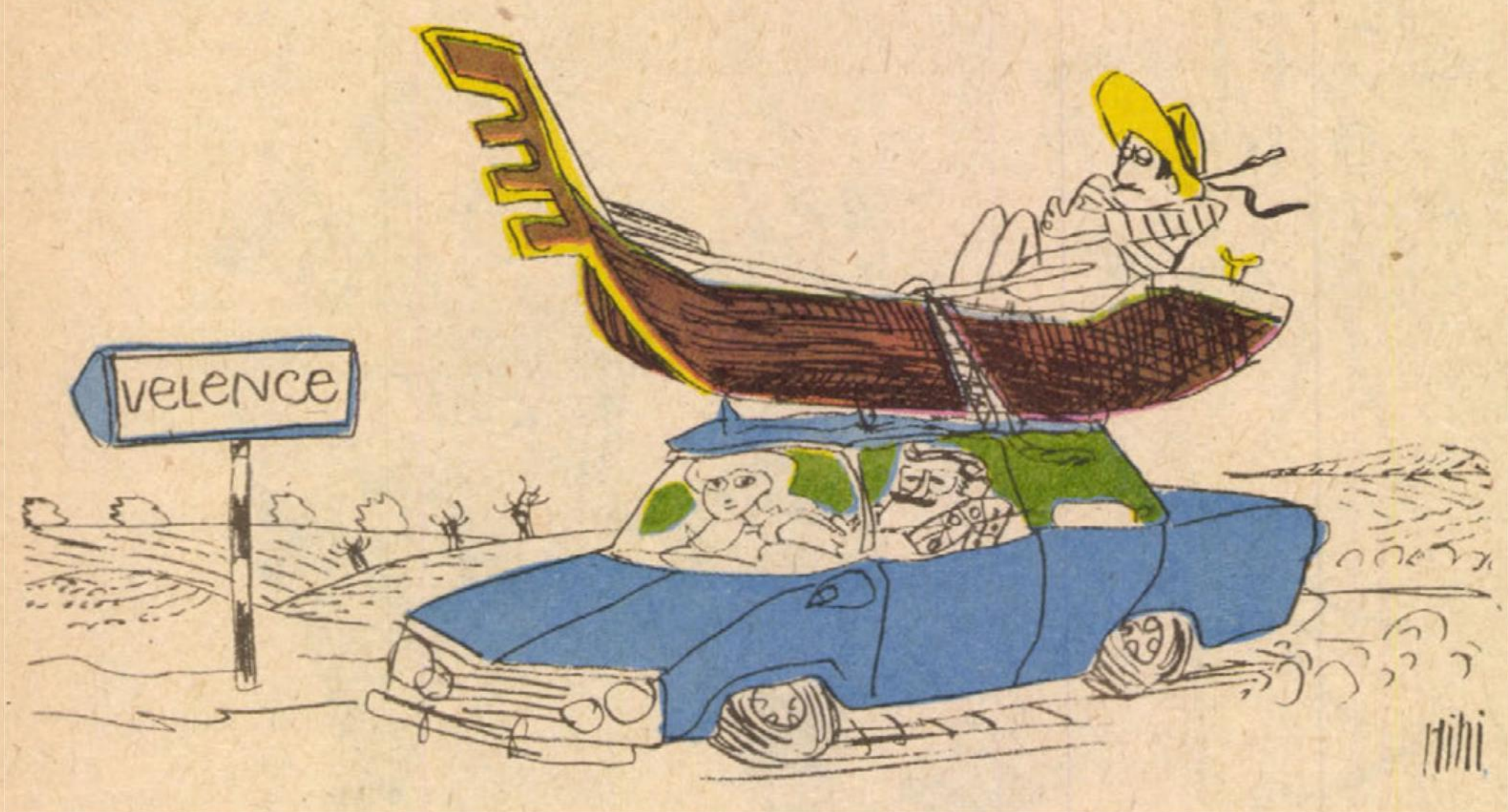

NYÁRI PROGNÓZIS

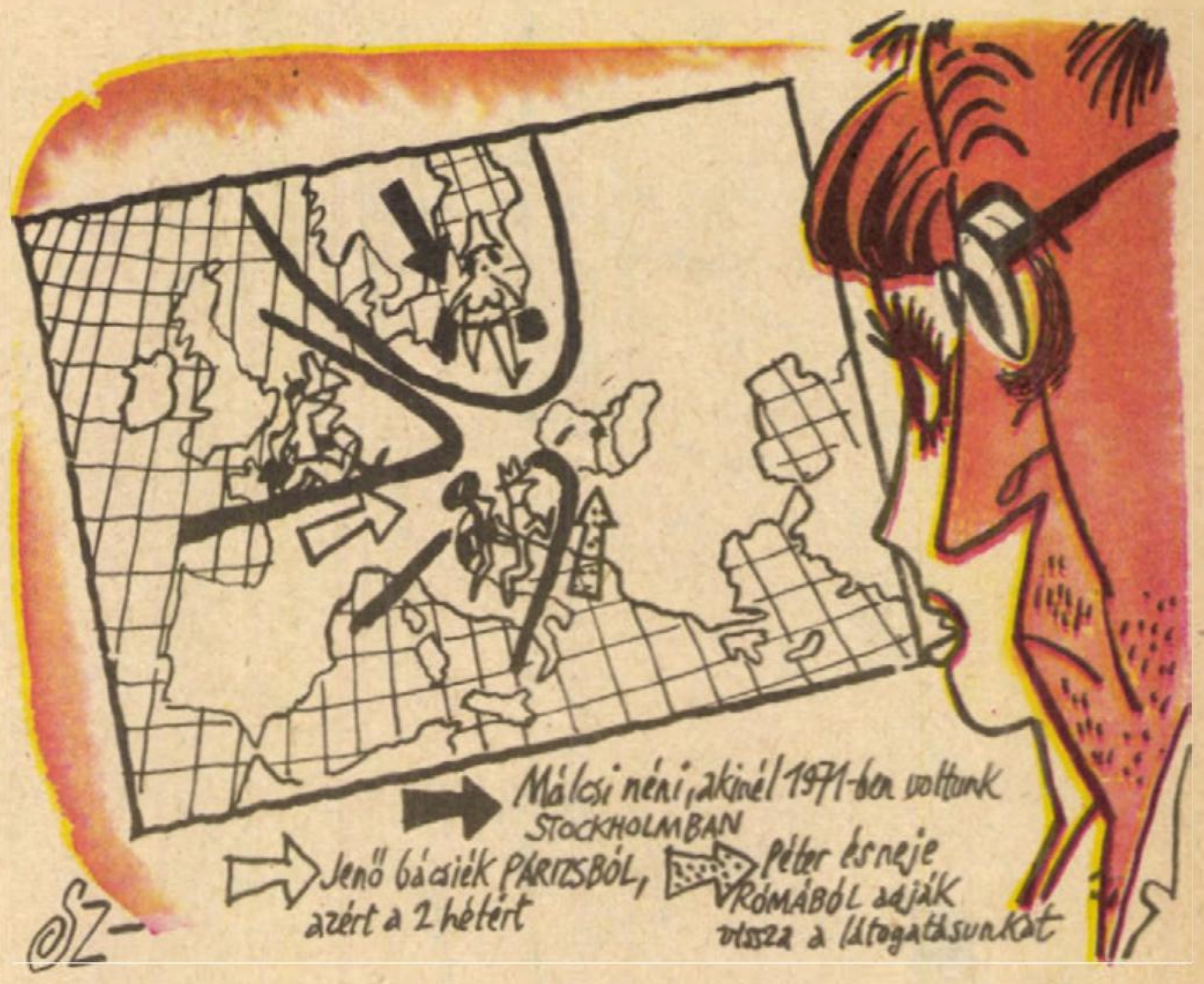
Málcsi néni, akinél 1971-ben voltunk STOCKHOLMBAN
Jenő bácsiék PÁRIZSBÓL, azért a 2 hétért
Péter és neje RÓMÁBÓL adják vissza a látogatásunkat

– Drágám, zivataros nyár lesz!

OLVASOTT GYEREK

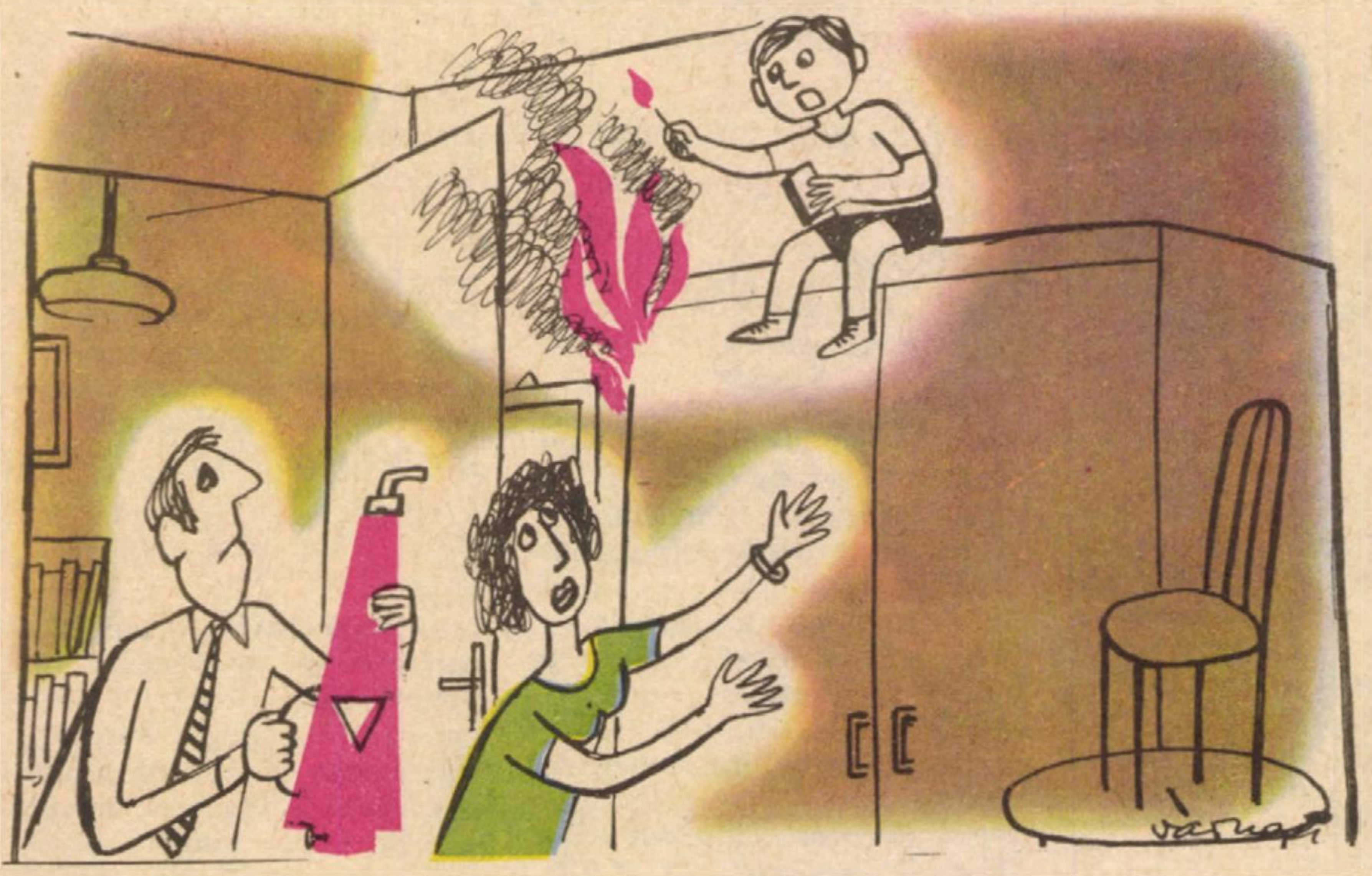

– Meg akarjátok akadályozni, hogy az egyéniségem kifejlődjék...

PRAKTIKUS VISELET

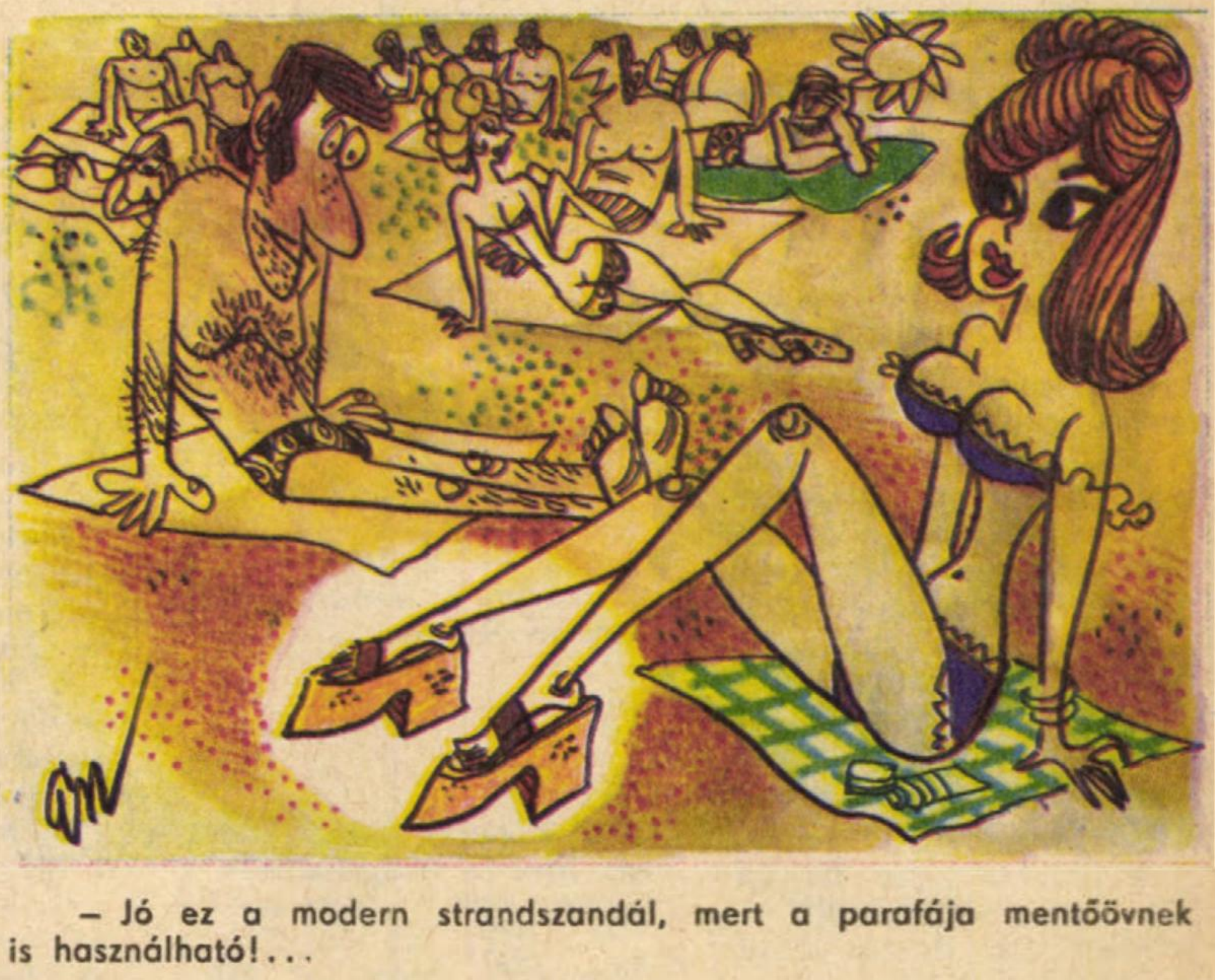

– Jó ez a modern strandszandál, mert a parafája mentőövnek is használható!...

MINDENNAPOS CSÁRDA

Nagy érdeklődéssel olvastam az újságban, hogy a városligeti Gundel szabadtéri éttermében, Gundel csárda néven magyaros vendéglőt nyitottak.

Azért olvastam én — és nyilván mások is! — olyan nagy érdeklődéssel a hírt a Gundel csárdájáról, mert nyári vendéglőink és általában a kisvendéglőink az utóbbi években ugyancsak megfogyatkoztak. (De az is lehet, hogy kinőttük őket.) Na, gondoltam magamban, ha már a Gundel az ő nagy kerthelyiségéből egy részt kiszakít az ő csárdájának, akkor ott — az elnevezés után ítélve — bizonyára jóval kevésbé költséges vacsorára nyílik lehetőség, mint egyébként, a Gundel kerthelyiség osztályon felüli részében. Mert a csárda, az csárda, még Gundeléknél is, nemcsak a bugaci határban.

Ám a cikket tovább olvasván, az a sejtésem támadt, hogy jámbor gondolataim rossz úton járnak. Mert mit ígér az a 100 napos Gundel csárda, amely azért száz napos, mert minden évben június 1-én nyitják meg és az idegenforgalmi idény 100 napja alatt működik? Azt ígéri, hogy nemcsak 150 ülőhelyével, hanem magyaros ételkülönlegességekkel, szakácsparádéval, magyaros vendéglátással, és színes, szórakoztató folklór műsorral várja esténként a vendégeket.

Úgy vélem, nem kell túl nagy fantázia annak a megállapításához, hogy a Gundel csárda elsősorban külföldi vendégeink igényeit fogja kielégíteni, ezért hozták létre. Minden elismerésem a Gundel szakembereit illeti ezért a remek csárda-ötletért. Egyaránt hasznára lesz az idegenforgalomnak és a bevételnek. Én a múlt nyáron (akkor még csárda nélkül!), a napfényes déli órákban, a saját szememmel láttam a Gundel kerthelyiségében egy olyan szabadtéri szakácsparádét, amelynél különbet csárdában sem lehet megrendezni. A külföldi vendég asztalánál magasra csaptak a flambírozott (lángoló) ételek lángjai, az ezüst vödrökben, vastag jégkockák között, pezsgő hűlt, a szakácsok és a pincérek nyüzsögtek, majd „beálltak” a vendég és az asztal mögé. Fürge fotósok így fényképezték le ezt a valóban életteli csendéletet, hogy majd otthon, Kaliforniában teljes legyen az útibeszámoló. Hangsúlyozom: mindezt még csárda nélkül, ami a Gundel osztályon felüli voltának és magyaros vendégszeretetének élénk bizonyítéka. Igaz, hogy a színes, szórakoztató folklór, amit most már a csárda nyújt — elmaradt.

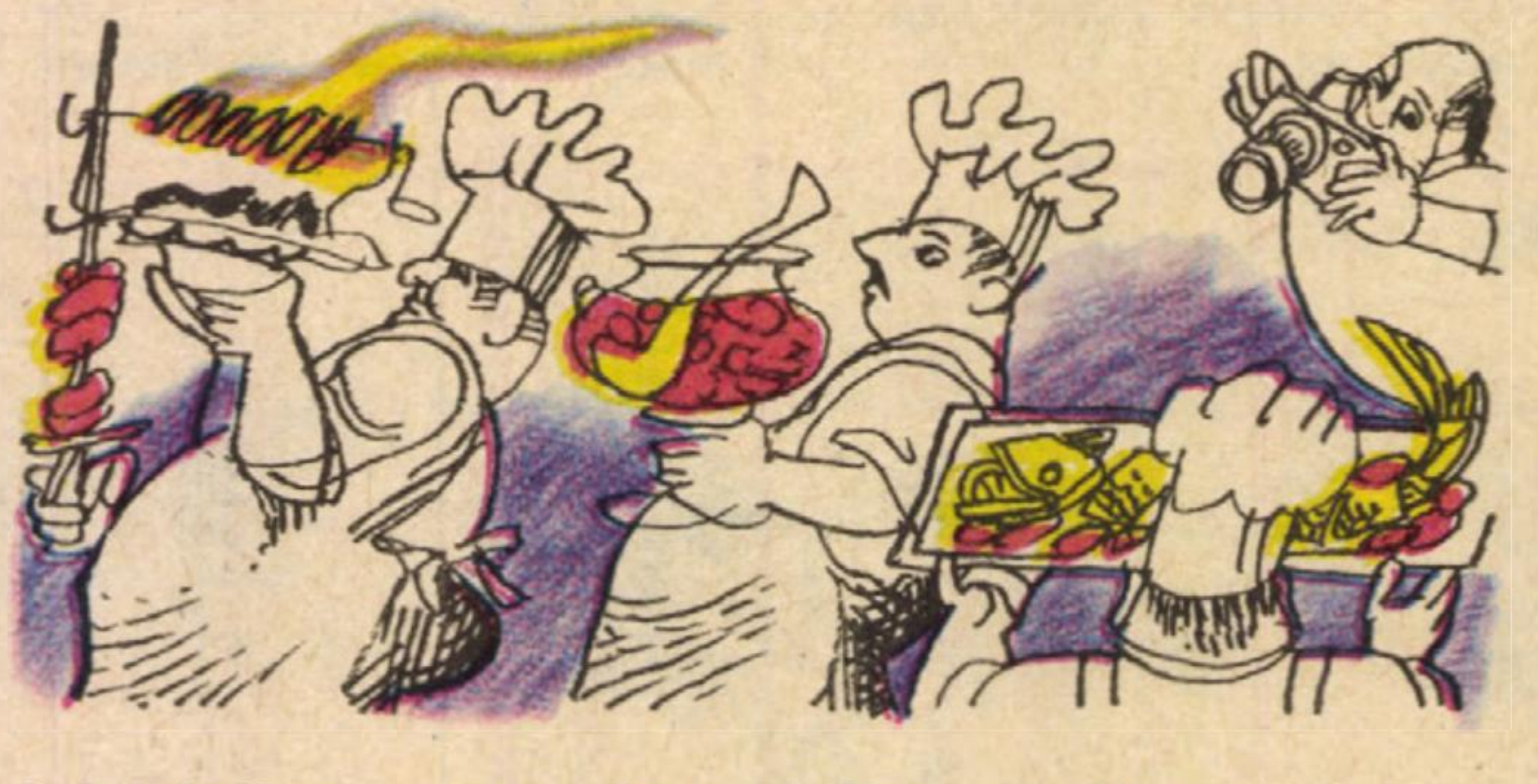

Bevallom azonban, hogy az újtípusú, előkelő csárdával kapcsolatban nem ez volt az én elsődleges gondolatom. Legyen a Gundel a csárdájával és osztályon felüli áraival jórészt az idegenforgalomé. Szükség van rá! Az ilyesmi is öregbíti jó hírnevünket a világban. Az én legeslegelső gondolatom az volt, hogy a Gundel csárda jeladás, első fecske: a vendéglátóipar, Pesten és Budán, a 100 napos Gundel csárda mintájára most már sürgősen hozzá fog látni hangulatos, mindennapos kisvendéglők és csárdák hálózatának létesítéséhez. Nyáron kertben, télen kulturált belső helyiségben, ahol az év 365 napján ízletes ételekkel és italokkal, belföldi pénztárcákhoz kalkulált árakon, jól szolgálják ki a bennszülötteket. Én bízom abban, hogy eljő majd az idő, amikor ismét lesz elegendő magyaros kisvendéglője a magyarnak is.

Mert erre legalább olyan szükség lenne, mint a Gundel csárdára.

Földes György

ELÉGEDETLEN FÉRJ

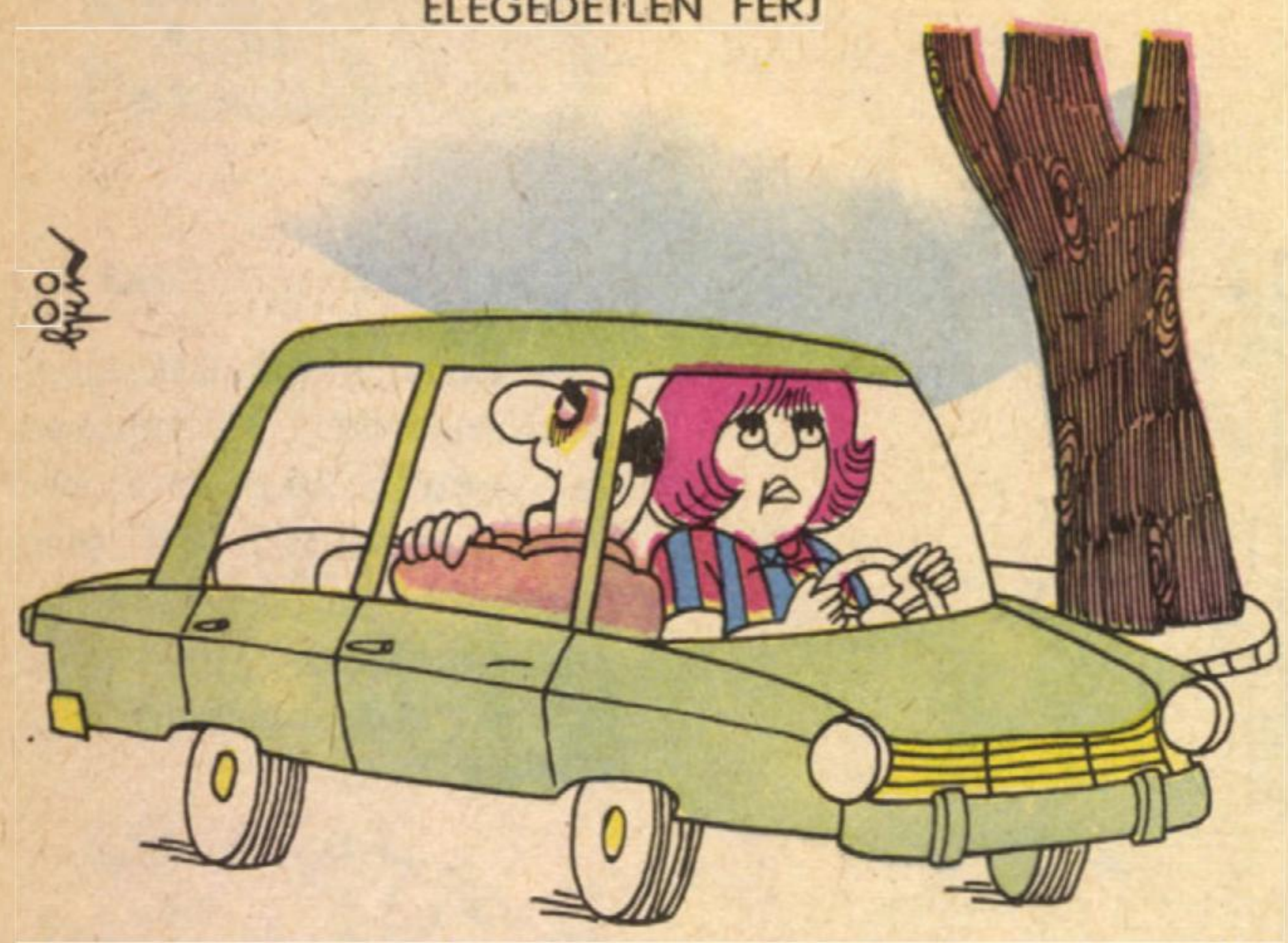

– Nem bírom nézni, ahogyan vezetsz!

A TÉVÉ ÉS A CSALÁDI BÉKE

Ha Voltaire ma élne, talán a tévére kiáltaná: „Tiporjátok el a gyalázatost!" Rengeteg támadás éri a tévét. Hogy leszoktatja az embereket az olvasásról, az igazi kultúráról, teljesen átalakítja a családi életet, rabszolgáivá teszi az embereket satöbbi, satöbbi.

Most viszont egy Franciaországban végzett felmérés olyan eredménnyel végződött, amely a tévé mellett szól. Kiderült, hogy ahol abbahagyták a tévézést (kidobták, eladták, vagy elajándékozták a készüléket), ott a legtöbb férj verni kezdte a feleségét. Nem tudni, hogy unalomból-e, vagy idegességből. A vizsgálók nem tudtak rájönni az érdekes jelenség okára.

Mi rájöttünk. Ha a tévé előtt ül az ember, nem ér rá megverni a feleségét.

KÉP A JÖVŐBŐL

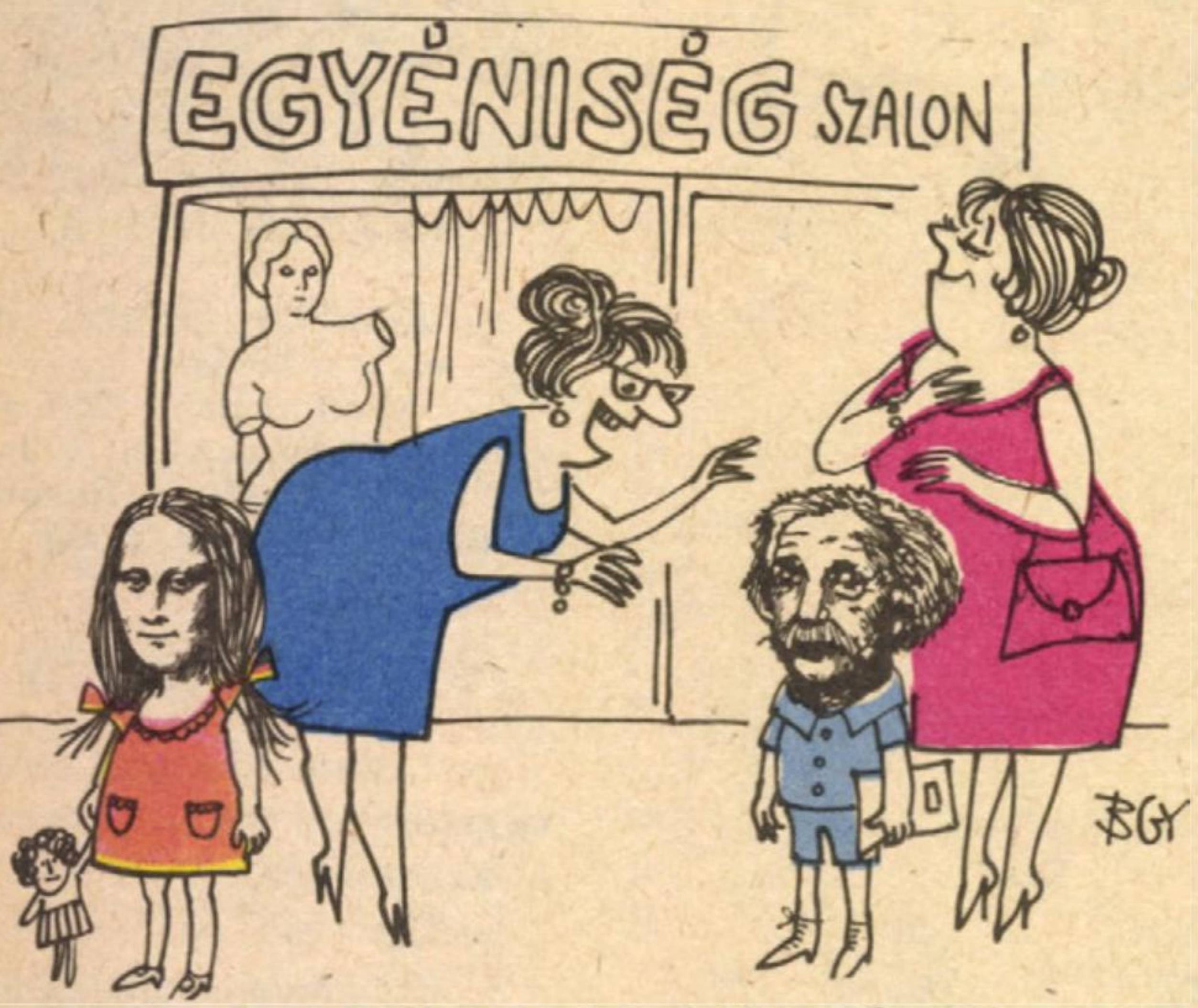

– Remek ötlet volt Einsteinné átalakítani. Egy fiúgyerek legyen okos!

TERVMÓDOSÍTÁS

Méz Béla, az Általános Profil Művek vezérigazgatója nyilatkozott a rádiónak, a tévének és az összeverbuvált újságíróknak: a Művek új szociális létesítményt épít a dolgozóknak. Az új épületben helyet kap a munkásszálló, az üzemi fürdő, a könyvtár és a nyugdíjasok napköziotthona. Az épület tízemeletes lesz, kacsalábon forog és kolbászból lesz a kerítése.

A nyilatkozatok megjelenése után egy nappal, a tévéhíradó jelenlétében, száz munkás kezdte meg az alapok kiásását és számos gép is berregett a háttérben, mert így kívánta a rendező. Méz elhelyezte az alapkövet, az ólomkazettába beletették az alapító okmányt, és tiz fehér ruhás kislány virágokat szórt az igazgató lába elé...

Másnap, sajnos, a munkásoknak el kellett menniük, mert egy másik alapkövet raktak le valahol. Eközben kiderült, hogy az üzem költségkereteiből nem telik kacsalábakra, ezért a tervet némileg módosították. A dolgozók nem bánták a kacsalábat, nekik a fürdő meg a munkásszállás volt a lényeg.

Alig telt el egy hét, amikor újra összeült a vezetőség és megállapították, hogy a keretből nem telik tíz emeletre, csak kilencre, de azt a nyolcat határidő előtt át tudják adni. Hogy a hétemeletes kombinát felépülhessen, egy építészeti újítást alkalmaztak, mely szerint a földszint után mindjárt a harmadik emelet következik. Kihúzták a tervből hat klubhelyiséget is. Ez már némi feltűnést keltett, mert eredetileg is csak négy szerepelt benne. A felülvizsgáló bizottság megállapította: a könyvtár is felesleges, mert a dolgozók úgyis állandóan olvasnak a munkaidő alatt.

A terv szerint az építmény csupa üveg, csupa beton palota lett volna, de Méz úgy vélte, hogy felesleges ez a flanc és átterveztette az épületet. Az új házat már téglákból tervezték.

Ekkor valaki javasolta, hogy a nyugdíjasok napközije olcsóbban megoldható, ha négy padot helyeznek el egy fa alatt. Télen ez ugyan kissé hideg lesz, de akkor a nyugdíjas úgysem mozdul ki otthonából.

Közben a központi irodaépület rekonstrukciója miatt elfogyott a pénz, ezért az építkezés megkezdését egy évvel elhalasztották, de erről nem tartottak sajtótájékoztatót, mert a reprezentációs keret is kimerült. A munkásszállás megkezdett építkezéséhez őrt rendeltek ki, de mire az a helyszínre ért, a már lerakott két sor téglát is elhordták, így nem volt mit őriznie. Különben is Méz igazgató rájött, hogy ezen a helyen majd egy sportkombinát épül, fedett uszodával és síugró sánccal, ezért az alapkövet felszedték. Az alapítólevelet rejtő ólomkazettát az úttörők időközben beszolgáltatták a MÉH-nek, ezért egy bizottság alakult az újabb alapítólevél megszövegezésére.

Egy nyugtalan vérű újságíró cikket írt: „Mi lesz a beígért munkásszállással" címmel, ezért Méz alapított egy bizottságot, mely felülvizsgálta a közben elavult terveket. Kiderült, hogy munkásszállásra már nincs szükség, mert a munkásokat elcsábította egy kisipari szövetkezet és egy maszek kertész. Ezért úgy döntöttek, hogy a munkaerőtoborzás megkönnyítése érdekében óriási klubházat építenek, melyben kártyaszoba, mozi és színházterem lesz és az udvaron egy hatalmas csónakázó tó kap helyet. Büszkén jelentették a sajtónak, hogy a csónakázó tó már készen van. A tervezett munkásszálló kiásott alapjaiban ugyanis feltört a talajvíz, csak a csónakot kell beszerezni. Sajnos, erre egyelőre nincs keret, de minden nem megy egyszerre, a leendő kártyaszobákhoz mindenesetre vettek két pakli magyar kártyát.

Az újságíró nem nyugodott. Számonkérte a beígért fürdőt. Méz elismerte a bírálat jogosságát és azonnal intézkedett, hogy a következő évi nyereségrészesedés terhére vásároljanak két bádoglavórt. A lavórokat be is szerezték, de ünnepélyes átadásukra nem kerülhetett sor, mert a fehér ruhás lányok közben férjhez mentek, és nem volt, aki virágot szórjon az igazgató lába elé. Igaz, igazgató sem volt, mert Tahitiben vett részt egy kongresszuson, ahol a szociális létesítményekről tartott — nagy érdeklődéssel kísért — előadást. Mire hazajött, a két lavórt ellopták, és Méz keserűen állapította meg, hogy rögös úton jár, aki a közjóért töri magát...

Ősz Ferenc

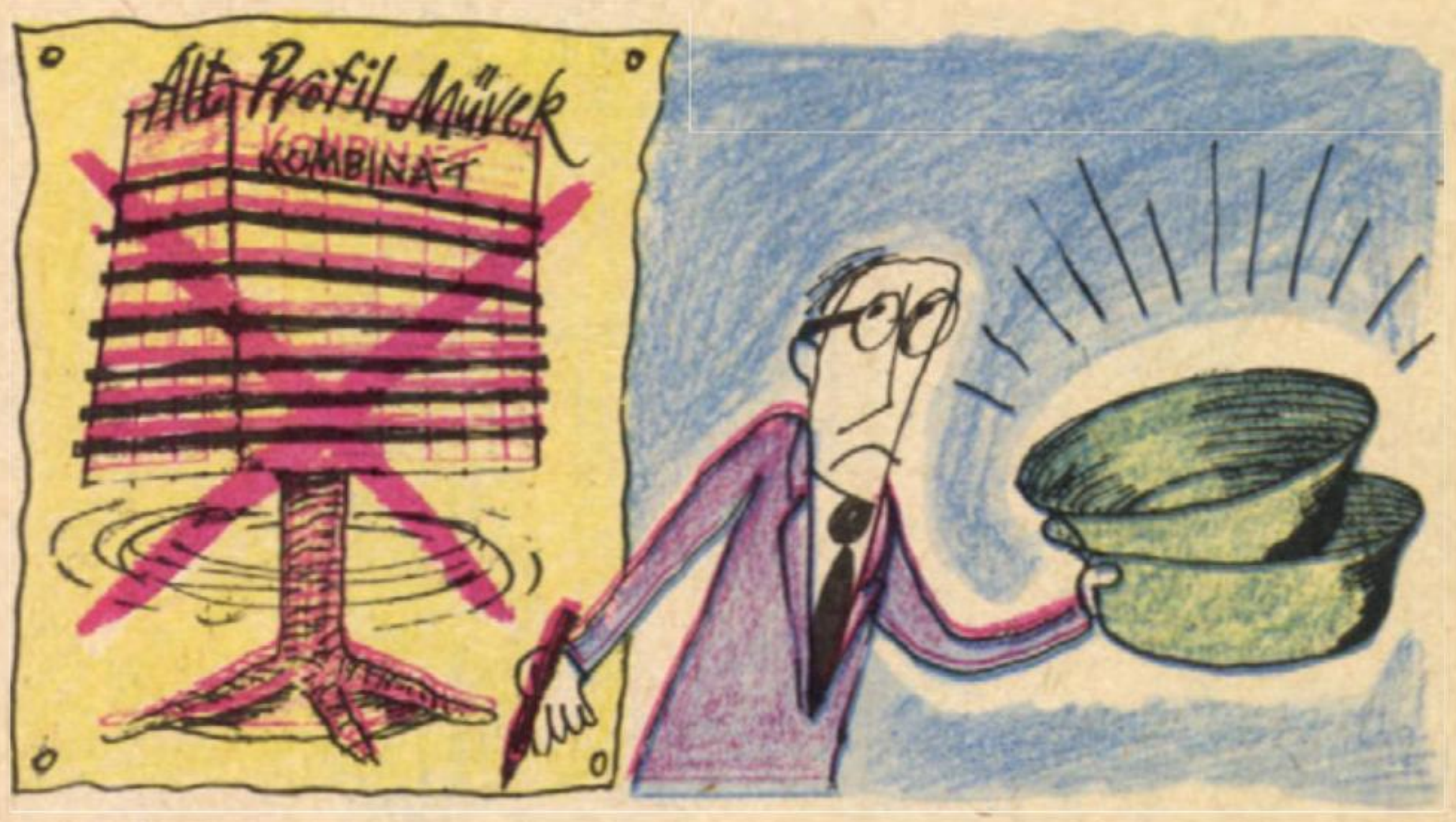

KEVÉS A GÉPÍRÓNŐ

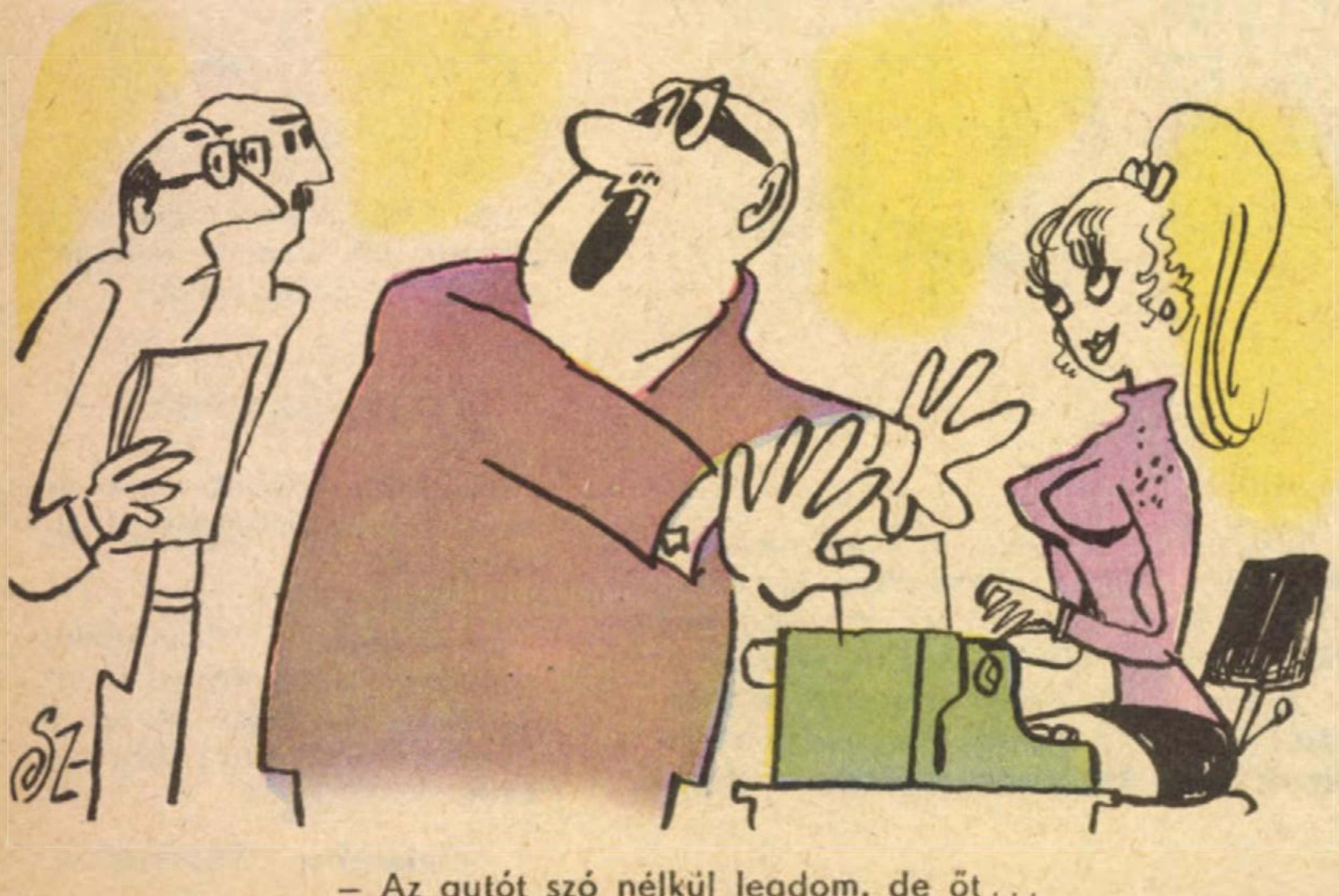

– Az autót szó nélkül leadom, de őt...

ÖNFELEDT MŰVÉSZ

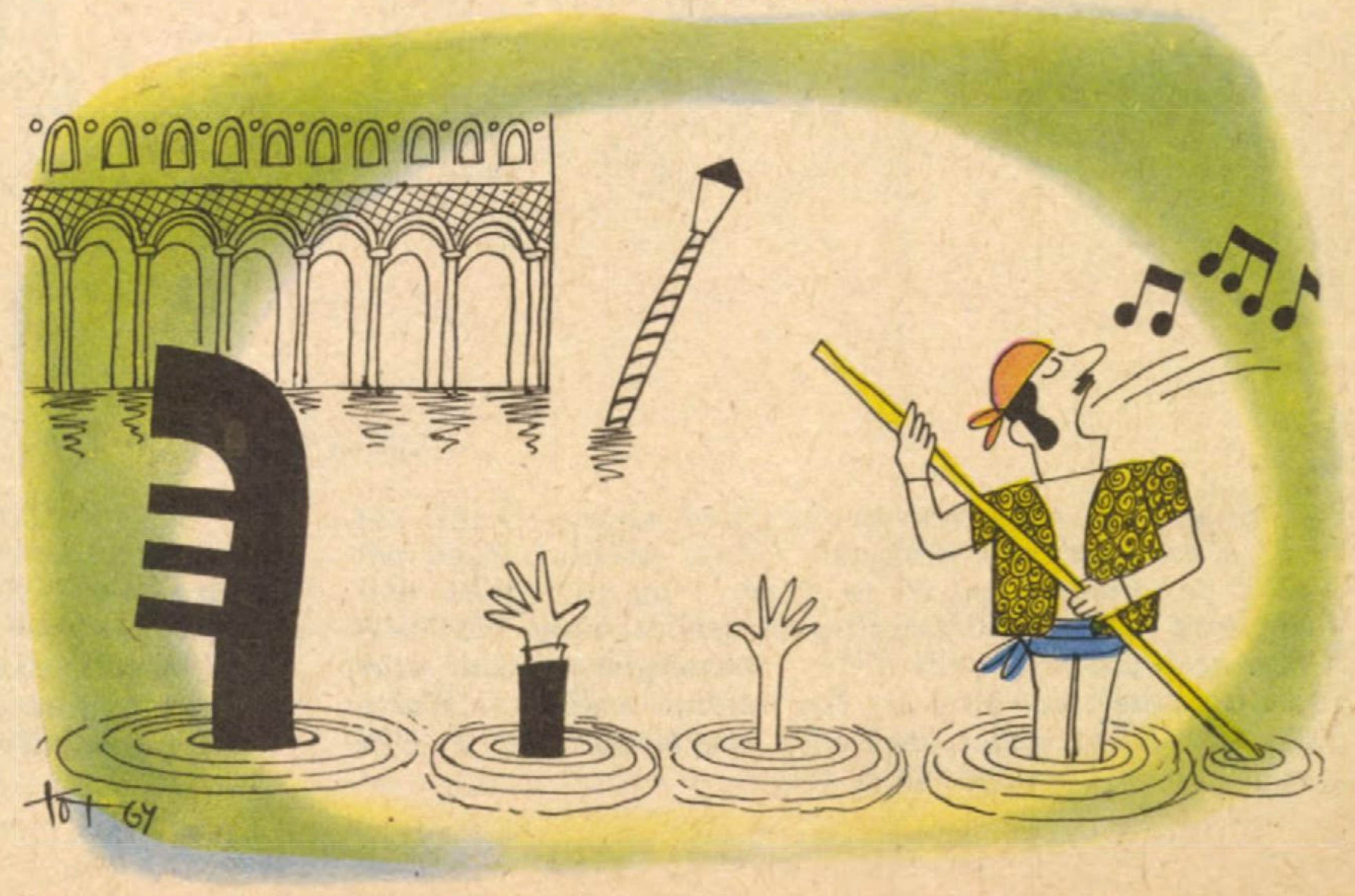

METROPOLIS

Ez a cime karikaturistáink most megjelent kötetének (Corvina Kiadó), amelyből néhány rajzot közlünk mutatóba:

HEGEDÜS ISTVAN:

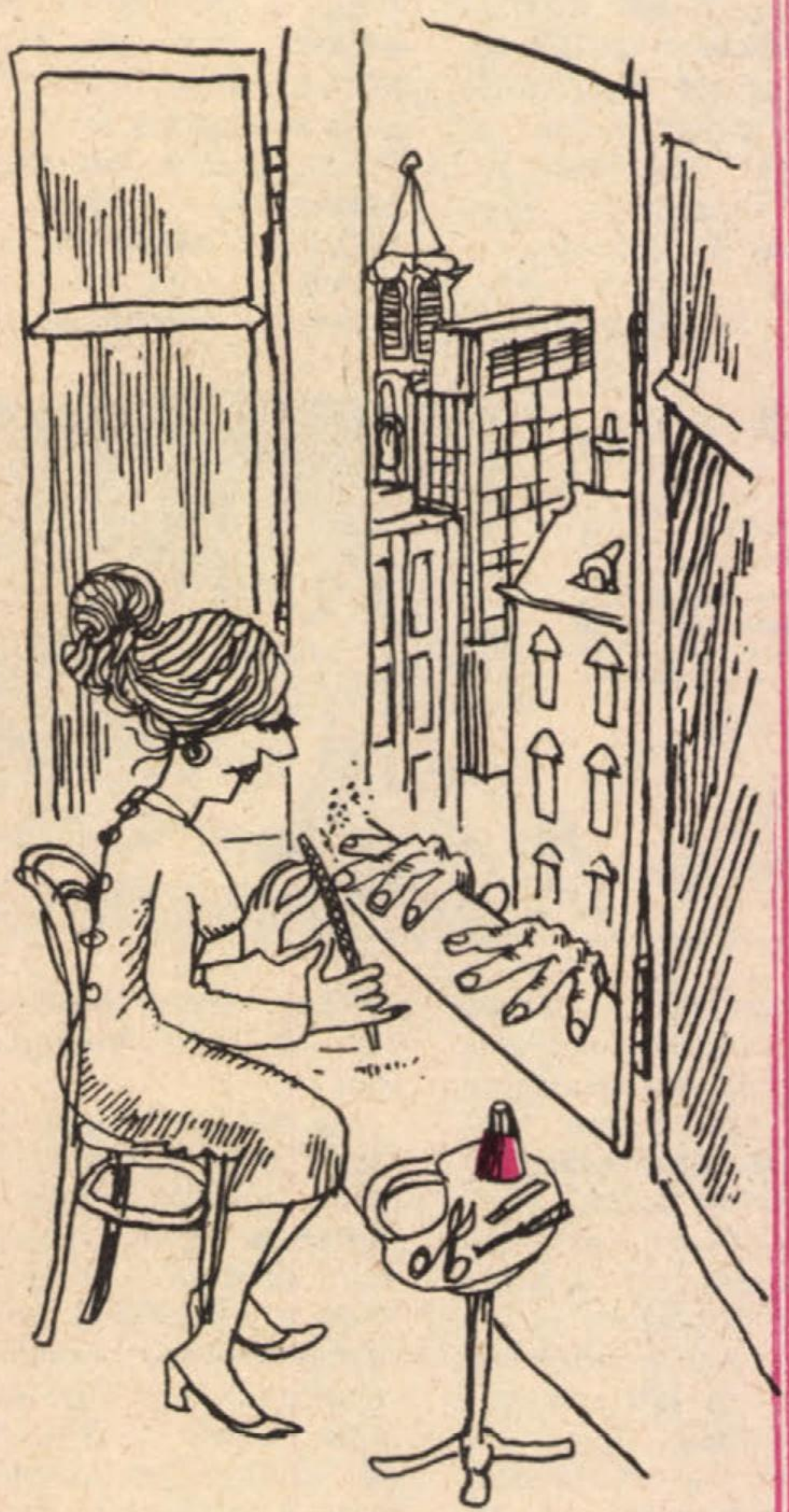

BALÁZS-PIRI BALÁZS:

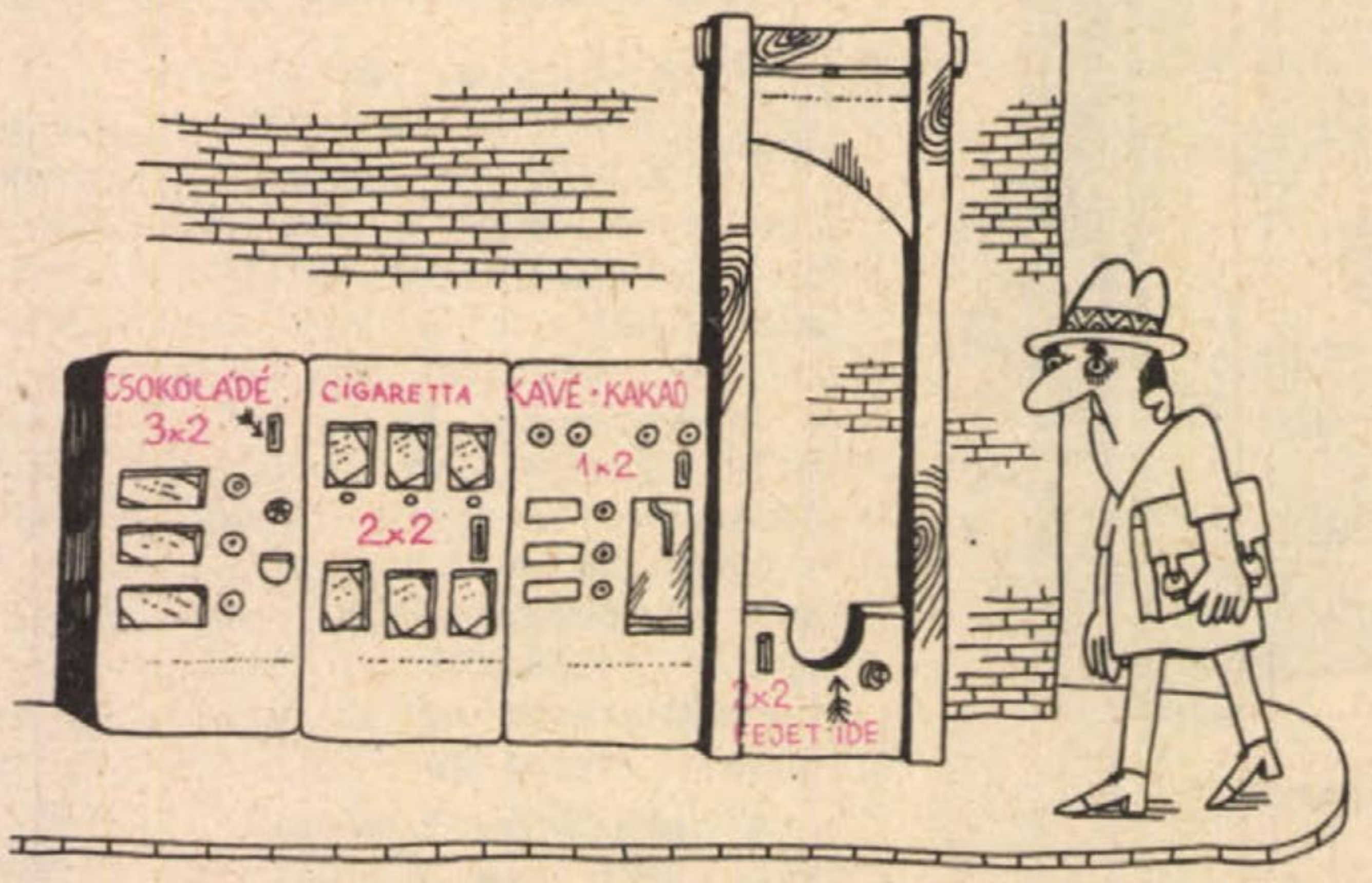

VÁRNAI GYÖRGY:

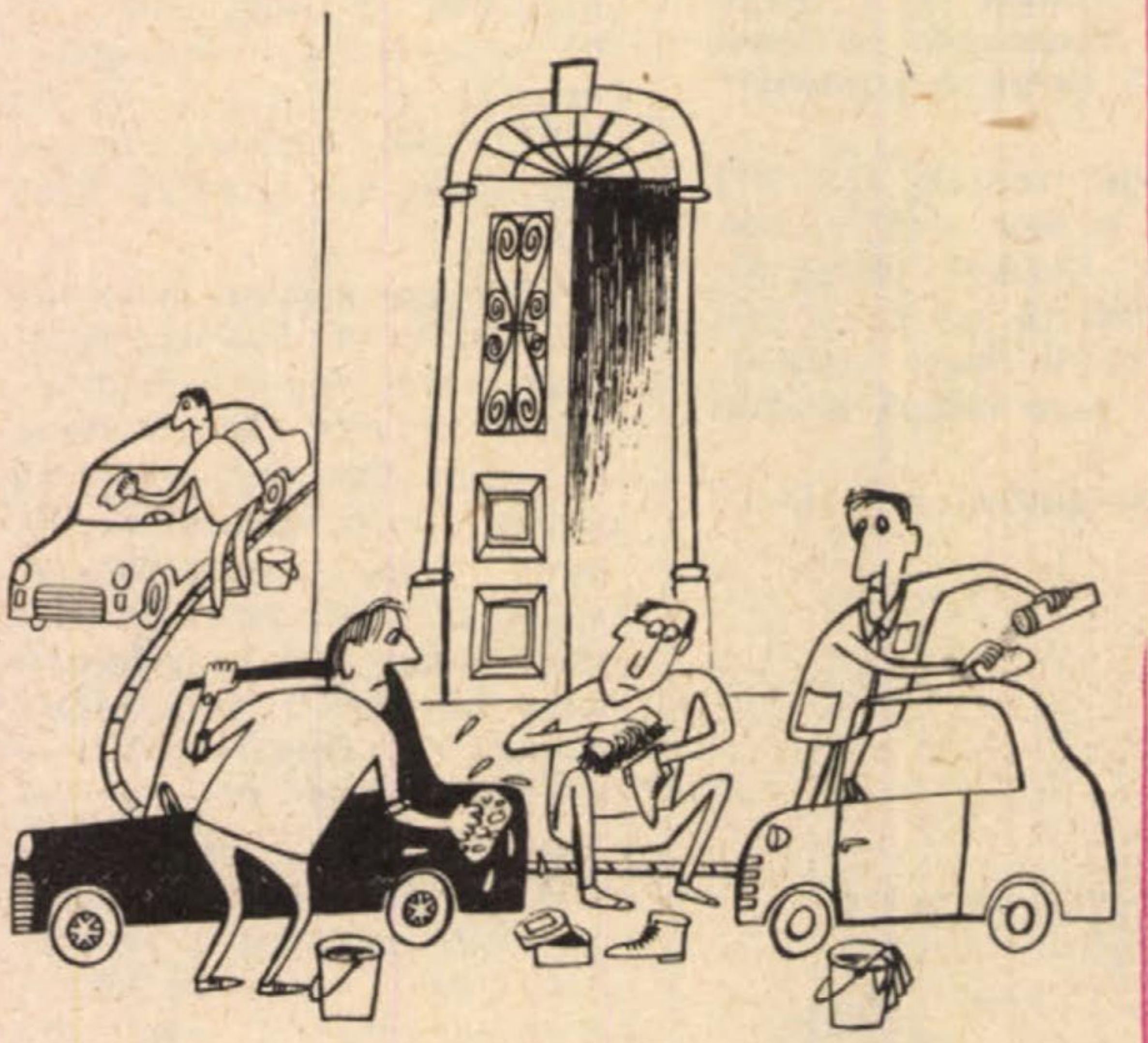

VASVÁRI ANNA:

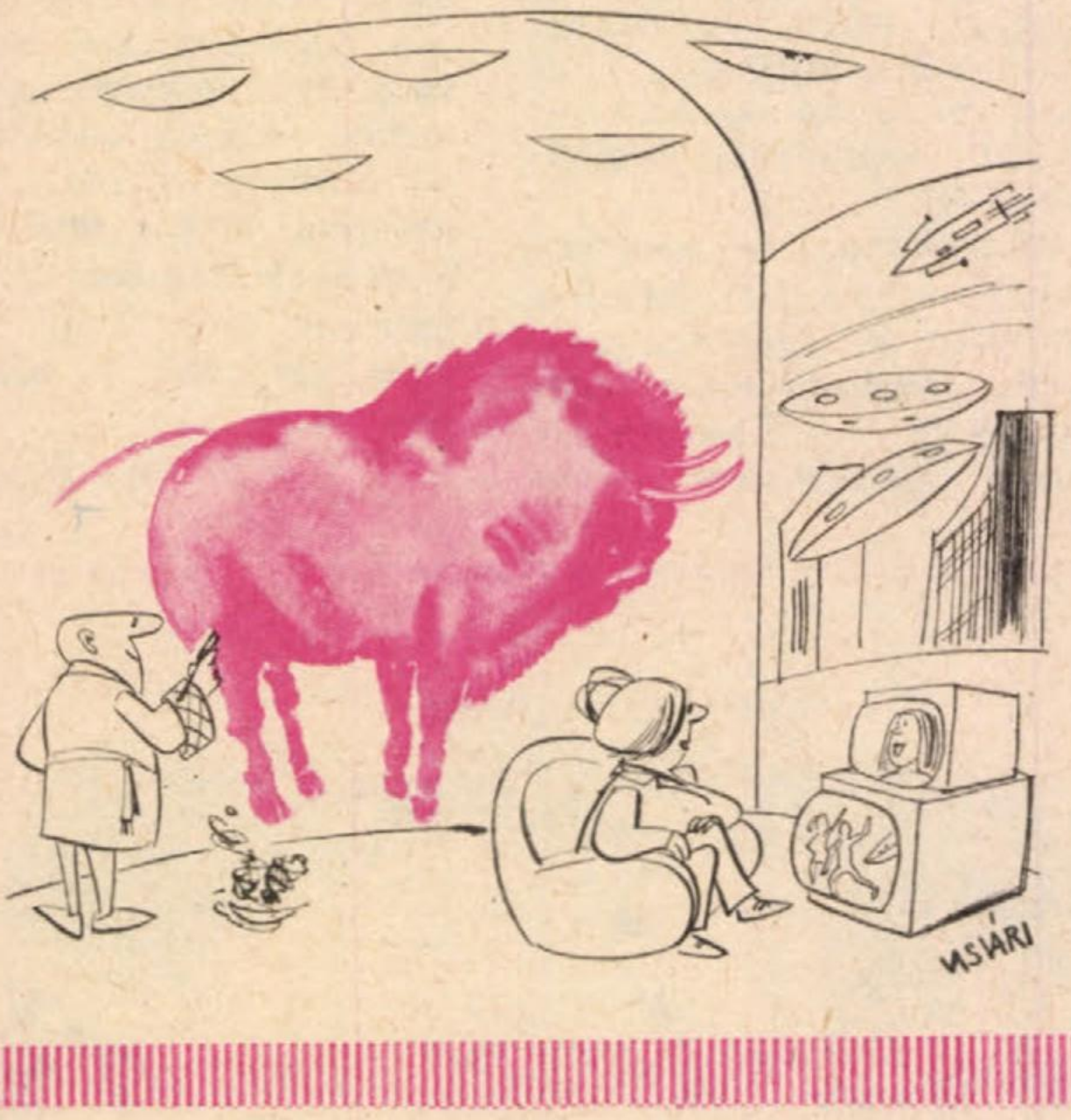

SAJDIK FERENC:

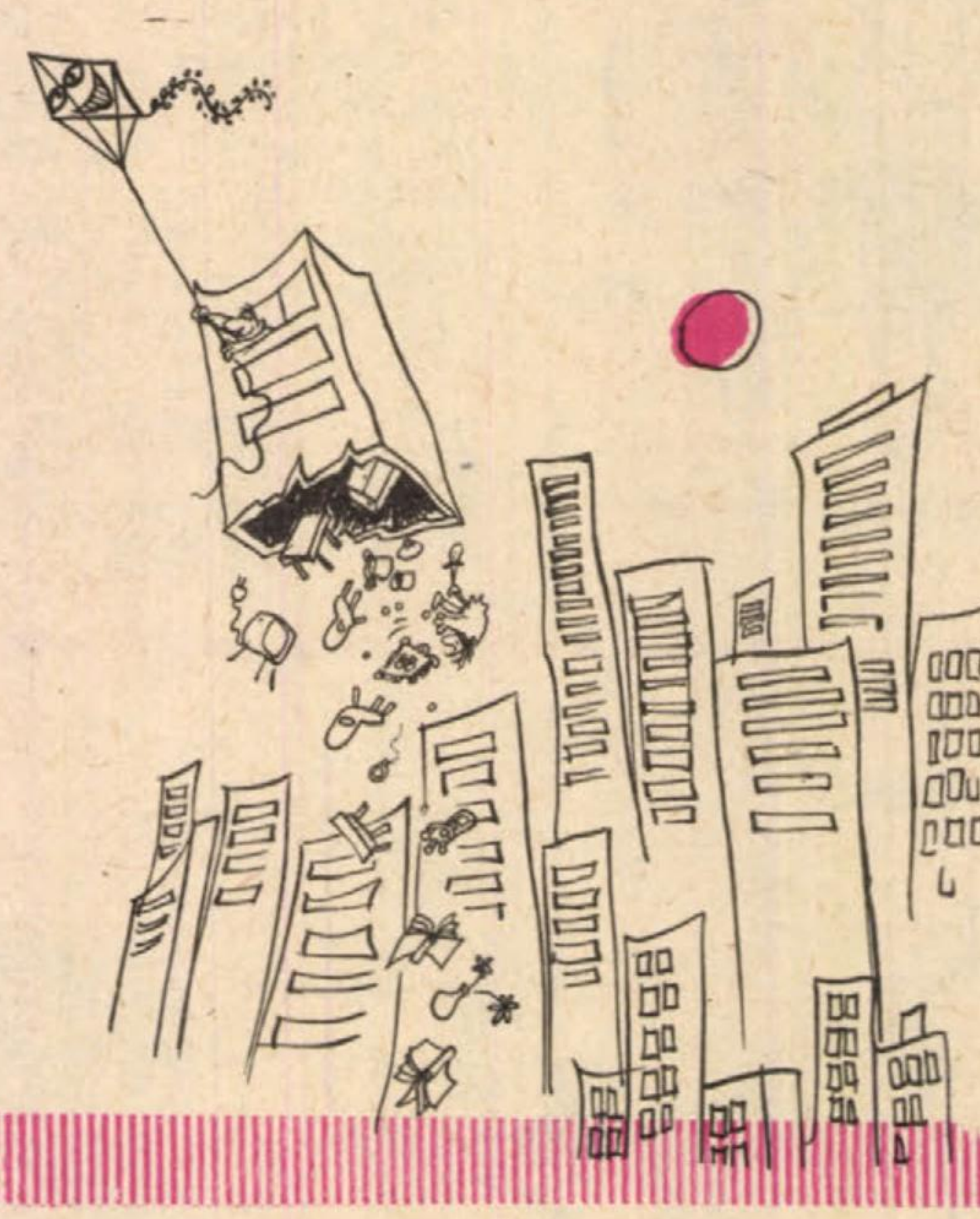

FÉRFIÚBÓL NŐ

Maga a folyamat sem nem új, sem nem feltűnést keltő. A természetnek vannak éretlen csínyjei, ilyen például az, amikor egy nő férfiúvá, vagy egy férfiú nővé változik, vagy változtatják őket sebészi úton. Ha azonban az illető férfi (nő) ismert személyiség, akkor azért odafigyelnek az emberek. Így például a 48 éves Walter Stott, a híres angol zeneköltő, karmester és a BBC egyik zenei vezetője élénk feltűnést keltett, amikor áttért a női nemre, felvette az Angela Morley nevet, s természetesen új neméhez illően női ruhában jár. Említésre méltó, hogy Mr. Stott (azaz Miss Morley) nős ember, két gyermeke van, egy felnőtt fia és egy ugyancsak felnőtt leánya. A család továbbra is együtt marad. A gyerekek csak attól félnek, hogy mi lesz, ha a megváltozott körülmények következtében szüleik férjhezmennek.

SZILÁNKOK

KEDVES VENDÉG

— Nagyon örülünk, hogy meglátogatott bennünket, de elnézést, most már későre jár az idő. Mi már ilyenkor aludni szoktunk.

— Aludjanak nyugodtan. Én még maradok egy darabig . . .

KÁRTYA

X. egy percre sem teszi le a kártyát a kezéből. Ezért igen nagy megbecsülésnek örvend. Így lett ugyanis a Kártyagyár kiváló dolgozója.

TITOK

— Uram, tud ön titkot tartani?

— Meghiszem azt!

— Akkor nincs kedvem társalogni önnel. Unalmas ember!

UTAZÁSI IRODA

— Ajánljon valami olcsó társasutazást.

— Parancsoljon. Egy forintért végigutazhat a hatos villamossal, a Boráros tértől a Moszkva térig.

GYENGÉD CÉLZÁS

— Lakva ismeri meg egymást az ember, tartja a közmondás.

— Úgy van.

— Szeretném önt megismerni. Holnap odaköltözhetek magához?

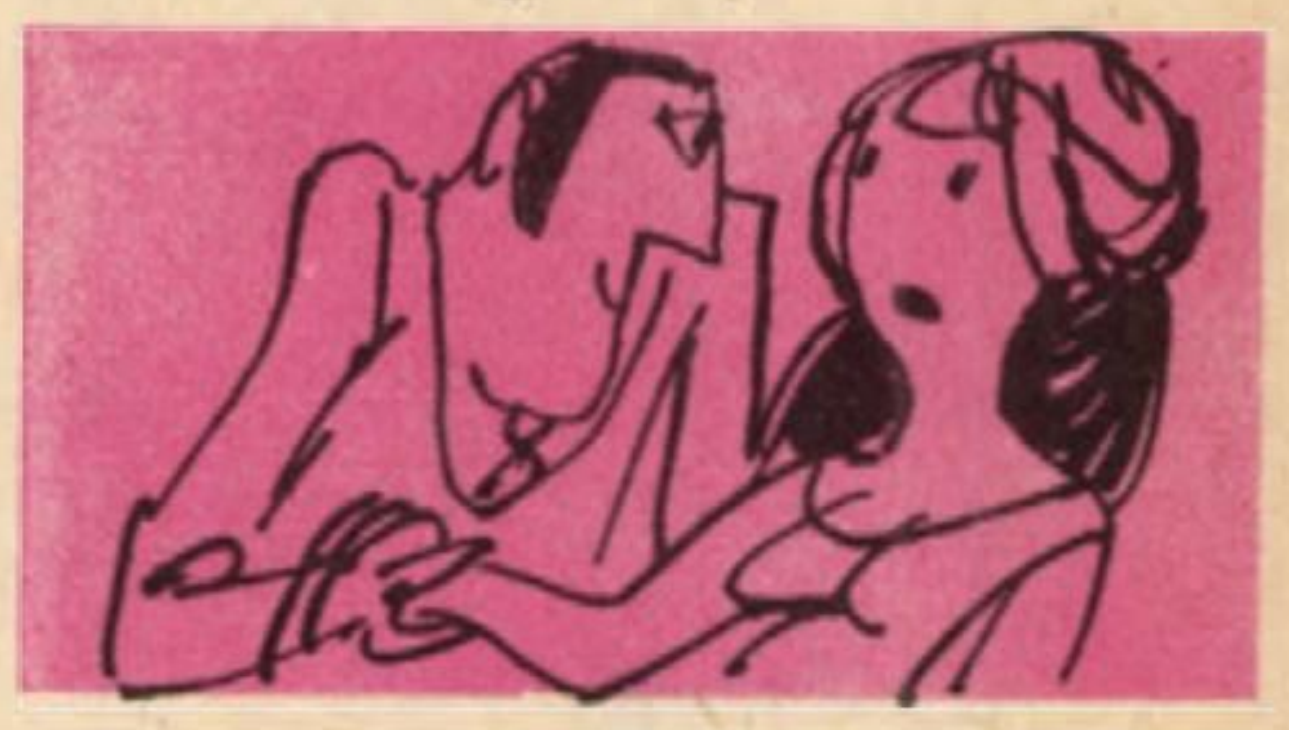

MŰSOR

A hajóskapitánynak a vízállásjelentés a legizgalmasabb rádióműsor.

BOSSZANTÓ

— Soha többet nem veszek fel autóstopost az országúton.

— Miért?

— Tegnap felkéredzkedett egy fiatalember a kocsimra. Sajnos, kiderült, hogy a kocsit pont tőle loptam.

Galambos Szilveszter

BECSÜLETES MEGTALÁLÓ

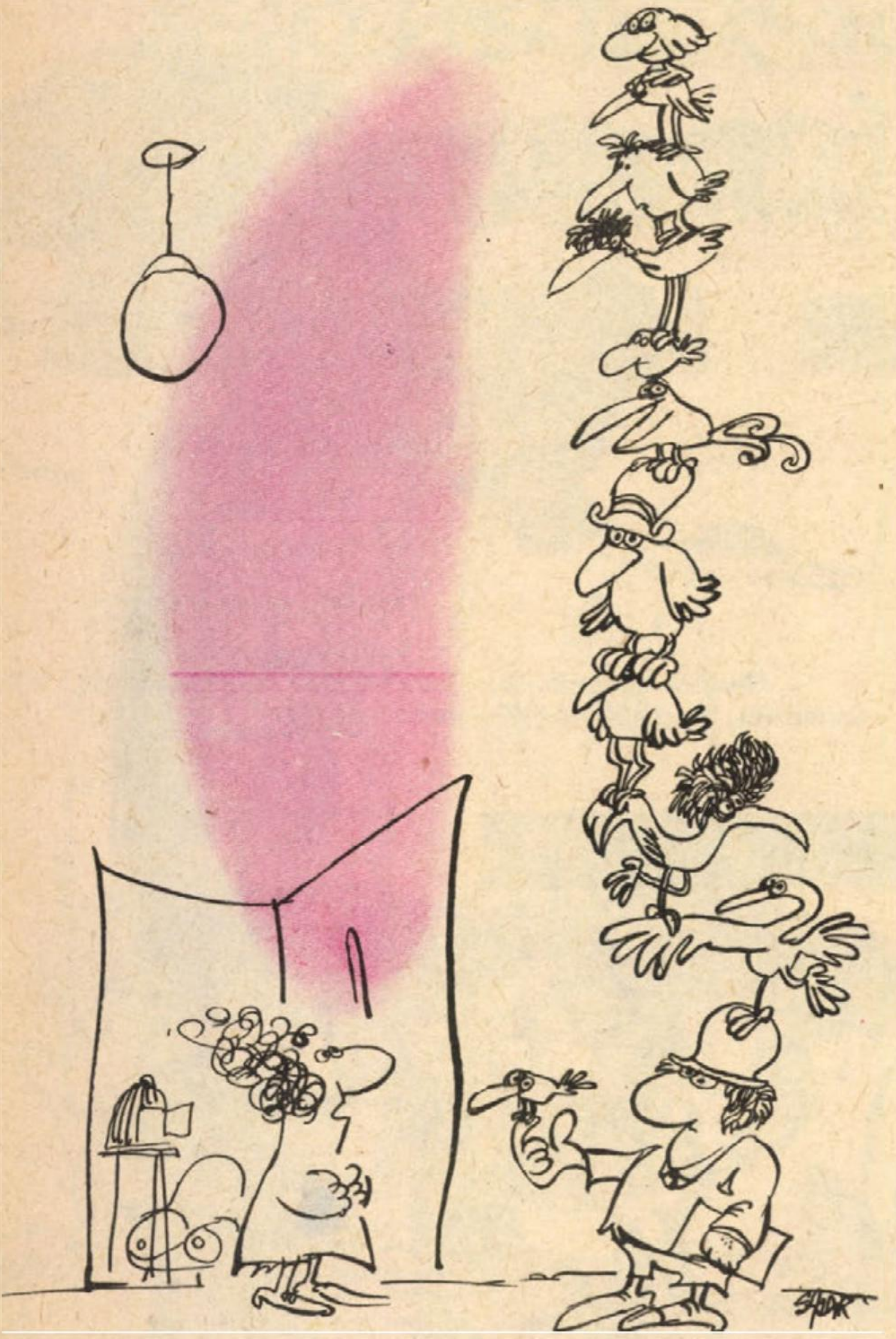

– Hiába fáradt, nem jár magának jutalom. Ezek között nincs az én Lórikám . . .

BESZÉLGETÉS A HOLDON

– A feleségem az utóbbi napokban el volt keseredve. A mosógép megint elromlott!

(„Die Zeit", Bécs)

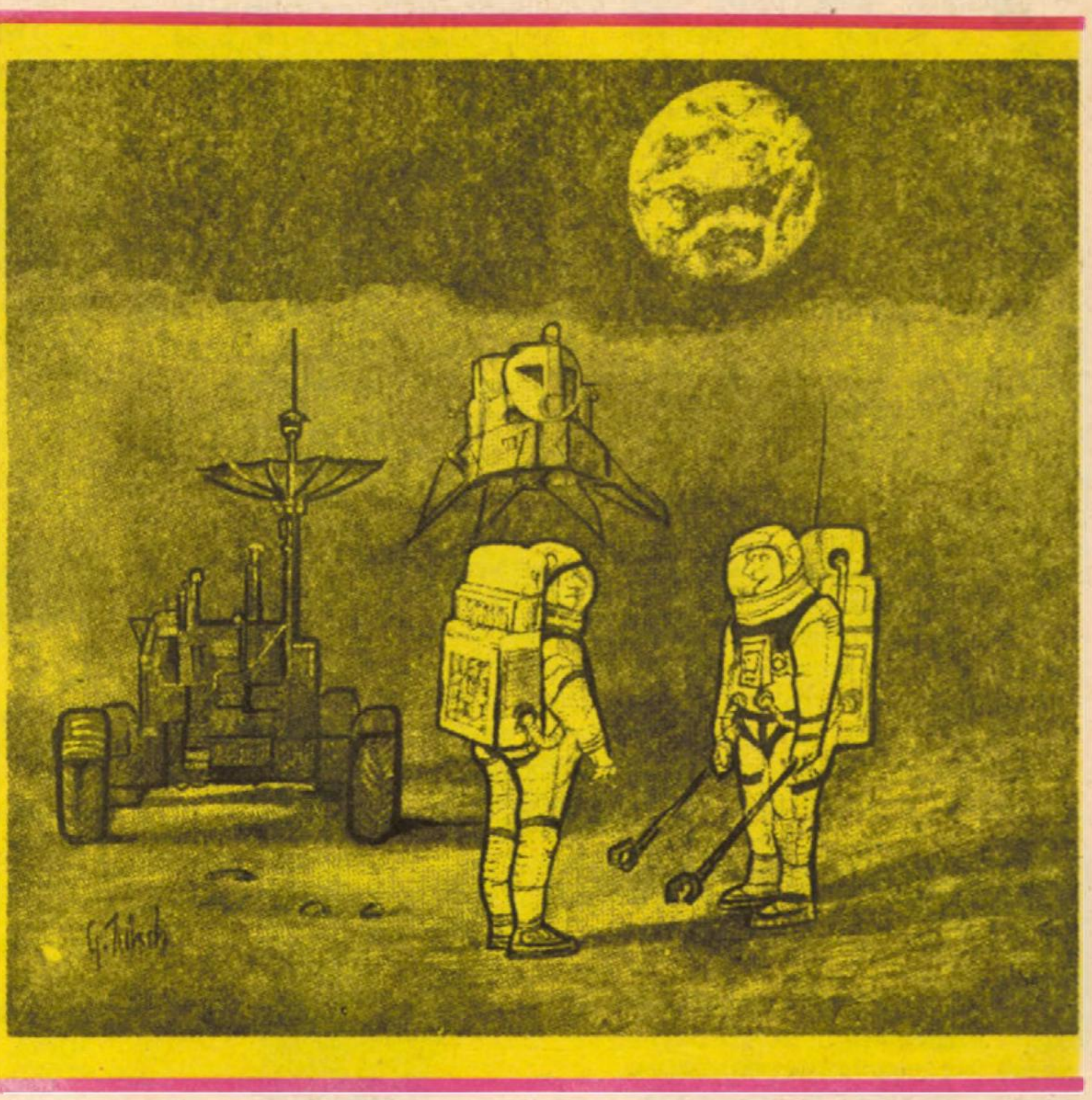

AUTOBÖRZÉN

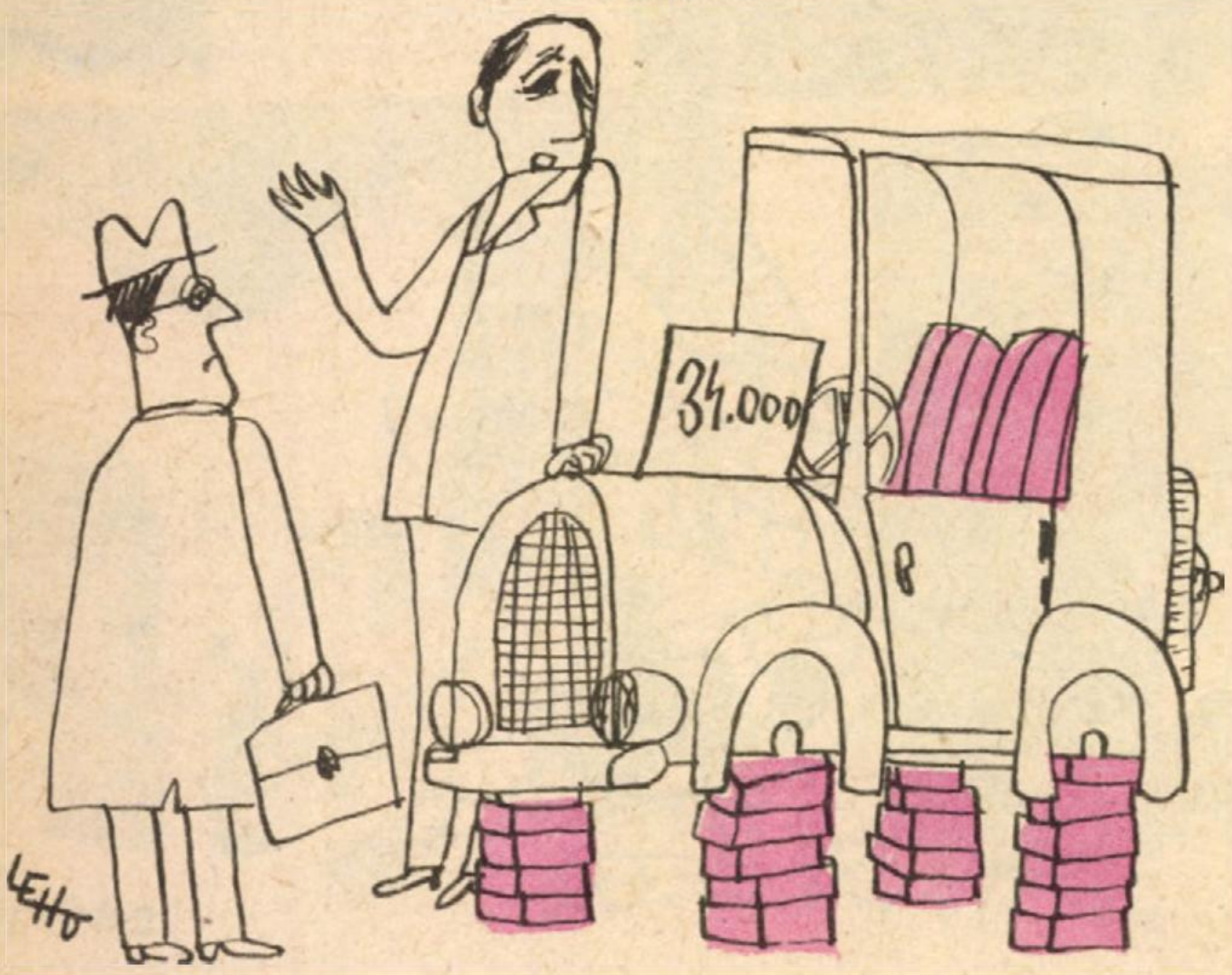

– Miért, maga talán tökéletes?! . . .

ÚJDONSÜLT MENYECSKE

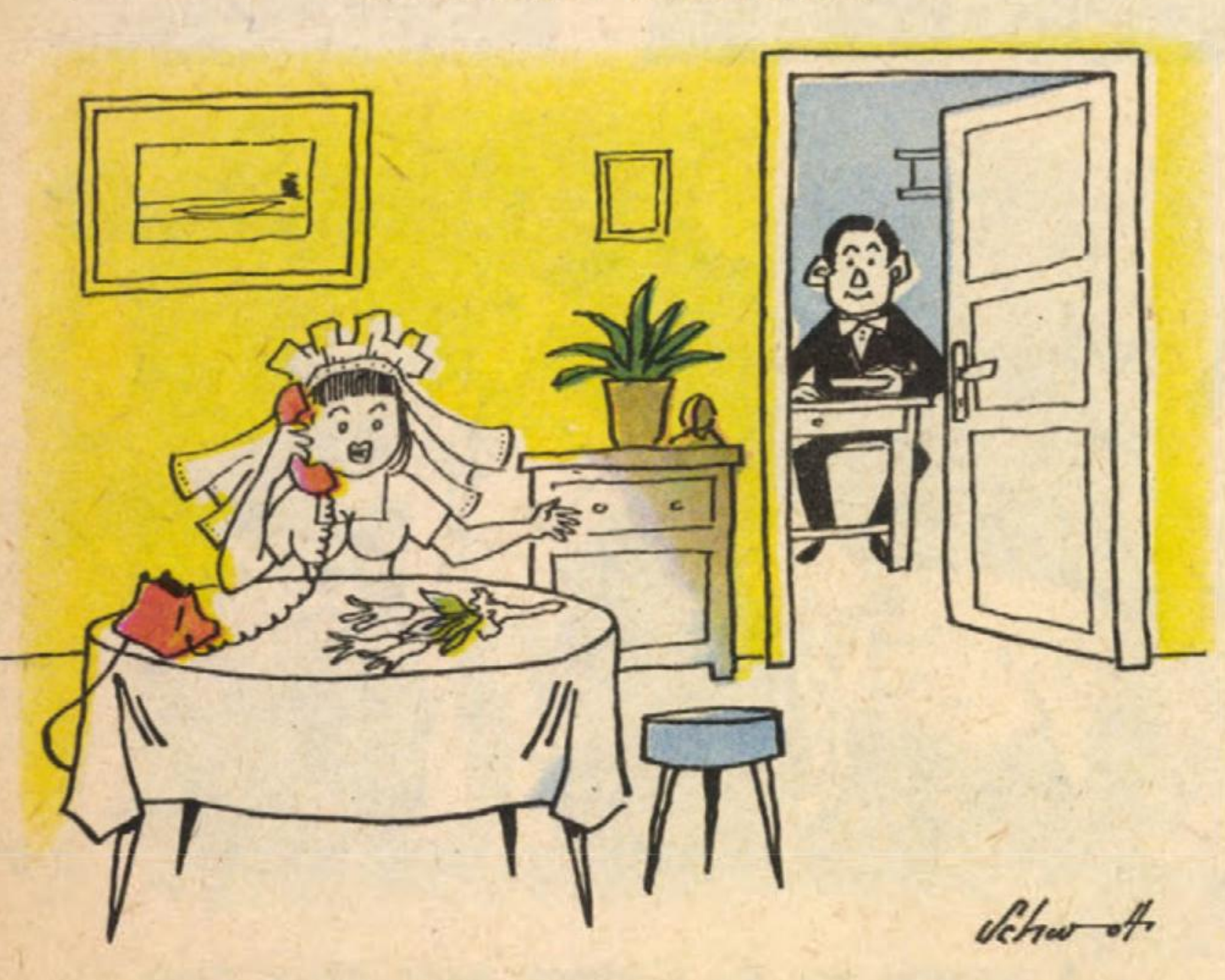

– Anyucikám, most mit csináljak? Azt mondja, hogy éhes! . . .

ÉLETMŰVÉSZ

Ülök a Lárifári eszpresszó teraszán és éppen azon csodálkozom, hogy milyen jó kávét szolgálnak fel itten, midőn jön a teraszra Hudák, az én cimborám. A szeme se rebben, hogy észrevesz, a legtermészetesebb nyugalommal letelepszik mellém, mintha csak randevúnk lett volna.

— Mi van? — kérdem fejcsóválva. — Nem ismerek rád! Semmi kitörő lelkesedés, hogy összeszaladtunk? Semmi újjongás?

— Számítottam rá, hogy itt fogunk találkozni — mondja Hudák. — Tudtam, hogy előbb-utóbb te is felfedezed, hol ihatod a legjobb kávét a városban.

— Ebben igazad van — hagyom rá egy kis meglepetéssel. — Csak nem te főzöd itten a kávét?

— Ugyan — mosolyog fölényesen Hudák —, megállapítottam.

— Te végigkávéztad a város minden eszpresszóját?

— Nevetséges gondolat — mondja ő —, én *tudtam,* hová kell menni kávét inni. Anélkül, hogy kimozdultam volna hazulról.

— Ez az a pillanat, amikor mindig lázba hozol! — kiáltok fel. — Azonnal magyarázd meg a titkodat!

— Kérdőívekkel dolgozom — mondja Hudák könnyedén —, ez most a legkorszerűbb. Léptennyomon kérdőívekkel találkozol te is, azt hiszem, ezt tapasztalod.

— Tapasztalom! — siettettem türelmetlenül.

— Nahát — mondja Hudák. — Különböző közvéleménykutató ívekkel, felmérésekkel találkozunk és gyakran azt sem tudni pontosan, ki bocsátja ki ezeket a nyomtatványokat. Én összeállítok egy-egy kérdőívet, az engem érdeklő témakörből, és ráírom feladóként: HUDÁK, így, nyomtatott nagybetűkkel. Nem csapok be vele senkit sem, a címzett pedig nem sokat spekulál a nevemen, gondolják, hogy valami rövidítés, mint a KÖZÉRT, a BELKER vagy a RÖLTEX.

— Eddig lenyűgöző! — mondom Hudáknak — most a gyakorlati hasznáról beszélj!

— Itt van mindjárt a mi esetünk a kávéval — folytatja az én utolérhetetlen elméjű barátom. — Összeállítok egy kérdéscsoportot a kávéfőzők részére, postázom az eszpresszókba és feldolgozom a visszaérkezett válaszokat.

— Ne gyötörj! — rimánkodom —, mondj egy kérdést a nyomtatványodból?

— Például — Hudák szemmel láthatóan élvezte, hogy ennyire kihozott a sodromból — „Mi a véleménye a kávéfogyasztó vendégekről? Felelet: a) Úgysem tudják, mi a jó kávé. b) Kispénzű emberek, akik felfrissülést várnak a kávétól. c) Naplopó, kávéháztöltelékek." — Világos — magyarázza Hudák —, hogy azok főznek jó kávét, akik a bé-választ húzzák alá. Egy kérdőívemen van tíz-tizenöt ilyen kérdés-felelet csoport, ennek az eszpresszónak a kávéfőző kisasszonya adta a városból a legtöbb pontszámot érő választ. Érted a csíziót?

— Nemcsak hogy értem, de átéltem, a lelkembe szívtam és felfrissültem tőle, mint ettől a pompás kávétól — feleltem Hudáknak. — Milyen íveid futnak az országban?

— Felmértem a számomra fontos hivatalnokok vagyoni helyzetét — meséli Hudák. — Kinek, mi hiányzik az otthonából, mit kíván a közeljövőben beszerezni. Ha most, teszem azt, egy kérelmem van X. előadónál, megemlítem, hogy építőanyagot tudnék szerezni. Ő nem is sejti, hogy nálam fekszik egy kitöltött kérdőíve, mely szerint tudom, hogy van egy kis telke, de nincsen még ráépítve semmi sem. Kapisgálod az összefüggést?

— Nem szégyelled magadat? — emelem fel a hangom.

— Miért? — kérdezi Hudák. — Én nem ígérek semmit, de a korrupt frátereknek felcsillan a szeme ilyenkor! Talán sajnálod őket?

— Ezen még gondolkoznom kell — mondom kitérően. — De azt látom, hogy te tudsz élni!

— Hajaj! — mondja Hudák vígan. — Képzeld csak, most jöttem a Balatonról. Kéthetes beutalásból. Első napon egy kérdőívet tettem minden asztalra. Idézek belőle: „Mi a véleménye a hűségről? a) A legszebb asszonyi tulajdonság. b) Kispolgári csökevény. c) Nem tudom, nem tartozom hűséggel senkinek."

— Te aztán nem vesztegeted az idődet — vágom hátba Hudákot. — Te zseni! Egészen elmúlt a reggeli nyomott kedvem, de most búcsúzom.

— Egy pillanat! — mondja Hudák. — Légy szíves, töltsél ki egy kérdőívet!

Az első kérdés az íven így hangzott: „Mi a véleménye a baráti kölcsönről? a) . . ."

Nem is olvastam tovább, elővettem egy húszast.

— A véleményemre vagy kíváncsi, vagy arra, hogy egy húszassal szívesen állok a rendelkezésedre?

— Add ide — mondja Hudák. — A lelkeddel nagyjából tisztában vagyok.

Somogyi Pál

LÁTSZAT

Súlyos meglepetés ért a minap. Az életből hazatérőben mocorgást észleltem az Eszmecserekutató építkezésén. Először bűntényre, majd szerelemre gyanakodtam, hiszen az Eszmecserekutató építkezésén már évek óta nem mocorgott semmi és annyi mindenfélét hall ma az ember. A kerítéshez lépve azonban álmélkodva kellett észlelnem, hogy sem bűntény, sem szerelem, hanem két munkáskülsejű egyén matat a dúsan virágzó zabosbükköny közepén, az ökörfarkú koróval gazdagon benőtt betonelemek között. Megelégedéssel töltött el a látvány, lám, mégsem a pusztába kiáltott a sajtó, a rádió, a televízió, valamint a filmhíradó szava, amely már több esztendeje sürgette az Eszmecserekutató építkezésének folytatását!

Kitárt szívvel hatoltam az építkezés területére, mert az eszmecserekutatás ügyét mindig a magaménak éreztem, sőt, ifjabb éveimben magam is cseréltem eszmét, persze többnyire ráfizetéssel.

Átléptem néhány őskori leletté kövült cementeszsákon. A két munkáskülsejű egyén avas szalonnát falatozott egy deszkakunyhó tövében. A szalonna gusztustalanul izzadt a napon. Ez a nagy megrázkódtatások napja volt a számomra, ugyanis az egyik munkáskülsejű egyénben tovatűnt gyermekkorom osztályosára, Zofort Gézára ismertem. Ez a Zofort Géza minden idők legnagyobb lógósának bizonyult már a suliban is. A legrázósabb órákat, osztályfőnöki engedéllyel, a szertárban szenderegte végig és ráadásul sikerült mindenkivel elhitetnie, hogy az iskola érdekében szendereg. Mert a puszta jelenlétével megakadályozza, hogy bárki is baracklekvárt kenjen a kitömött gólyára. Zofort Géza aztán minden évzárón tantestületi dicséretben részesült a természettudományok ápolása terén végzett hősies munkájáért, sőt, ő kapta az e célra létesített Báró Növényi-Hochstapler-alapítvány kamatát is, amely egyetlen évben sem volt kevesebb 2 pengő 50 fillérnél.

— Szia, Zofort — mondtam, álmélkodásomat egy percre sem leplezve. — Hát te?

— Láthatod — mondta és savanyúpaprikája csutkájával hókon csapott egy kis zöld gyíkot, amely buján tenyészett az Eszmecserekutató építkezésének aljnövényzetében. — Látszatfenntartó vagyok a Srégépítőknél. Nem egy mammutgázsi, de sérvet sem kell kapni és mindig a jó levegőn van az ember. Nézd, amikor egy építkezés már évek óta áll és a telekommunikáció kezd zűrt csapni, akkor mi kijövünk a szakival a munkahelyre. Egy kicsikét elüldögélünk itt az árnyékban és kész. A sajtó látja a dolgot, azt hiszi, előbb-utóbb mégis történik valami, bedob egy lelkendező cikket, aztán pár évig megint csend van. Tudod, mennyivel olcsóbb, mint tényleg folytatni az építkezést?

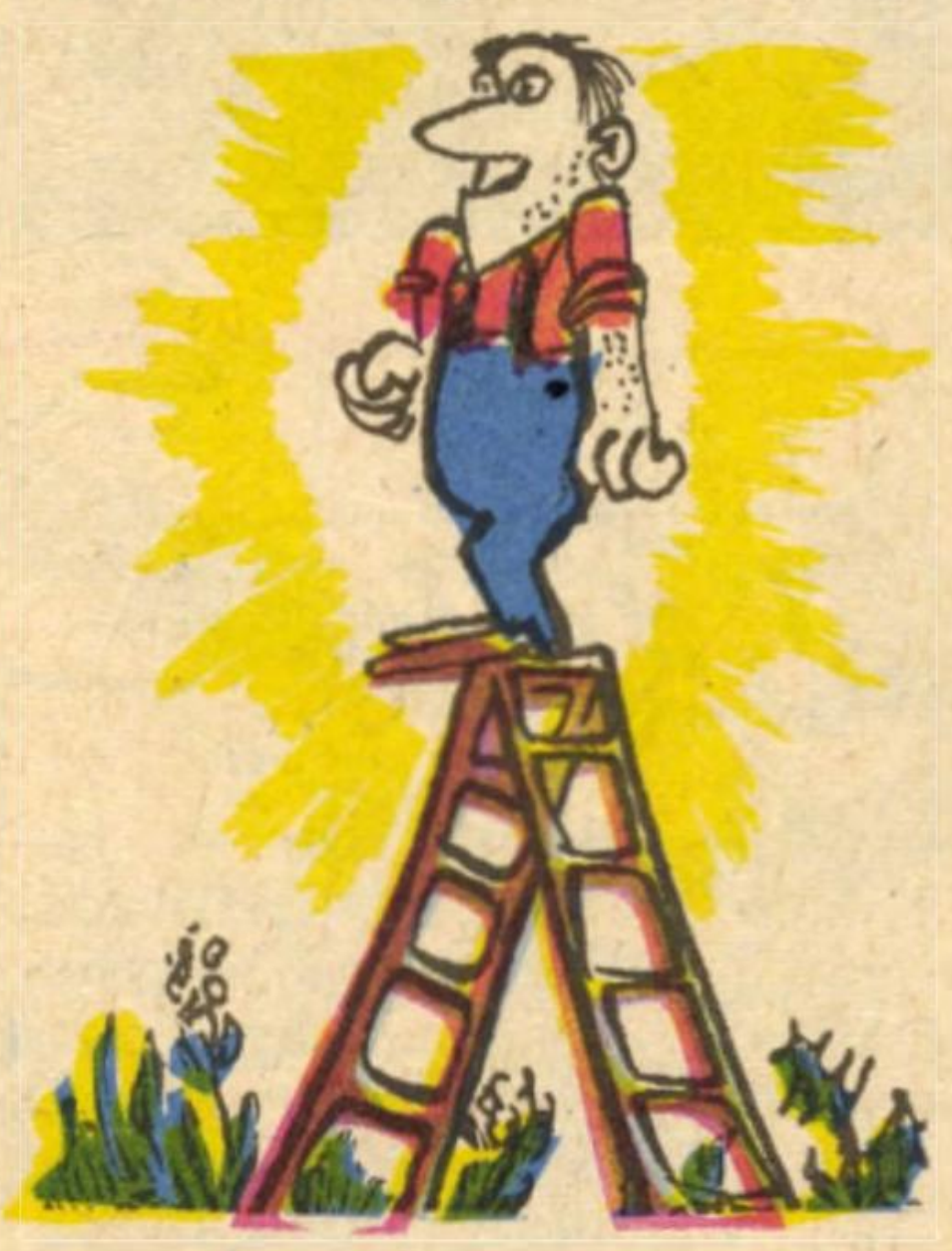

Alig álltam a lábamon.
— És? Ebből meg lehet élni?

— Nem panaszkodom. Négyig itt szalonnázom, aztán este a Kaszáspók utcai lakótelep körül ultizom másodállásban. Lehet, hogy nemsokára néhány új szolgáltatással is előállok. Ipar, kereskedelem ... öregem, nálunk jövője van a látszatfenntartásnak! Hopp! — kiáltotta hirtelen. — Riadó!

Fekete Volga kanyarodott a kerítéshez, egy fotóriporter szállt ki belőle teleobjektívet csóválva. Zoforték megragadtak egy kis létrát és kezdtek körben gyalogolni a terepen, miközben a fotós a gépét csattogtatta.

— Ez nem tartozik hivatali kötelmeim közé — súgta felém Zofort Géza. — De én szeretek tökéleteset alkotni, mert önérzet is van a világon és a legszebb öröm a jól végzett munka öröme. Most dolgozunk egy colstokszámon. Én a colstok mellett guggolok a földön, a szaki meg a fejem fölött egy malteroskanalat lóbál. Nagyon hatásos lesz és majdnem olyan, mint az igazi.

Odafordult a fényképészhez.

— Ha óhajtja, csinálok egy handstandot a létra tetején — mondta. — A szaki pedig bedob egy vállállást a létra harmadik fokán. Legyen mégis egy kis sürgés-forgás, hadd lássa mindenki, micsoda emberfeletti lendülettel folyik az Eszmecserekutató építkezése.

A riporter csattogtatott, majd filmet cserélt.

— Idehallgasson — kiáltott Zofort Géza. — Eszembe jutott valami. Most megcsinálhatja élete főművét. Álljon ide a létra alá. Én felmászok a csücskibe és ökölbeszorított arccal, sugárzó tekintettel meredek a fényességes jövőbe.

Néhány napra rá érdekes riport jelent meg a képeslap hasábjain.

— Végre! — kiáltották az öles címbetűk. — Új lendülettel folyik az Eszmecserekutató építkezése!

Alatta pedig Zofort Géza meredt a fényességes jövőbe. Ökölbeszorított arccal és sugárzó tekintettel.

Peterdi Pál

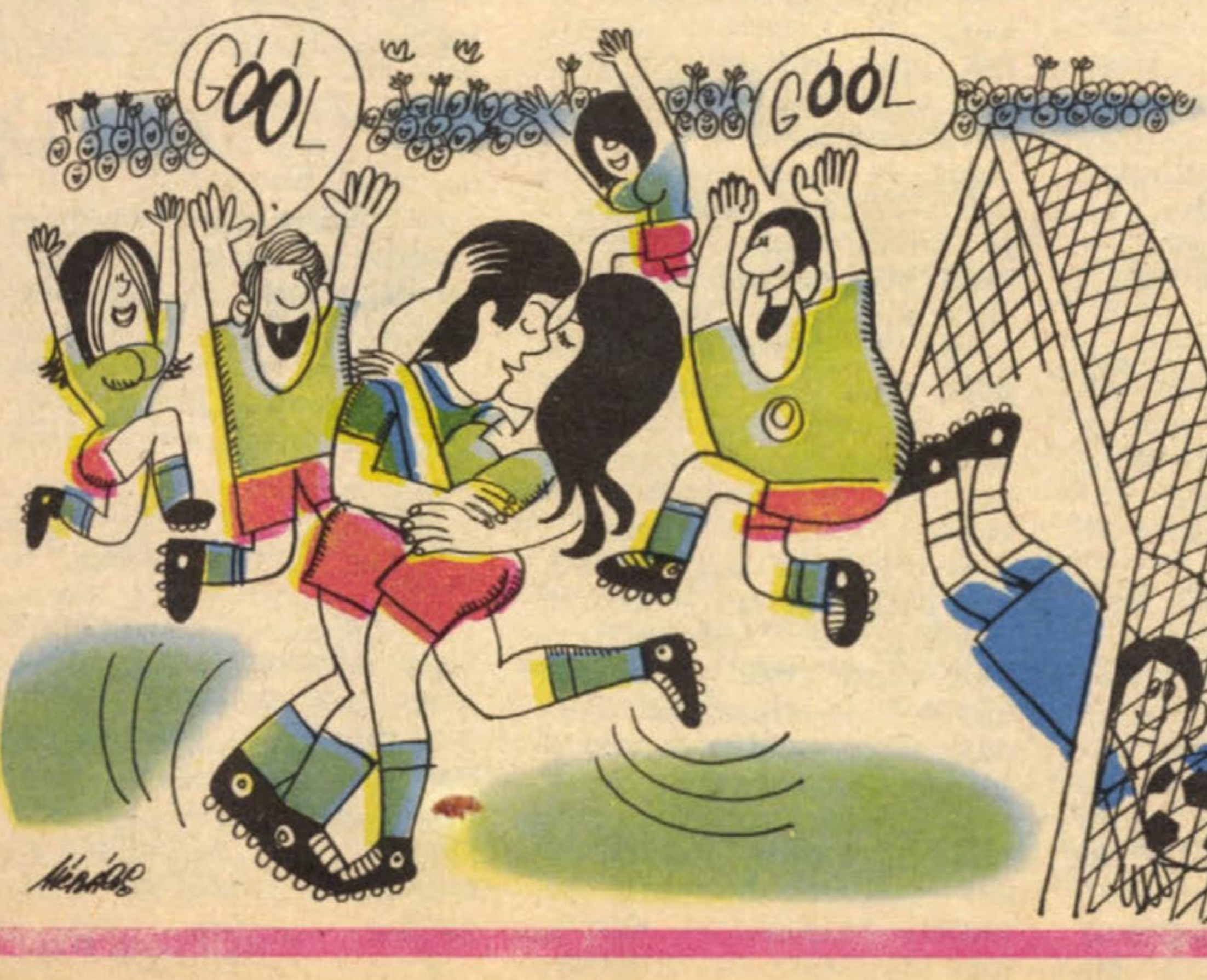

A VEGYES FUTBALL-CSAPAT ELŐNYE

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

MIT TANULNÁNAK AZ ÁLLATOKTÓL?

Vasvári Anna:

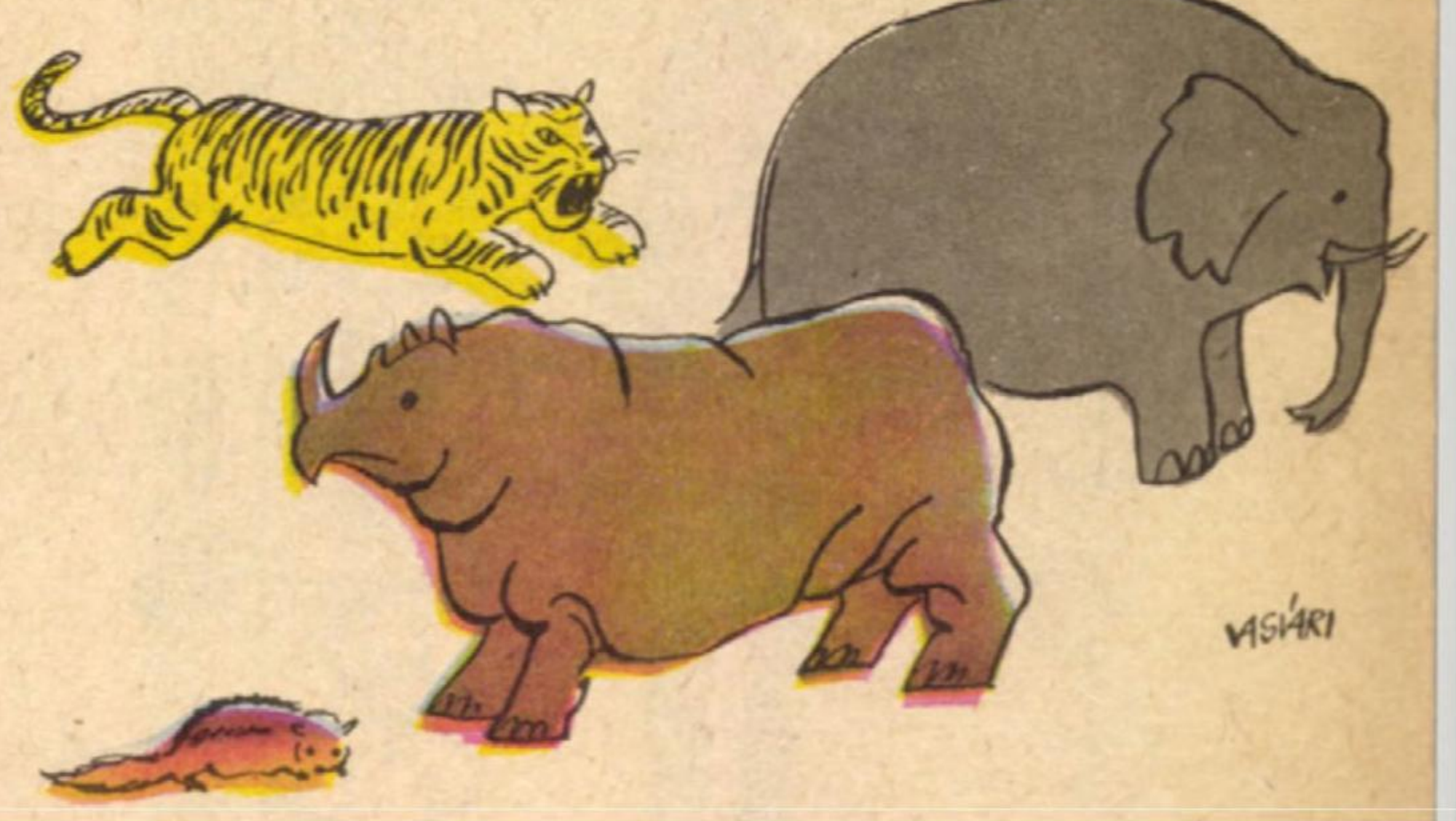

— Nerctől eleganciát, rinocérosztól érzékenységet, elefánttól memóriát, tigristől egy kis humanizmust.

Hegedűs István:

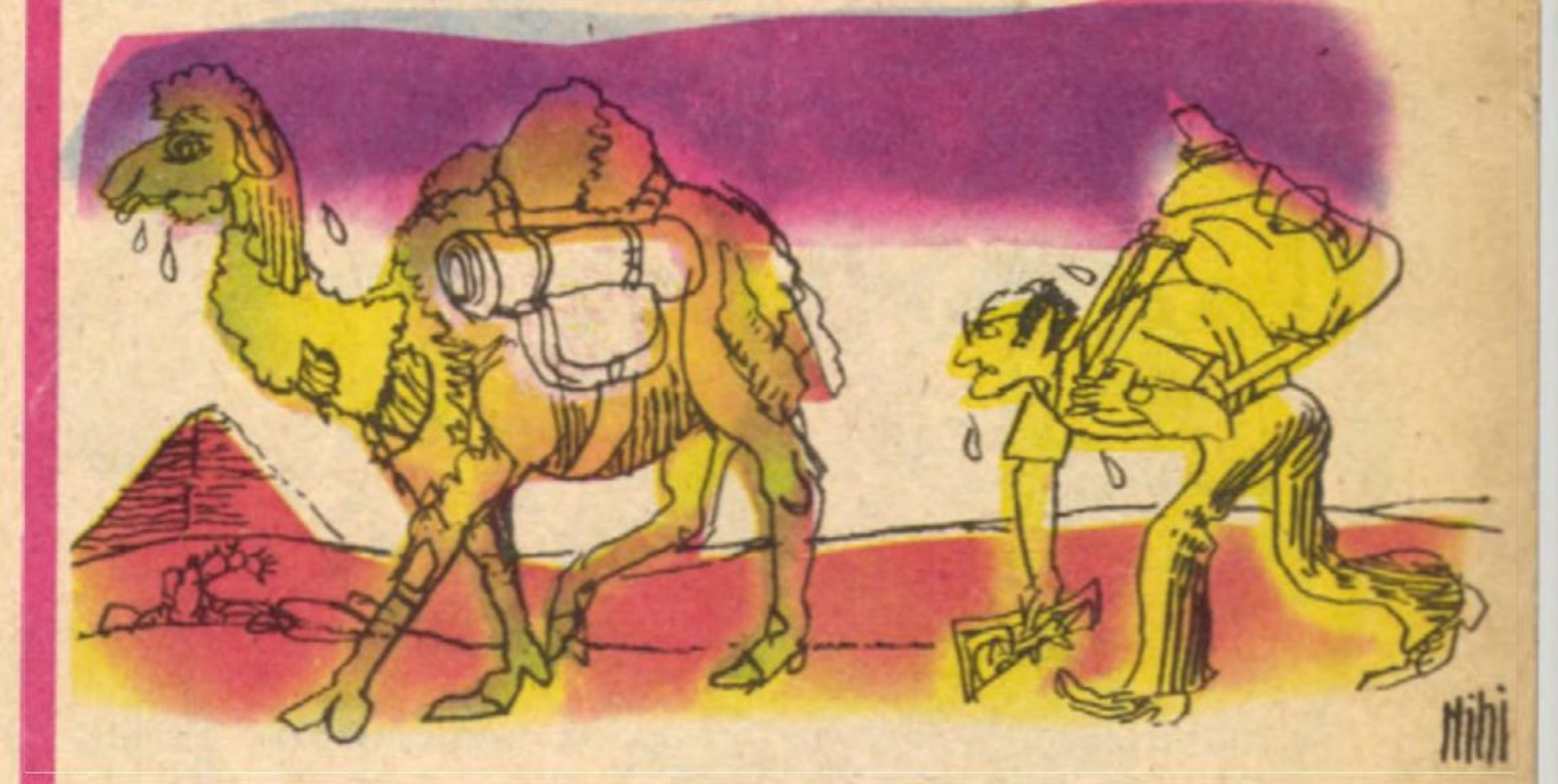

— A tevétől: hogyan lehet étlen-szomjan utazni . .

Fülöp György:

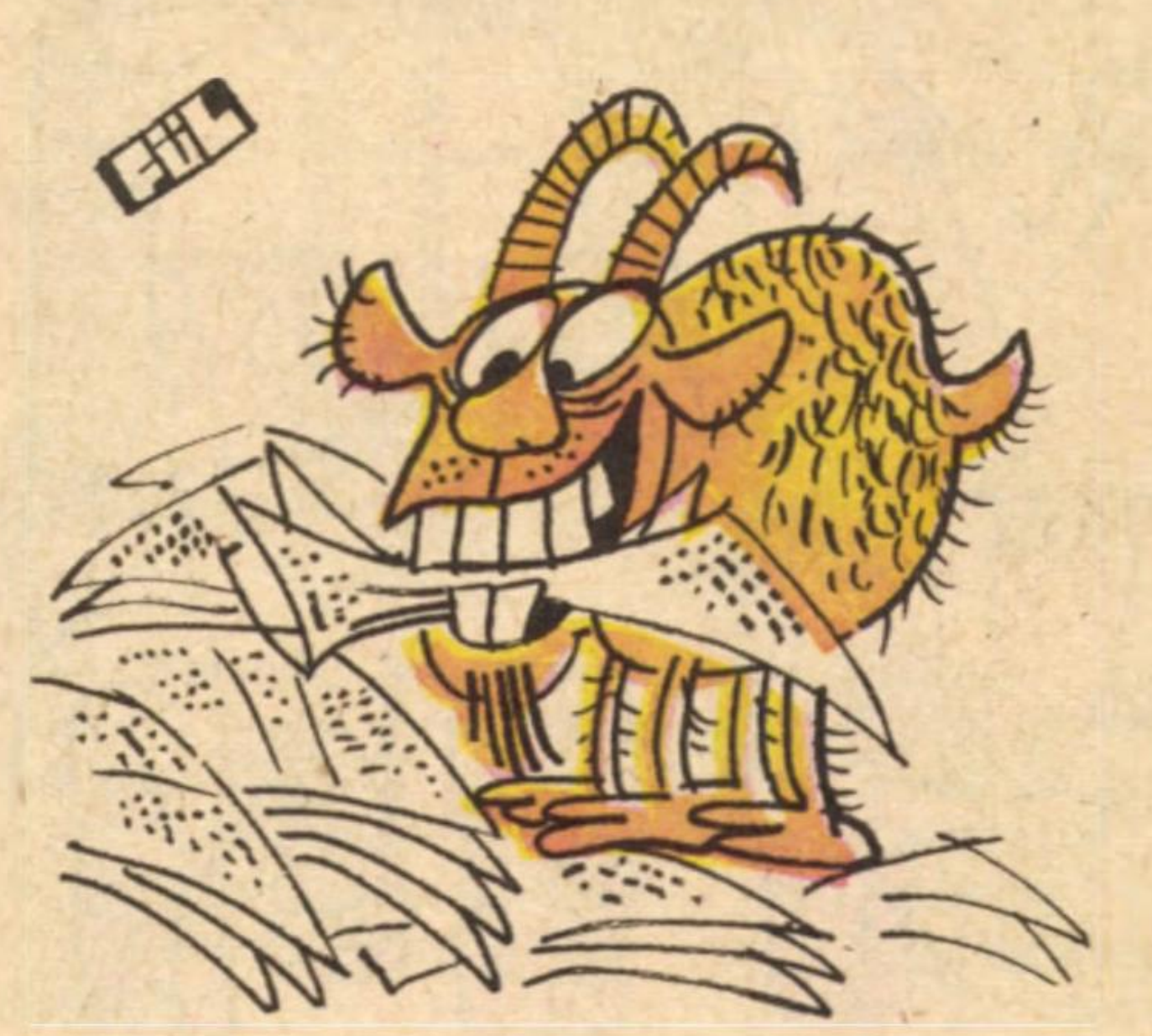

— A kecskétől, hogy a legunalmasabb újságcikket is megemészti.

Brenner György:

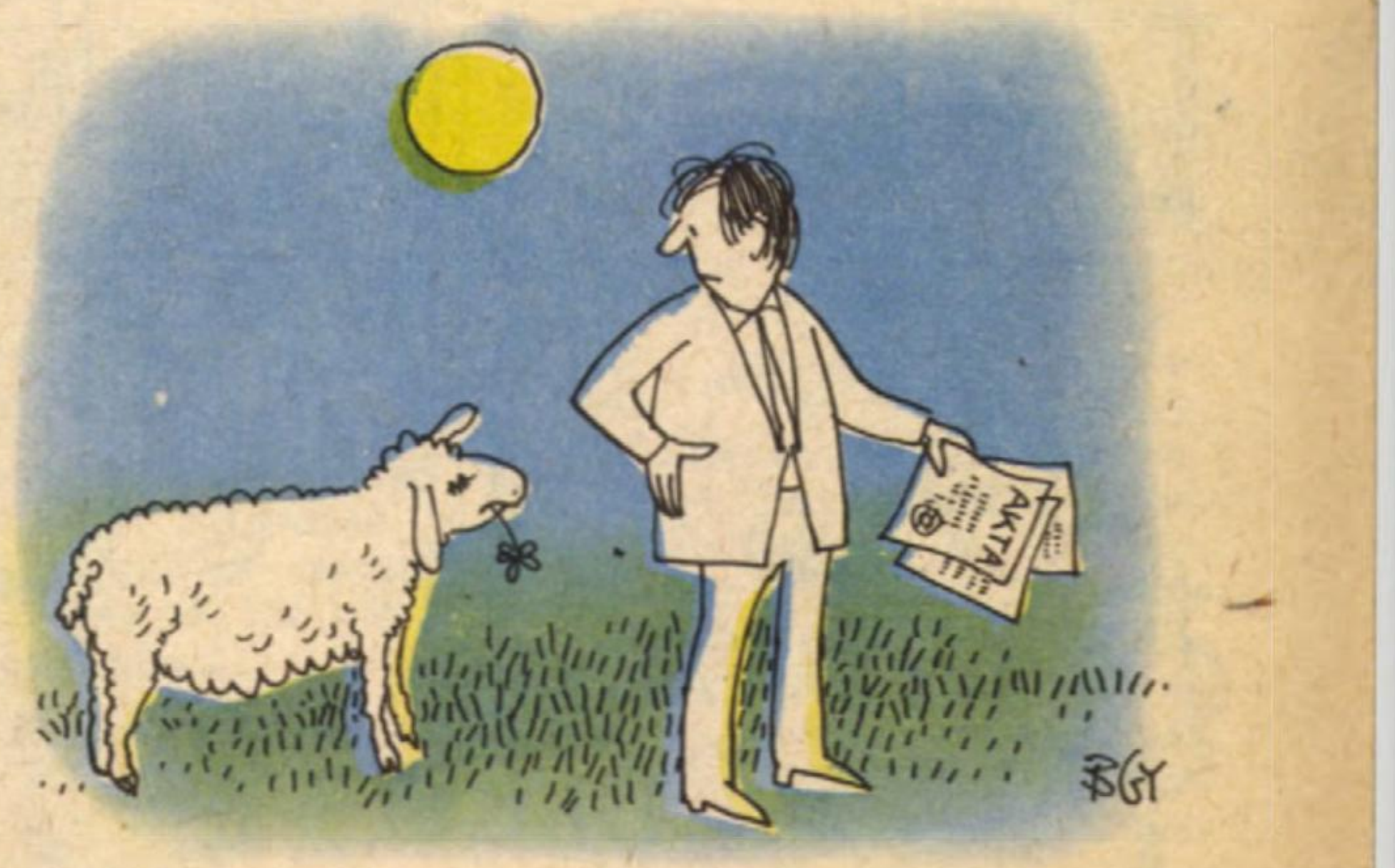

— A birkától egy kis türelmet, talán akkor megszokom a bürokratikus ügyintézést.

Szűr-Szabó József:

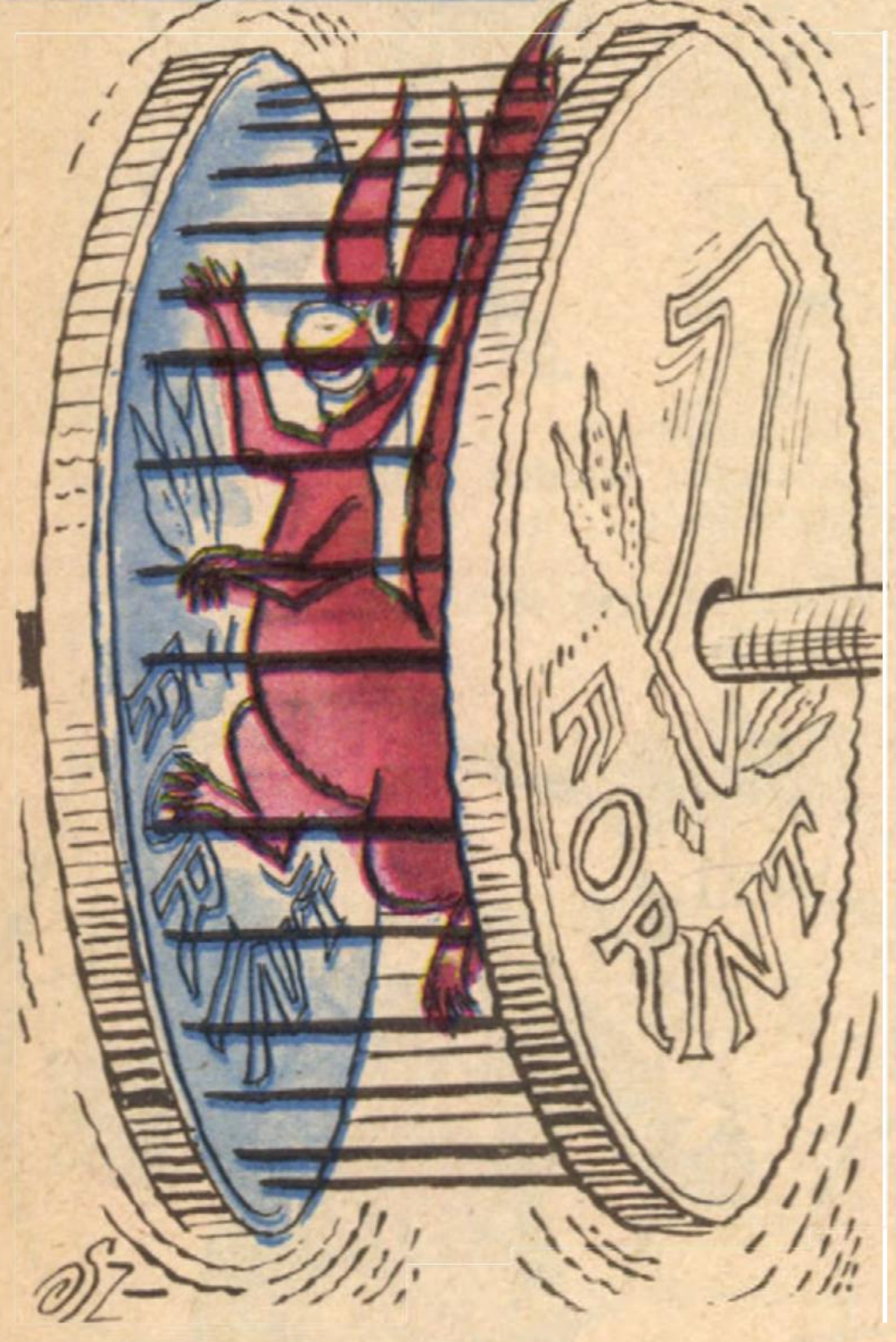

— A mókustól: hogyan kell mindent játékosan felfogni . . .

Várnai György:

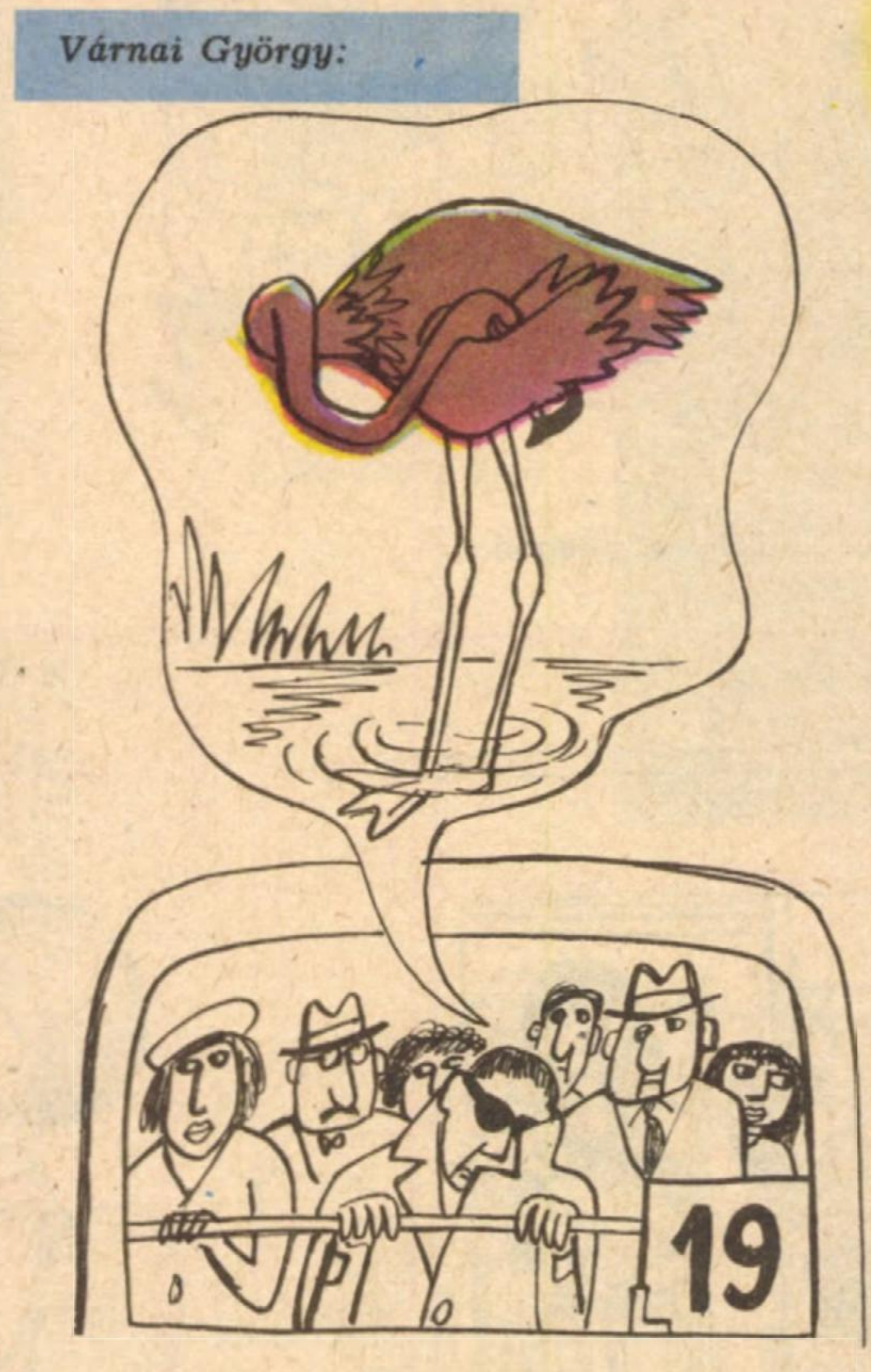

— A flamingótól: hogyan lehet állva aludni.

Tót Gyula:

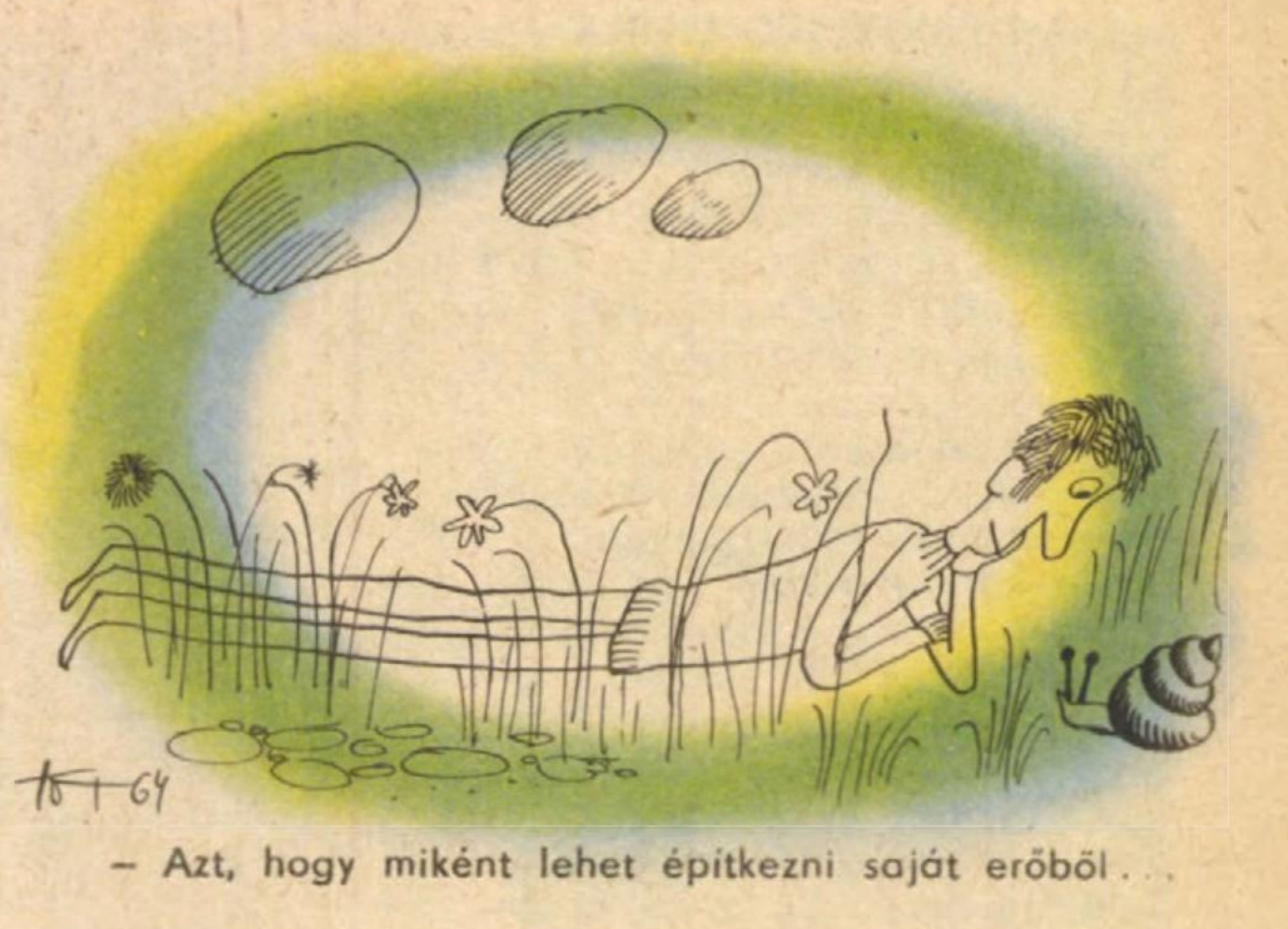

— Azt, hogy miként lehet építkezni saját erőből . . .

Dallos Jenő:

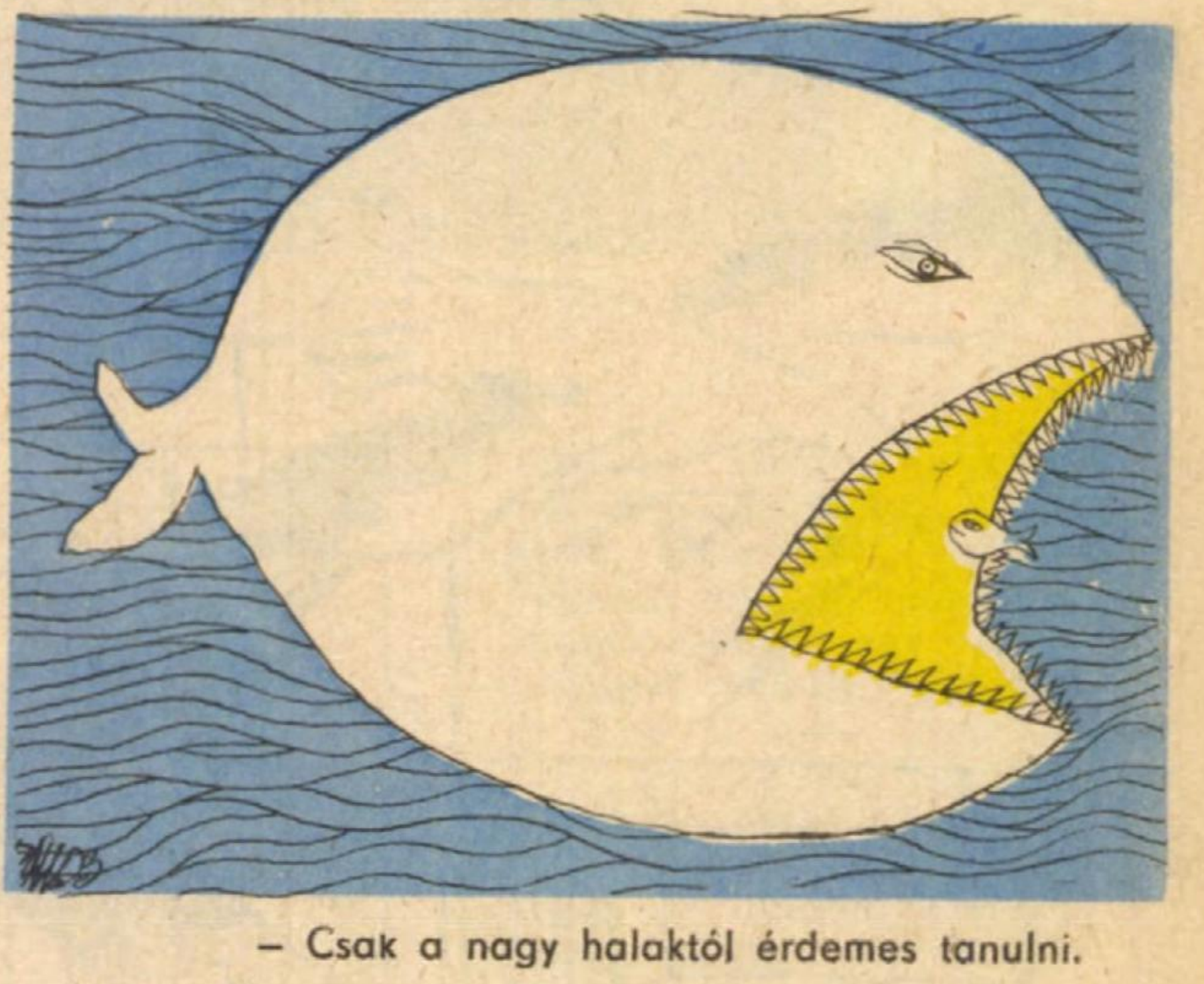

— Csak a nagy halaktól érdemes tanulni.

Barát József:

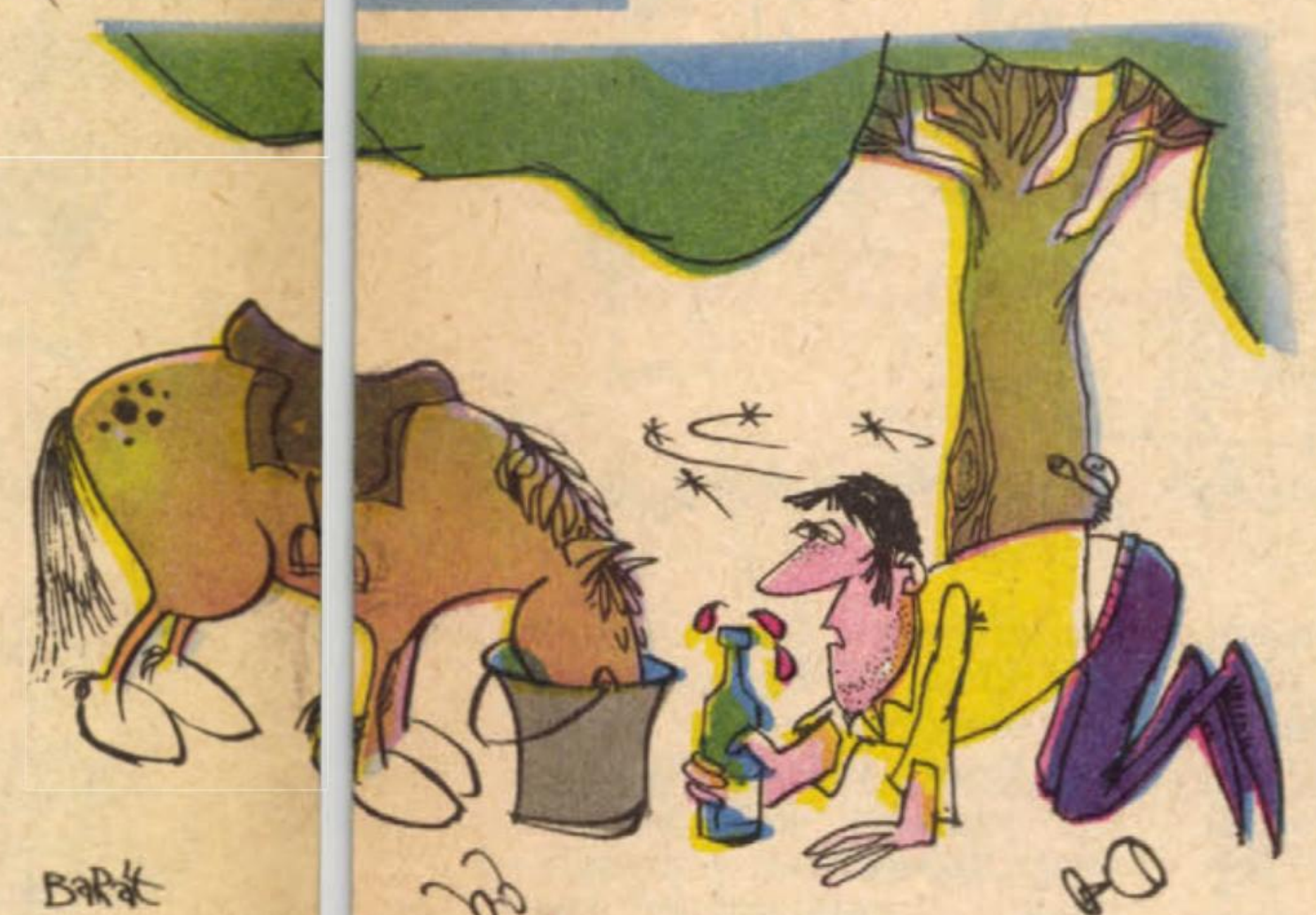

— Inni. A lovak egy cseppel sem isznak többet a kelleténél.

Takács Imre:

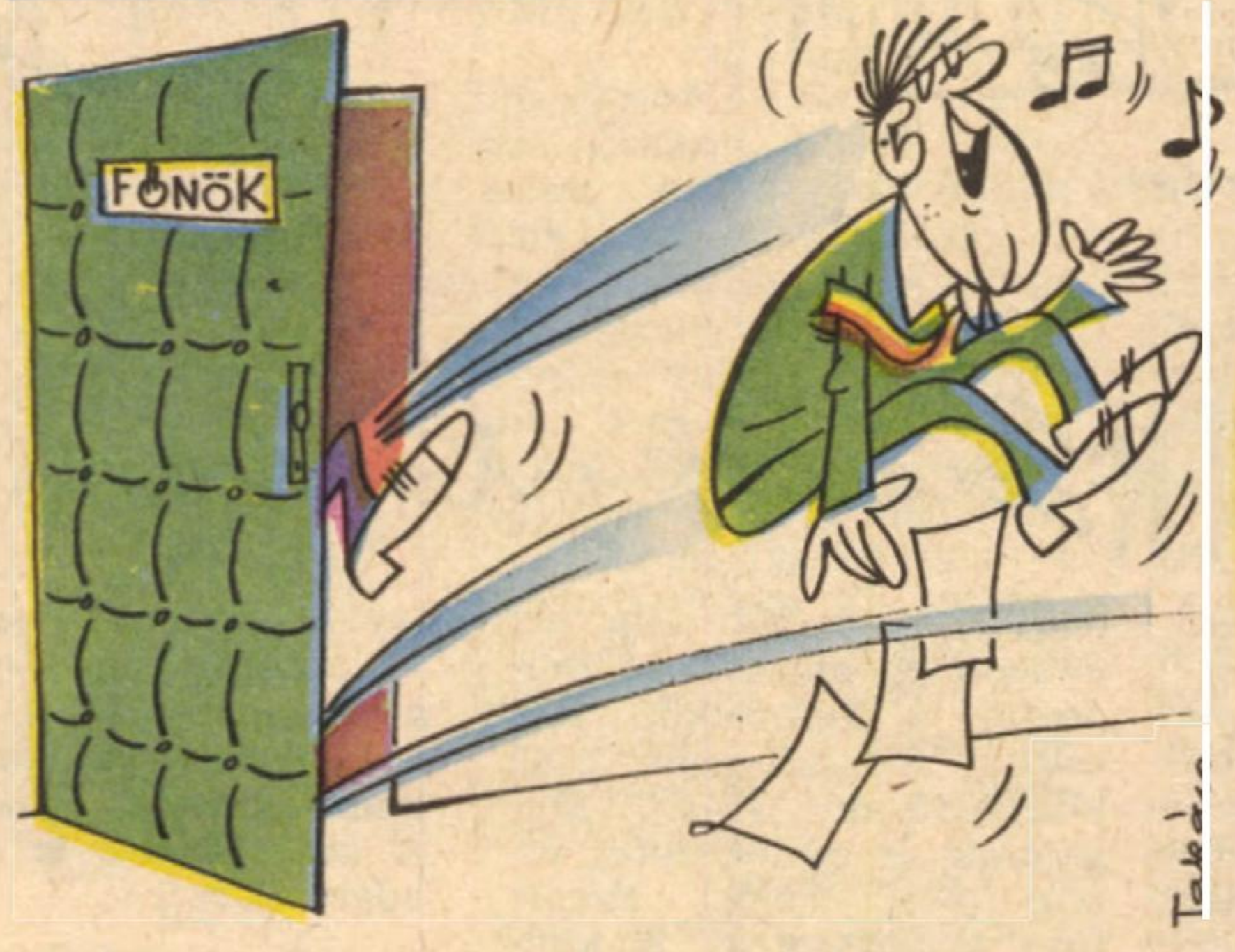

— A pacsirtától azt, hogy röptömben is tudjak énekelni!

Balázs-Piri Balázs:

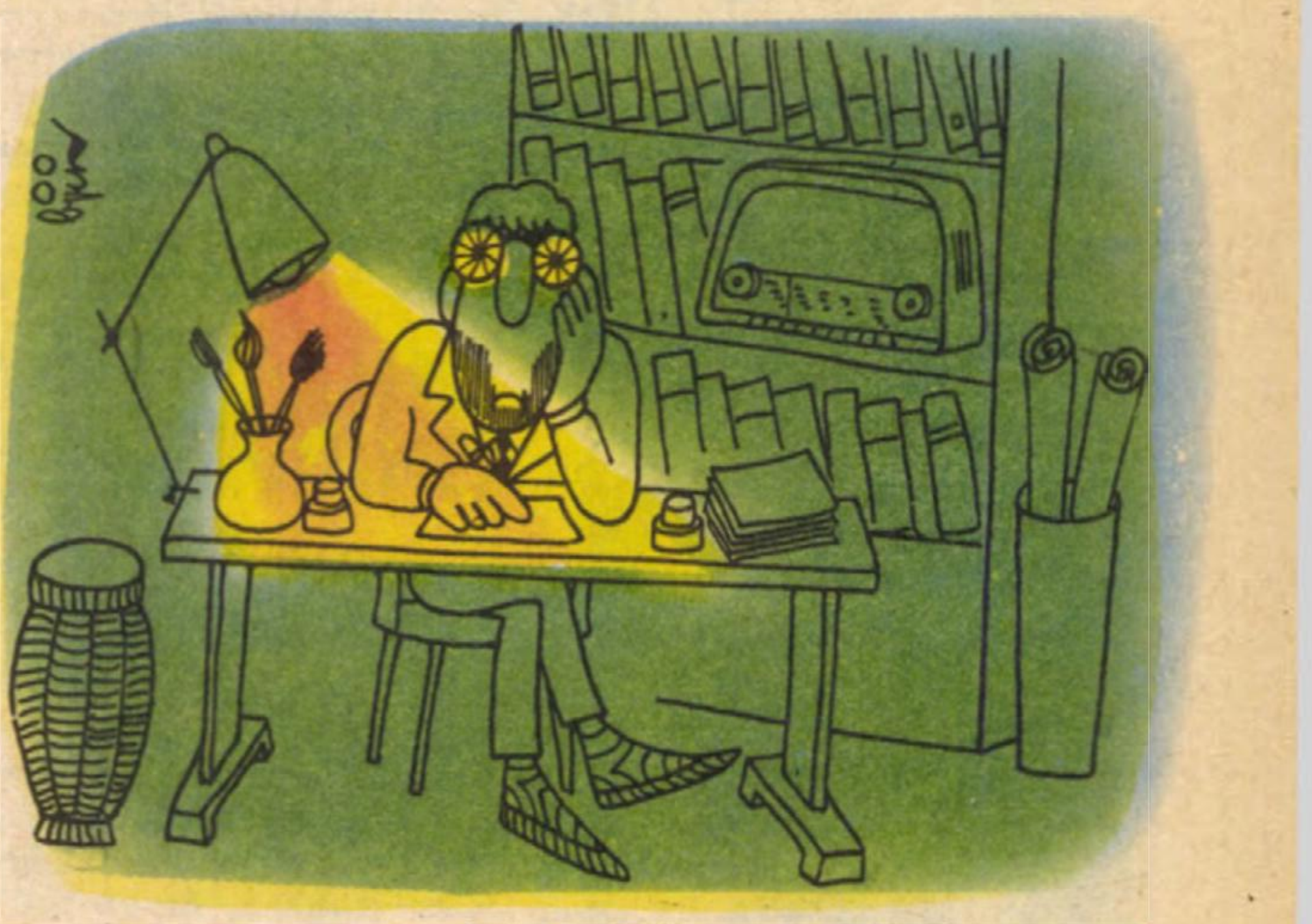

— A bagolytól az éjszakázást . . .

Lehoczky István:

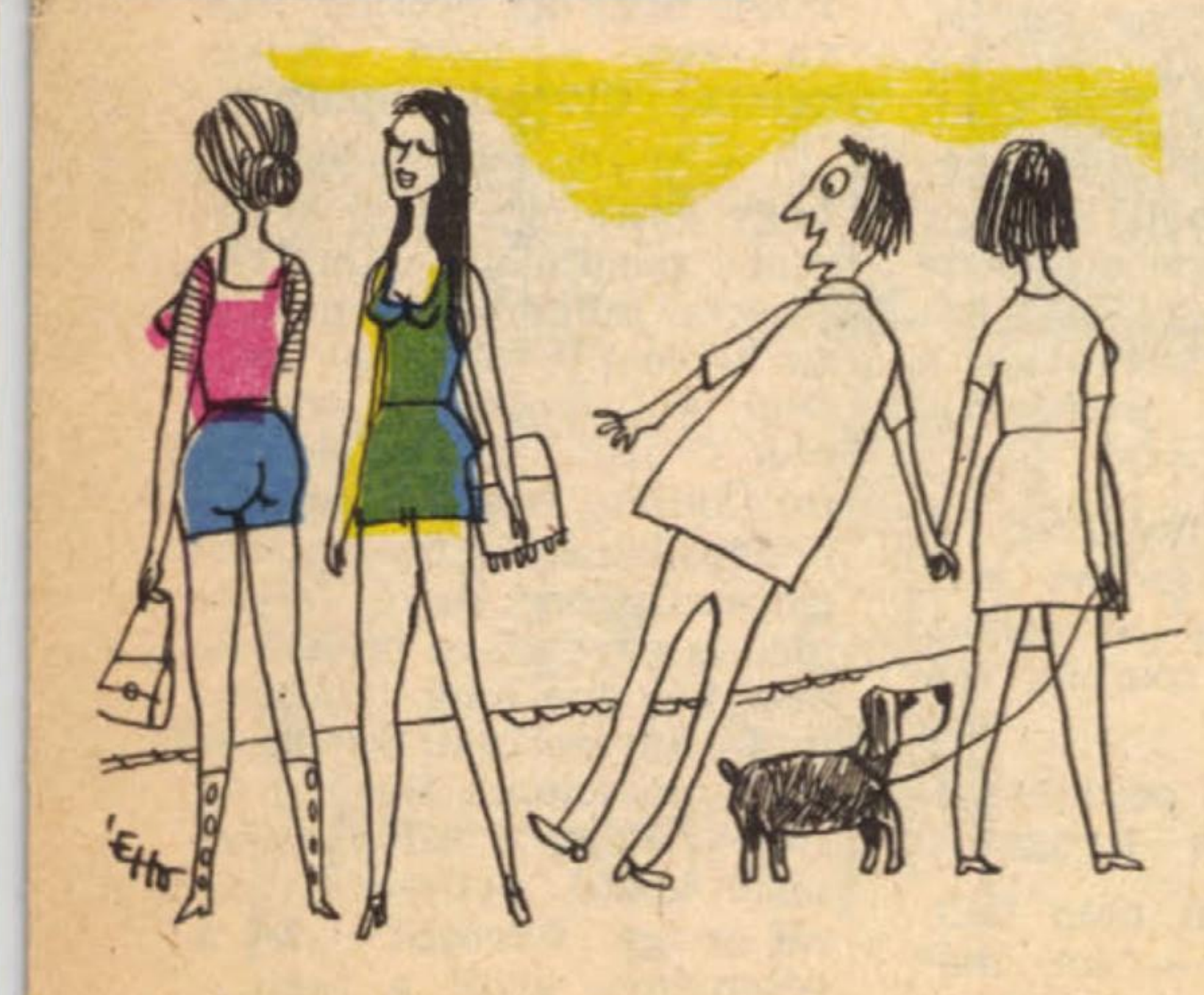

— A kutyámtól: hogyan maradjak hűséges?

Erdei Sándor:

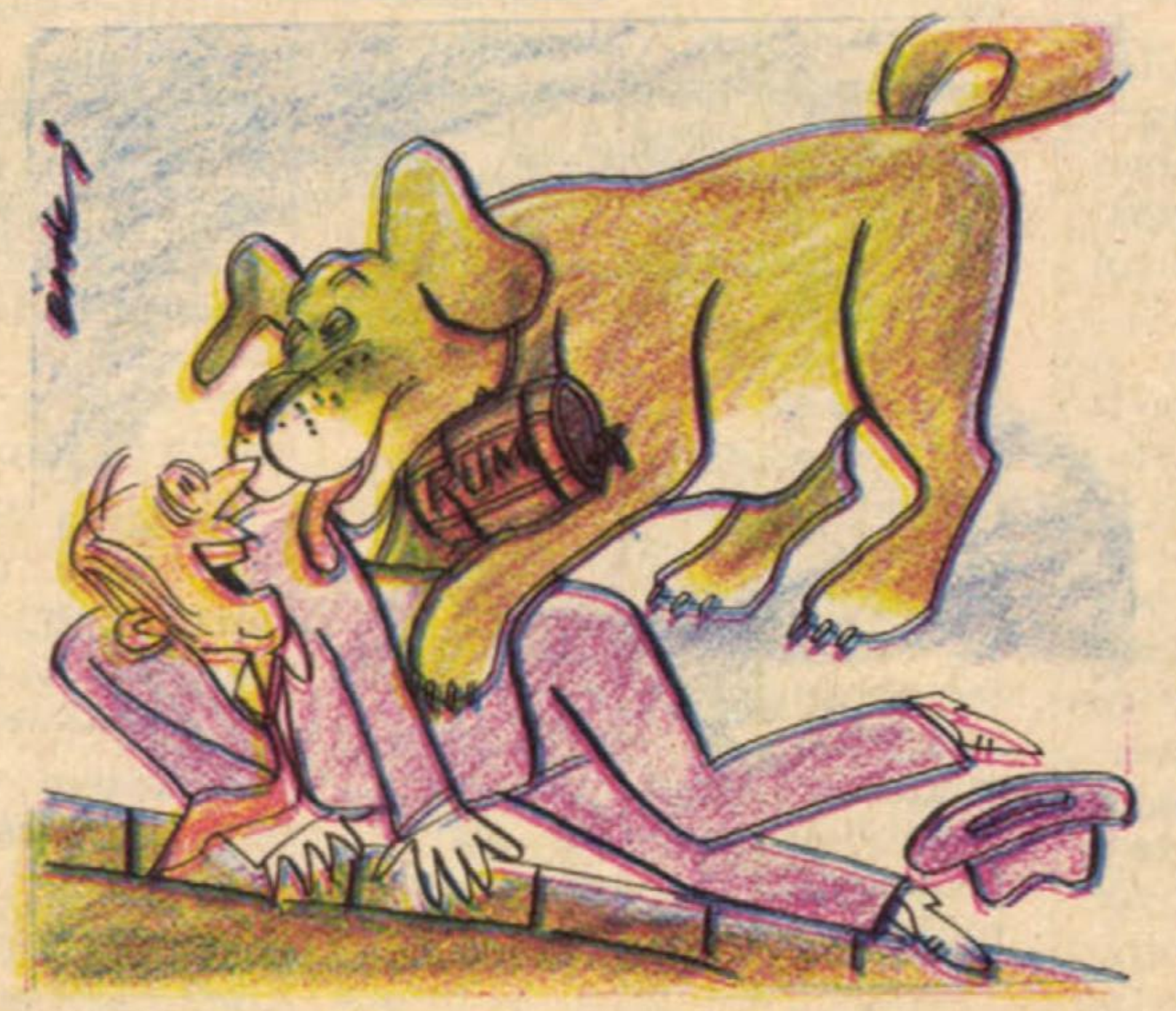

— A segítőkészséget.

Sajdik Ferenc:

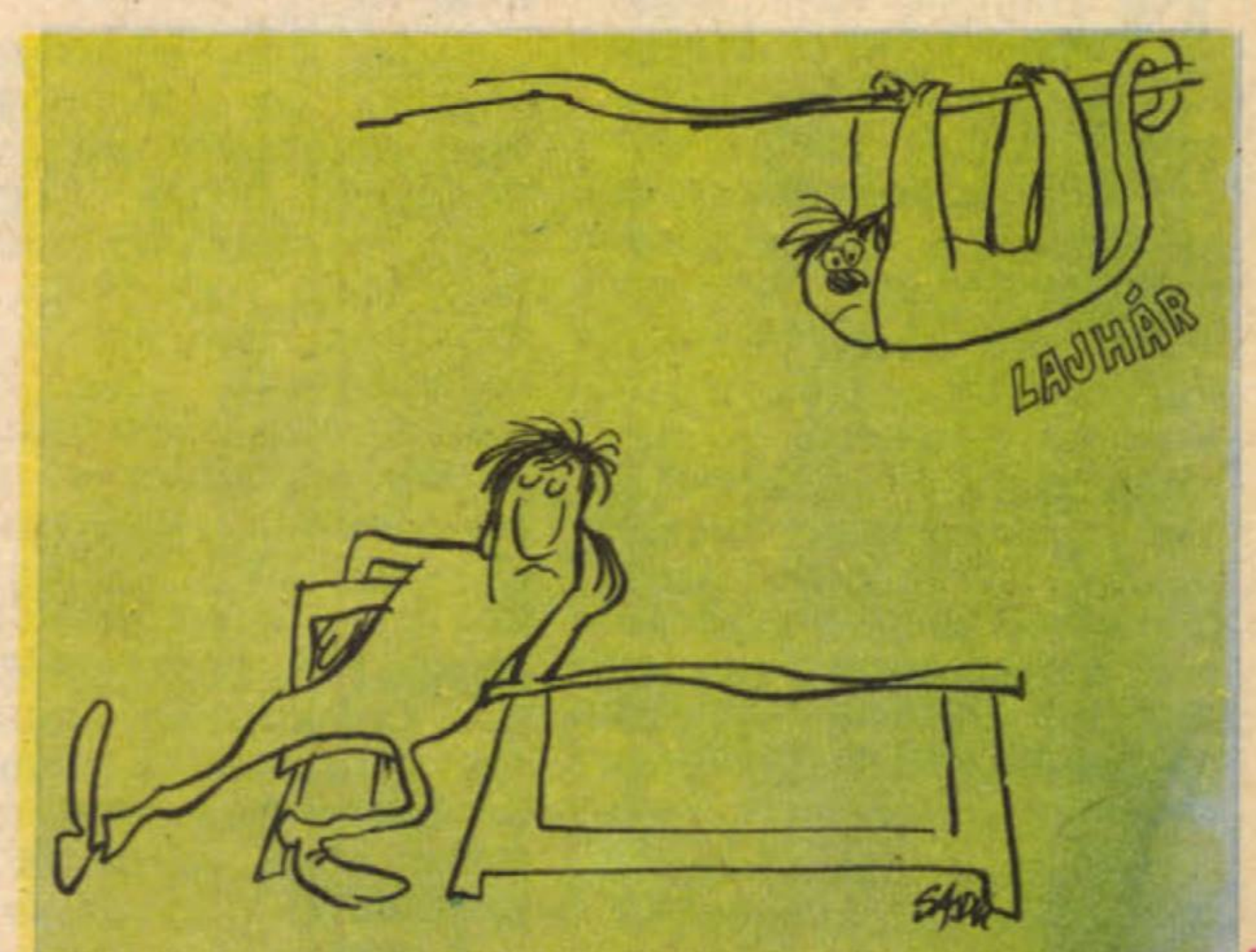

— Ők tanultak tőlem . . .

A RÉSZEGSÉG TITKA

Miért isznak az emberek? Miért részegeskednek? Ezek a kérdések évezredek óta foglalkoztatják ... kiket is? ... talán azokat, akik sohasem értették meg, hogy minek iszik az olyan, aki sose bírta ...

Természetesen válaszok is születtek, hosszabb-rövidebb bölcsességek, mint például: „A bor akkor kezd elég lenni, amikor már sok." De talán útbaigazításnak az az elmélet sem rossz, amelyet a londoni „Daily Mirror" egyik szeszbarát olvasója mondott el:

— Ha iszom, új embernek érzem magamat. És ez az új ember is inni akar.

AMI KIMARADT A „KI MIT TUD?"-BÓL

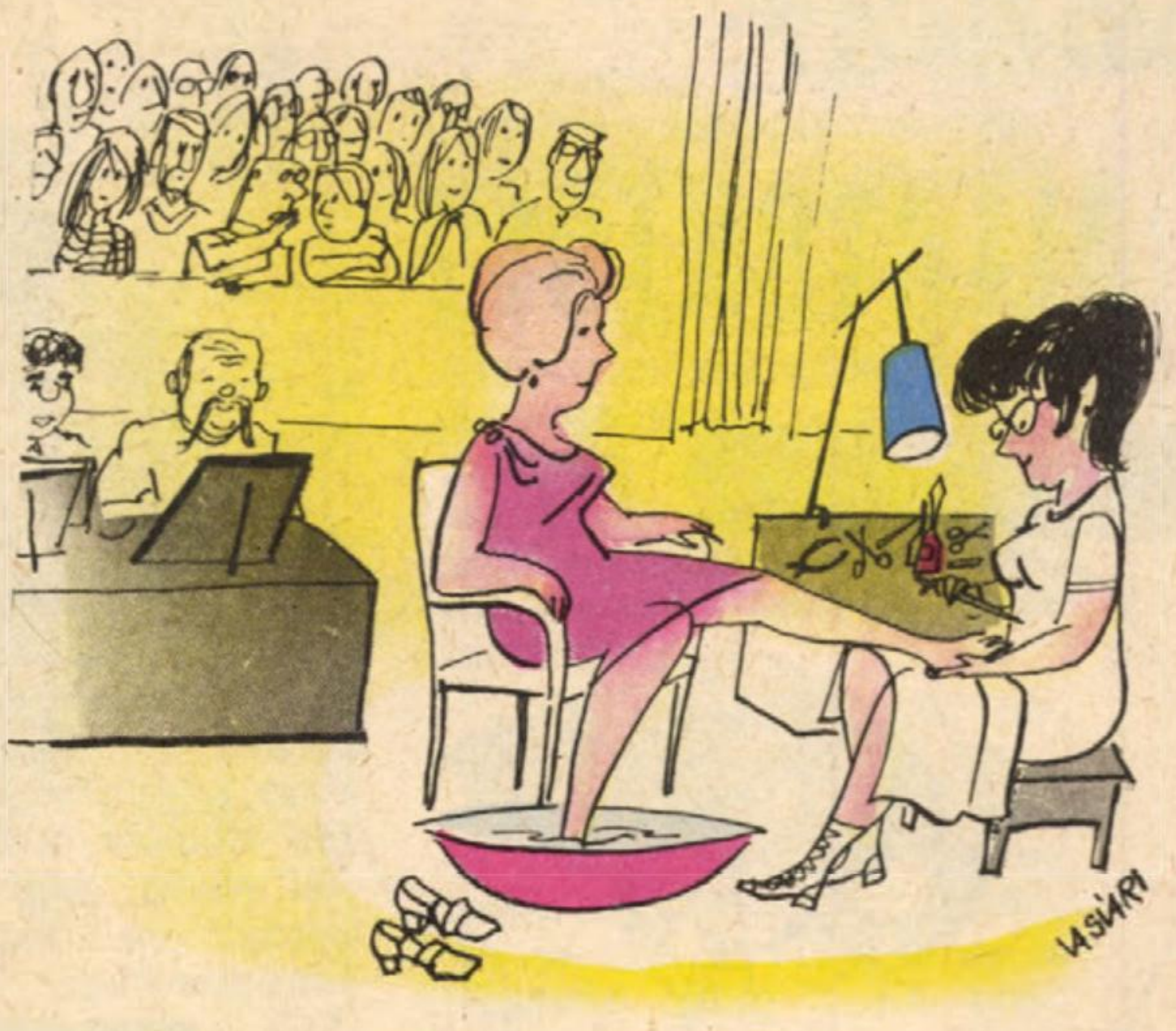

"Egyéb„ kategória

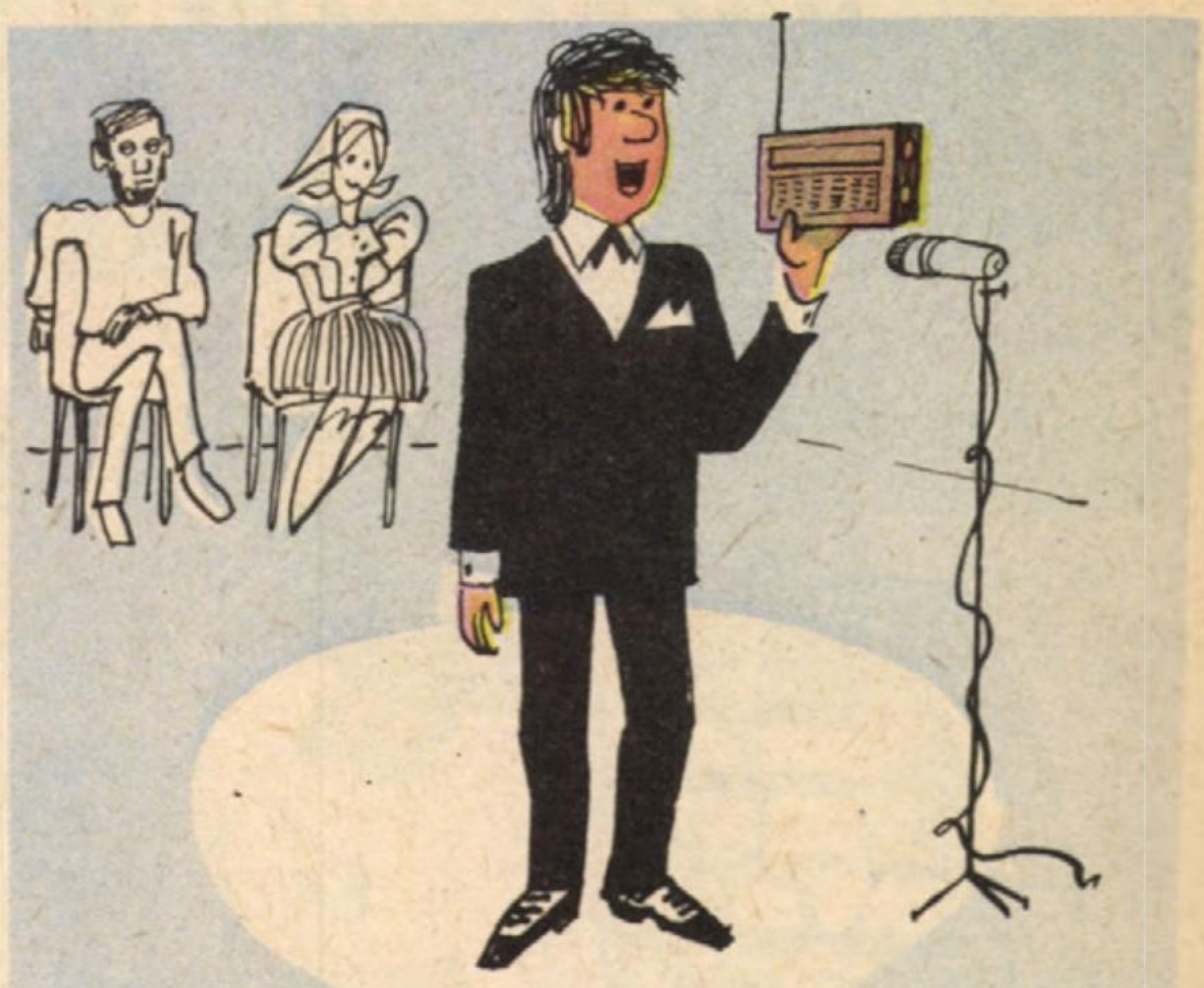

– Táskarádión előadom Beethoven VI., Pastorale szimfóniáját ...

PECHES GÓLYA

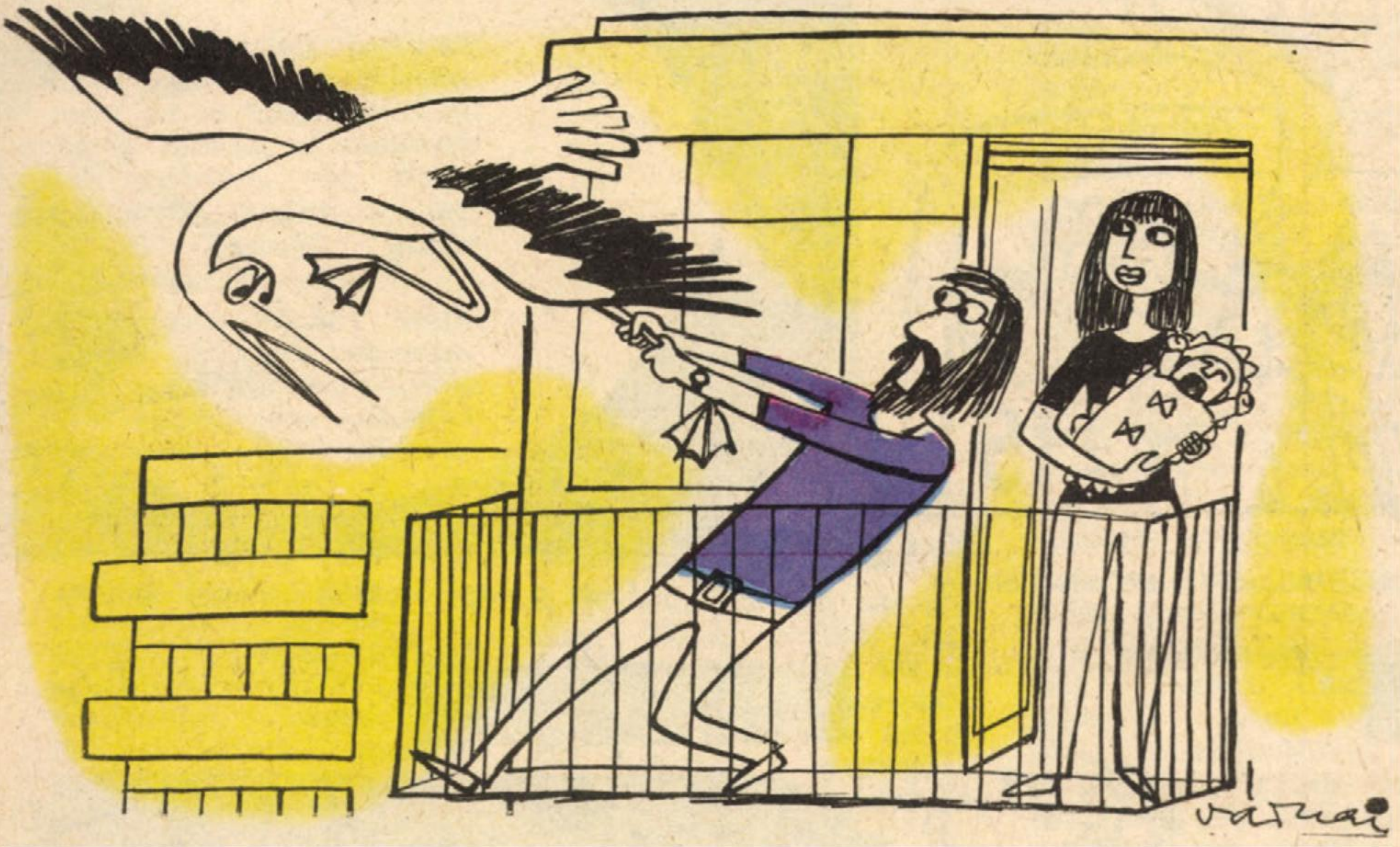

– Ha már hoztad, maradj is itt és neveld fel!

A TÉVÉKOMMENTÁTOR MUNKÁBA INDUL

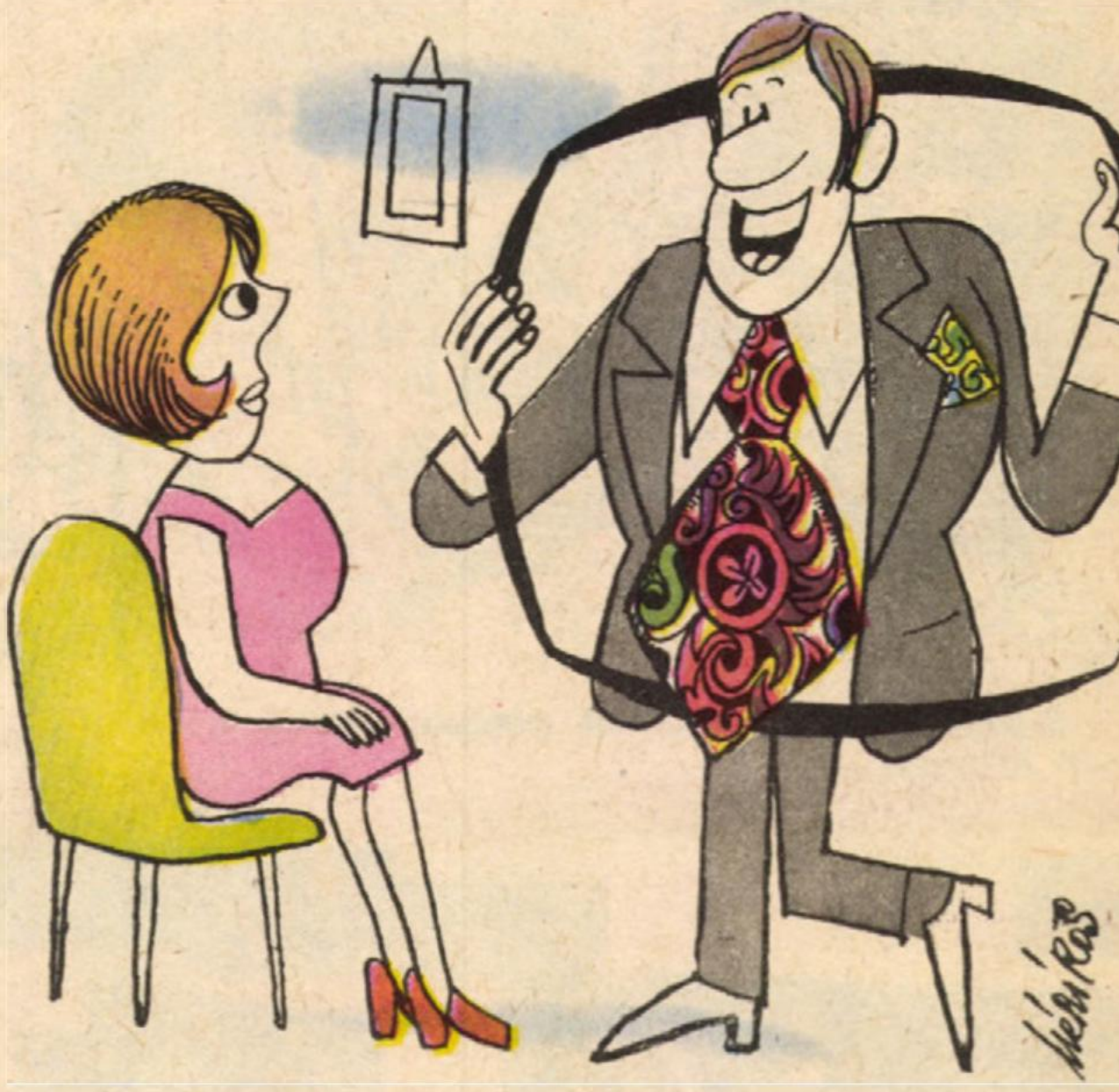

– Ma este, fiacskám, mindenkit lefőzök ezzel a nyakkendővel!

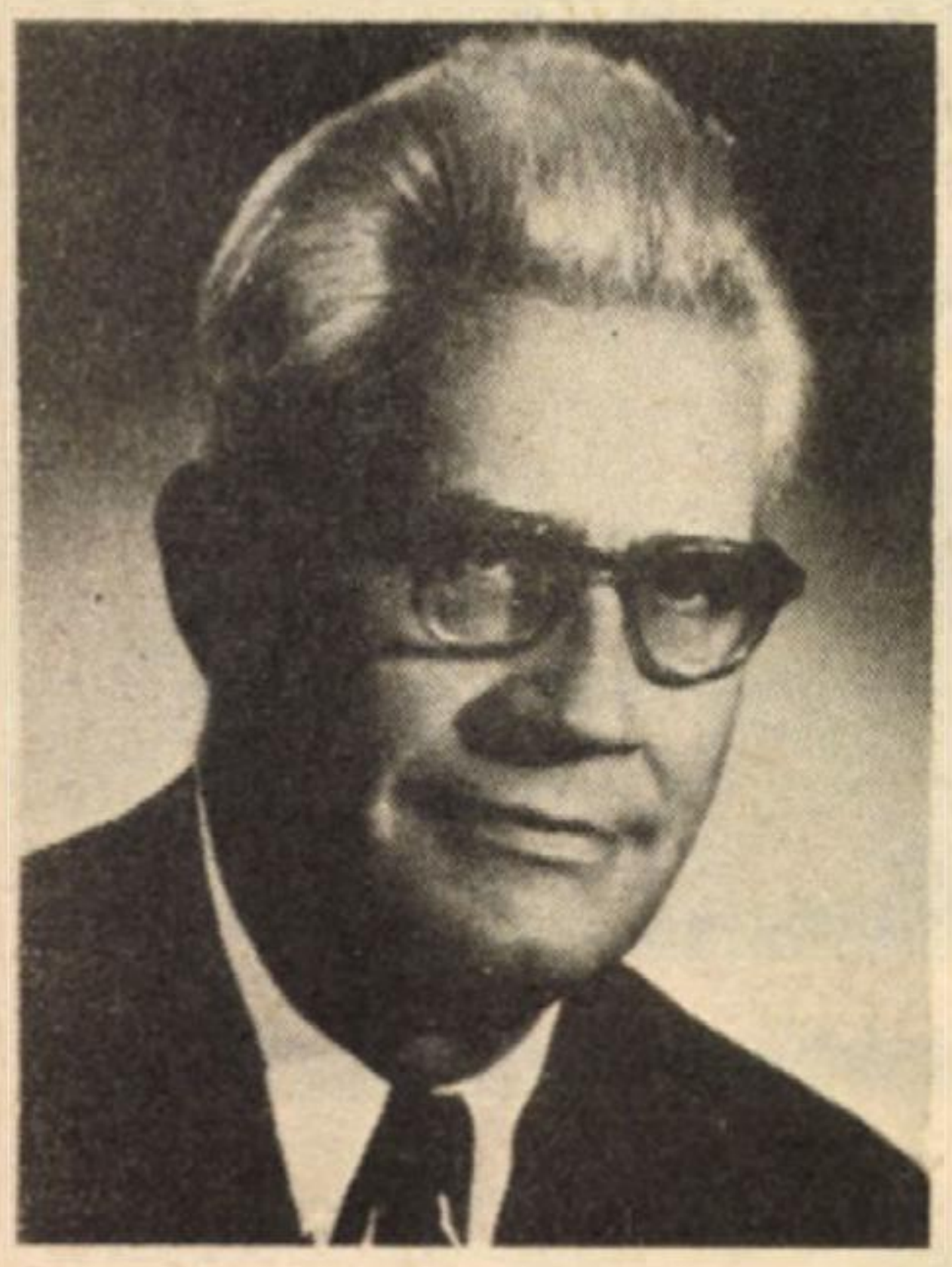

HUMORÜGYBEN: Szádeczky-Kardoss Elemér professzornál

Néhány évvel ezelőtt a szigligeti Alkotóházban Gál György Sándor kezdeményezésére az ott üdülők közül minden este másvalaki tartott kiselőadást a maga munkájáról.

Az első estén Kadosa Pál mesélt nagyon izgalmasakat a zenéről, a második estén Devecseri Gábor szórakoztatott közismerten jó humorú paródiáival, s a harmadik estén a geokémia Kossuth-díjas professzora, Szádeczky-Kardoss Elemér emelkedett szólásra.

Magunkat megadva feszengtünk a székeinken, cinkos tekinteteink megegyeztek abban, hogy „nagy érdeklődést fogunk tanúsítani". Az első mondatok után azonban meglepetten és az előítéletünk miatt kicsit szégyenkezve tapasztaltuk, hogy jó humorral fűszerezve olyan izgalmas előadást hallunk, amelyre minden „megjátszás" nélkül, élvezettel figyelünk.

— Bevallom őszintén, az előadásodra már kevéssé emlékszem, de a humorodra igen. Azért vagyok most itt.

— Én épp ellenkezőleg vagyok. A humoromra nem emlékszem, de abban majdnem biztos vagyok, hogy a mélyáramlásokról beszéltem. Akkoriban bizonyította be ugyanis a tudományunk azt, amit már régen feltételeztünk: a Föld felszínének nagy mozgásait, amelyeknek „köszönhetők" — többek között — a szárazföldeket szegélyező hegyvonulatok.

— Érdekes! Én úgy emlékszem, mintha már a középiskolában hallottam volna erről. Az pedig régen volt!

— Mondom, a feltételezés régi, a tudományos bizonyítás új. Annyira új, hogy még ezelőtt alig két évtizeddel, amikor mi rendeztük a Nemzetközi Kőzettani Konferenciát, csak vitatkoztunk róla. Magamnak is emlékezetes vitám volt Pentti Escola finn professzorral. A konferencia résztvevőit egy kis országnézésre vittük, s Tokajon kötöttünk ki. Ott jó erős halpaprikást ettünk, s utána a helybéli bort ittuk. Mi módjával, a sofőrünk (akkor még nem vették olyan szigorúan) nem éppen módjával.

Száguld hazafelé az autónk, s finn kollégámmal elmélyedve a „Föld mélyében" bolyongunk, amikor egy kanyarban egymáshoz csapódunk. „Nincs a mi sofőrünkben egy kis mélyáramlás?" — kérdezte kicsit idegesen Pentti professzor. „Ugyan, ez csak amolyan finnugor temperamentum!" — válaszoltam őt nyugtatva, miközben magamban arra gondoltam, hogy ha ezt az utat túlélem, akkor a mélyáramlások bizonyítását is megérem.

— Én készültem egy kicsit a „tárgyadból" s így — ha jól készültem — tudom, hogy nem csak a mélyben jártok, hanem valamivel közelebb is. No, nem kertelek, rákérdezek: A *kincskeresés* is a ti feladatotok?

— A „tárgyból való készülésről" és a „kincskeresésről" eszembe jut egy geológus barátom, akit még a háború előtti években meghívott a birtokára egy grófi család, hogy vizsgálja meg a földjét, hátha akad ott egy kis szén, olaj, vagy más földi jó. Nos, a grófnő is készült a tárgyból, s nagy hozzáértéssel megkérdezte a barátomat: „Mondja, kérem, mi a véleménye a birtokunkon előforduló erotikus tömbökről?"

Barátom hamarosan rájött, hogy a grófnő memóriájában az *erratikus*, azaz *tévelygő* tömbök lettek erotikussá.

— Értem a példabeszédet, s inkább hallgatok.

— Én viszont nem hallgathatom el — ha már humorügyben vagyunk együtt —, hogy valahányszor mi, geológusok a Gellérthegy felé járunk, ott, ahol az Erzsébet-híddal szemben tábla hirdeti: „Épült 1901—1902-ben", egy csekély kétszázmillió éves tévedésen mosolygunk. Természetesen tudom én, hogy ez az évszám mire vonatkozhat.

— Az építőknek valószínűleg eszükbe sem jutott, hogy valaki a hegyre is gondolhat, hiszen a *közönséges halandó* azt hiszi, hogy az öröktől fogva van, s nem *csupán* kétszázmillió éve épült.

— Mentségünkre legyen, hogy ez az egyoldalú szakmai szemlélet mindnyájunkra jellemző — a maga területén. Történt például épp ebben a szobában ... Bernal professzorral, akihez szakmai és személyes barátság fűzött, Magyarországon járva, eljött ide, az egyetemre is. Akkor már két éve nem találkoztunk. Egyszercsak nyílik az ajtó, megjelenik Bernal, én sietek eléje, ő kilép a kísérői közül, nyújtja a kezét és így *„üdvözöl"*: „Mi a véleménye erről a meteoritról?"

Sólyom László

HORDÓ

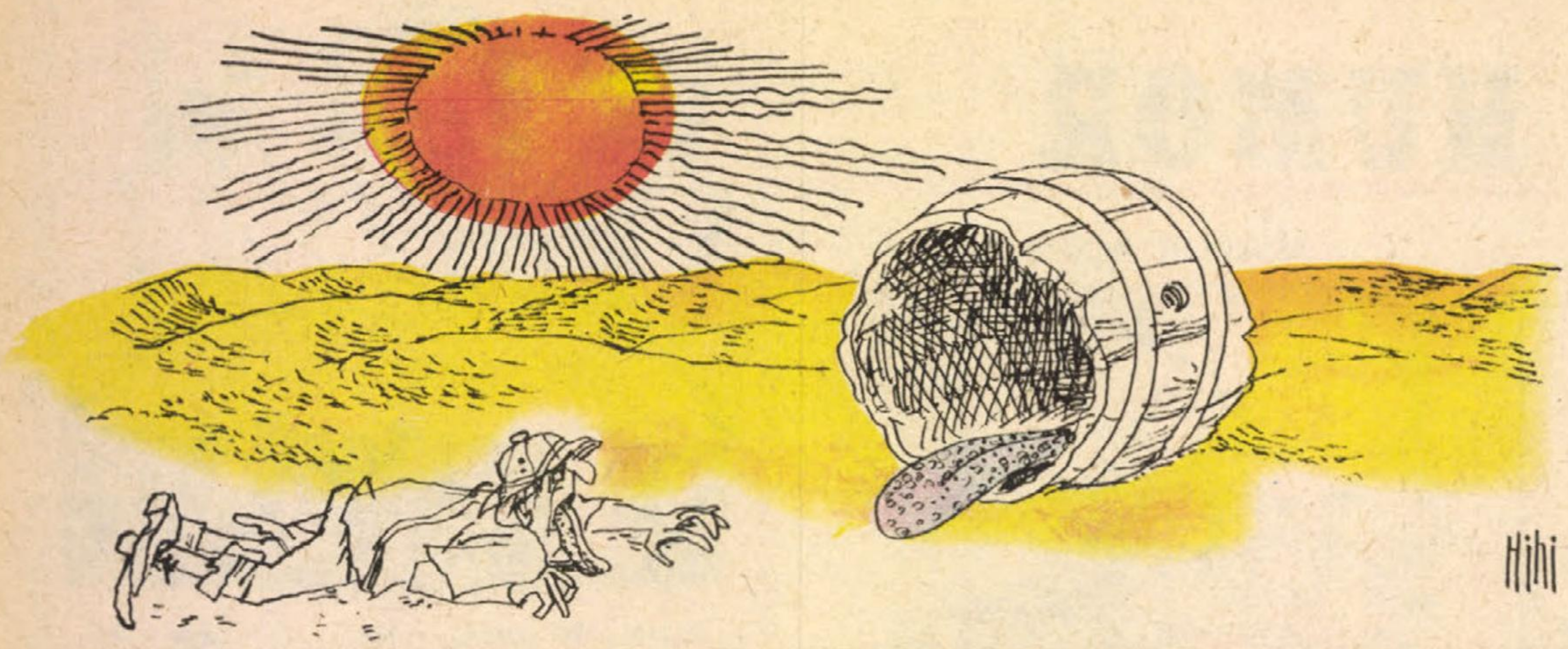

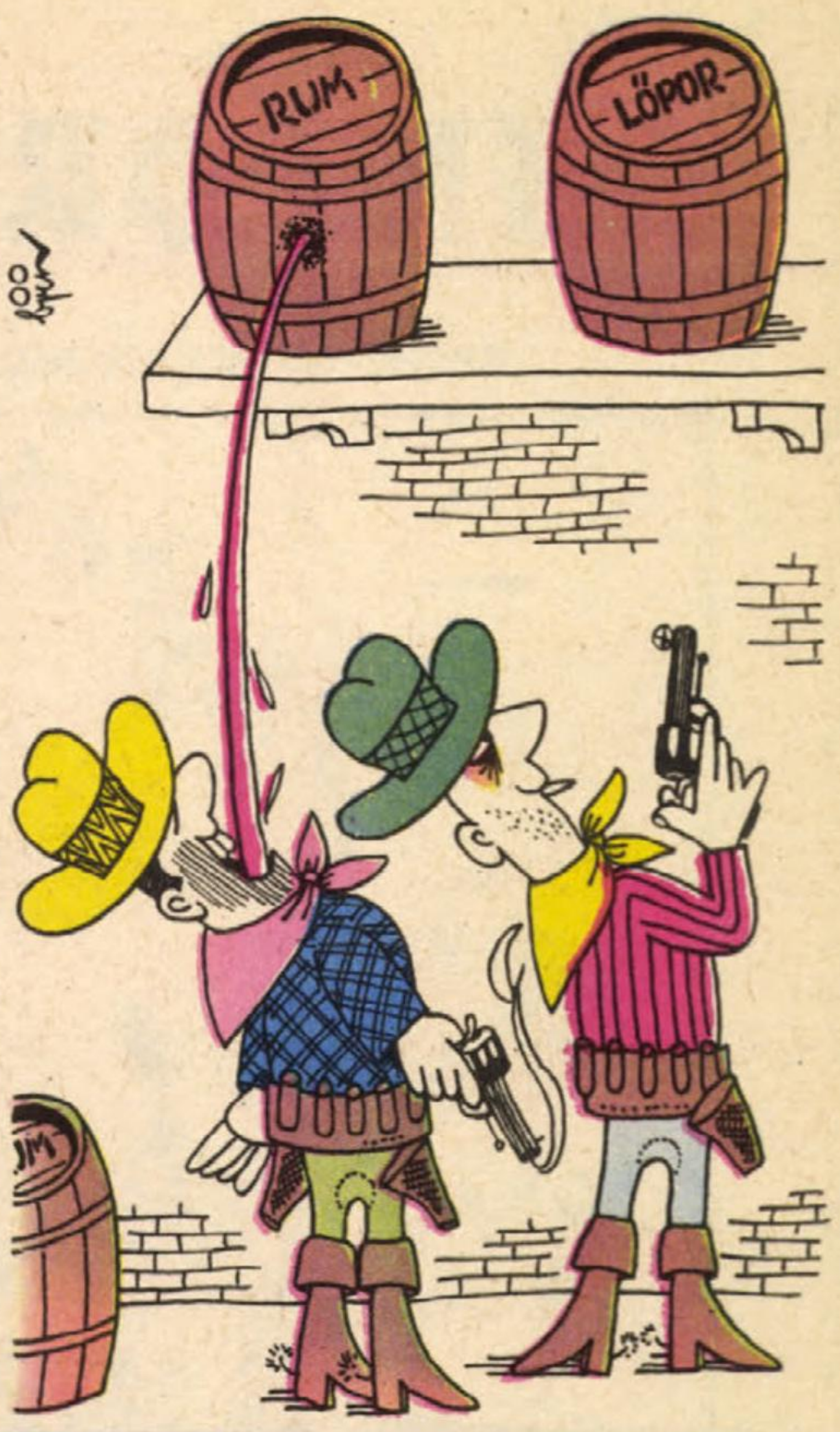
RUM
LÖPOR
UM

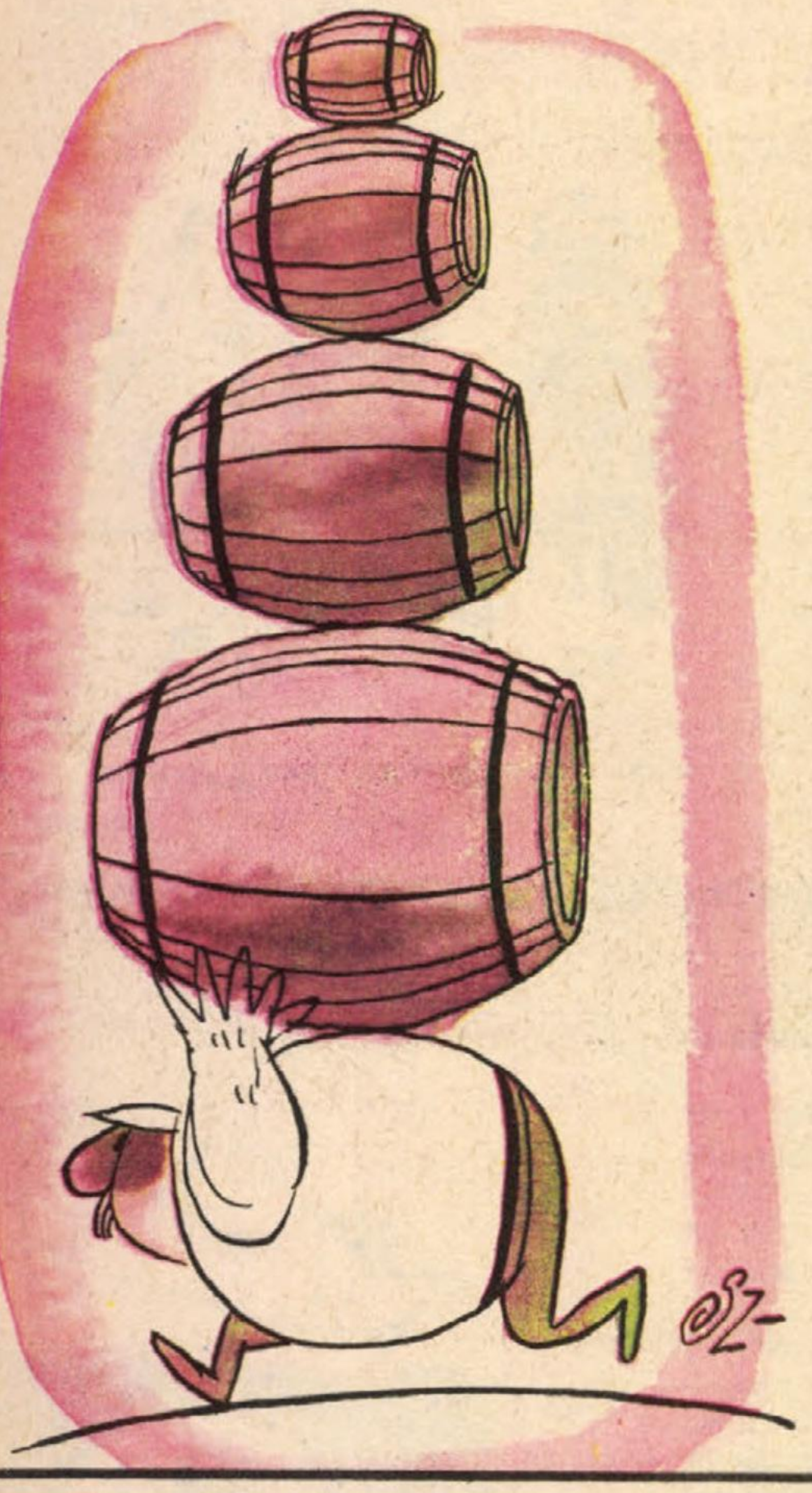

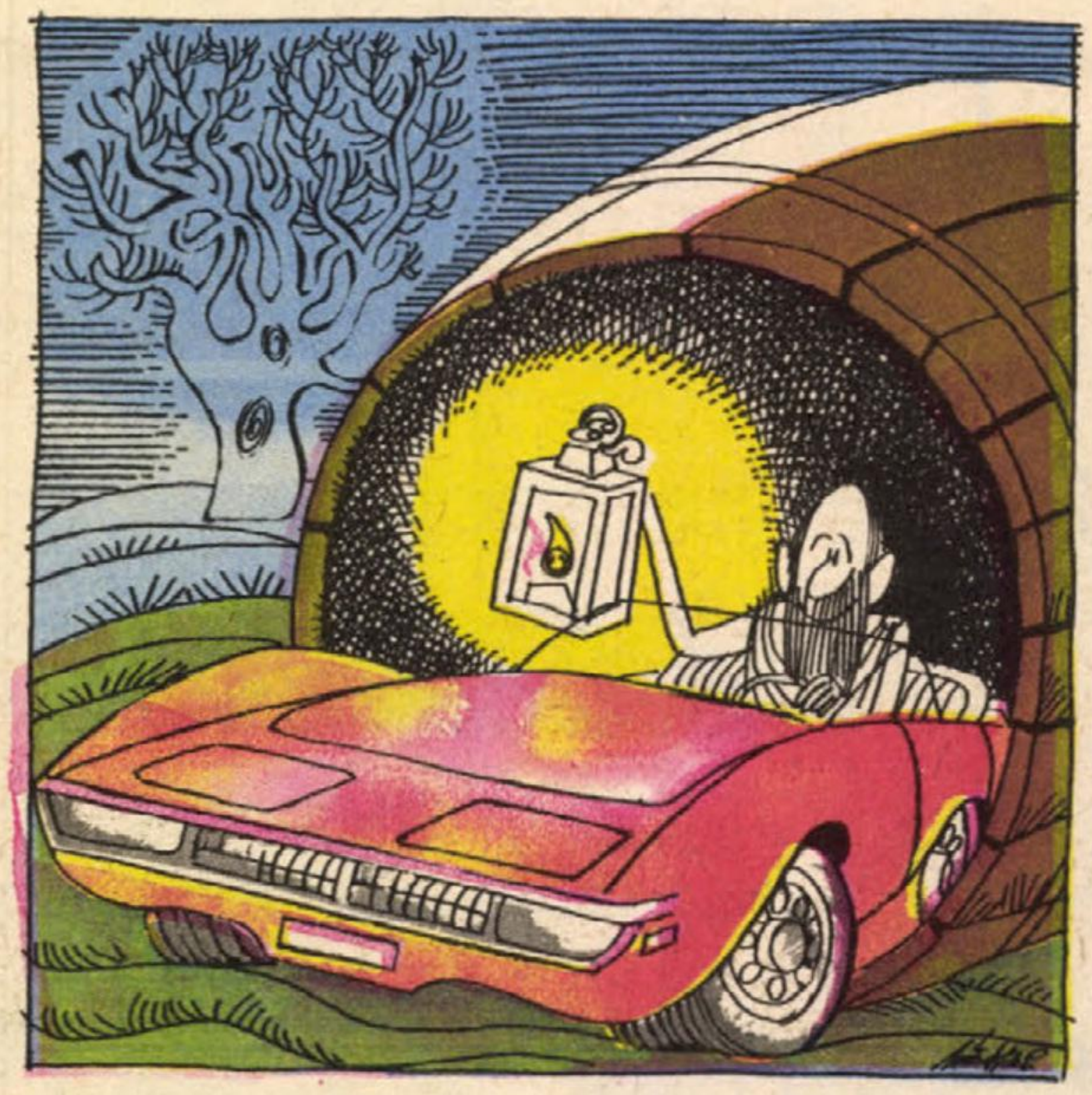

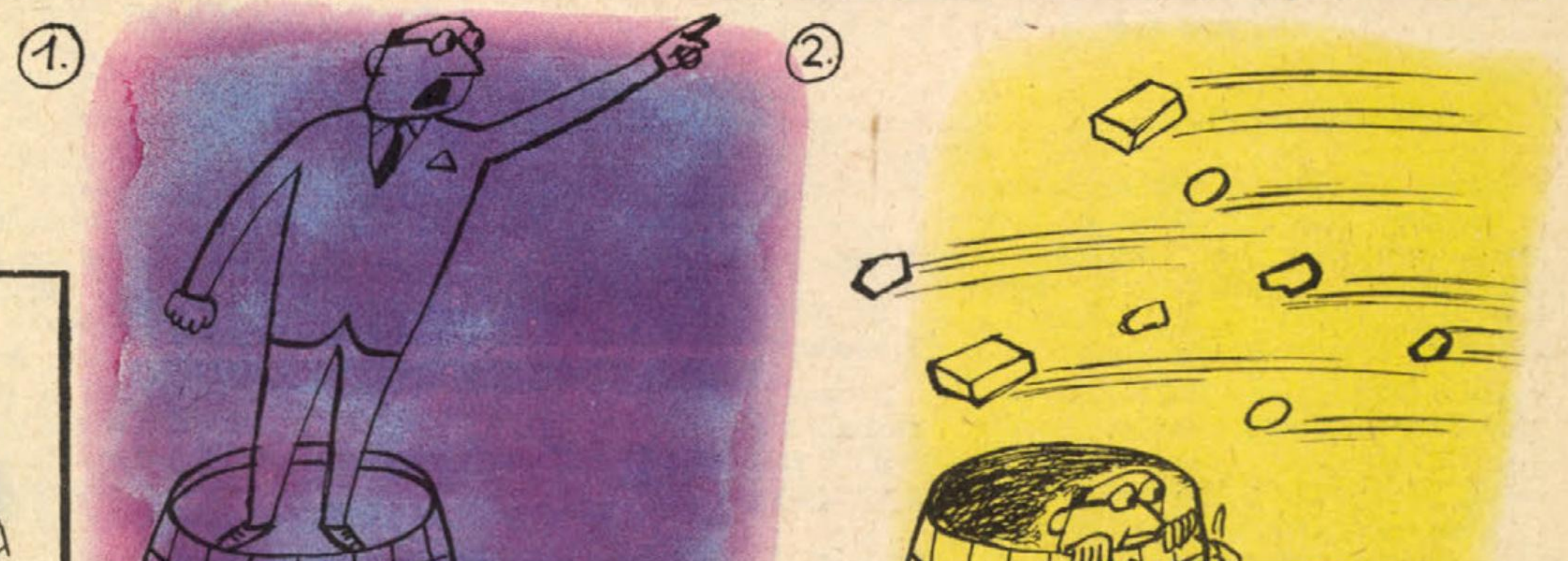

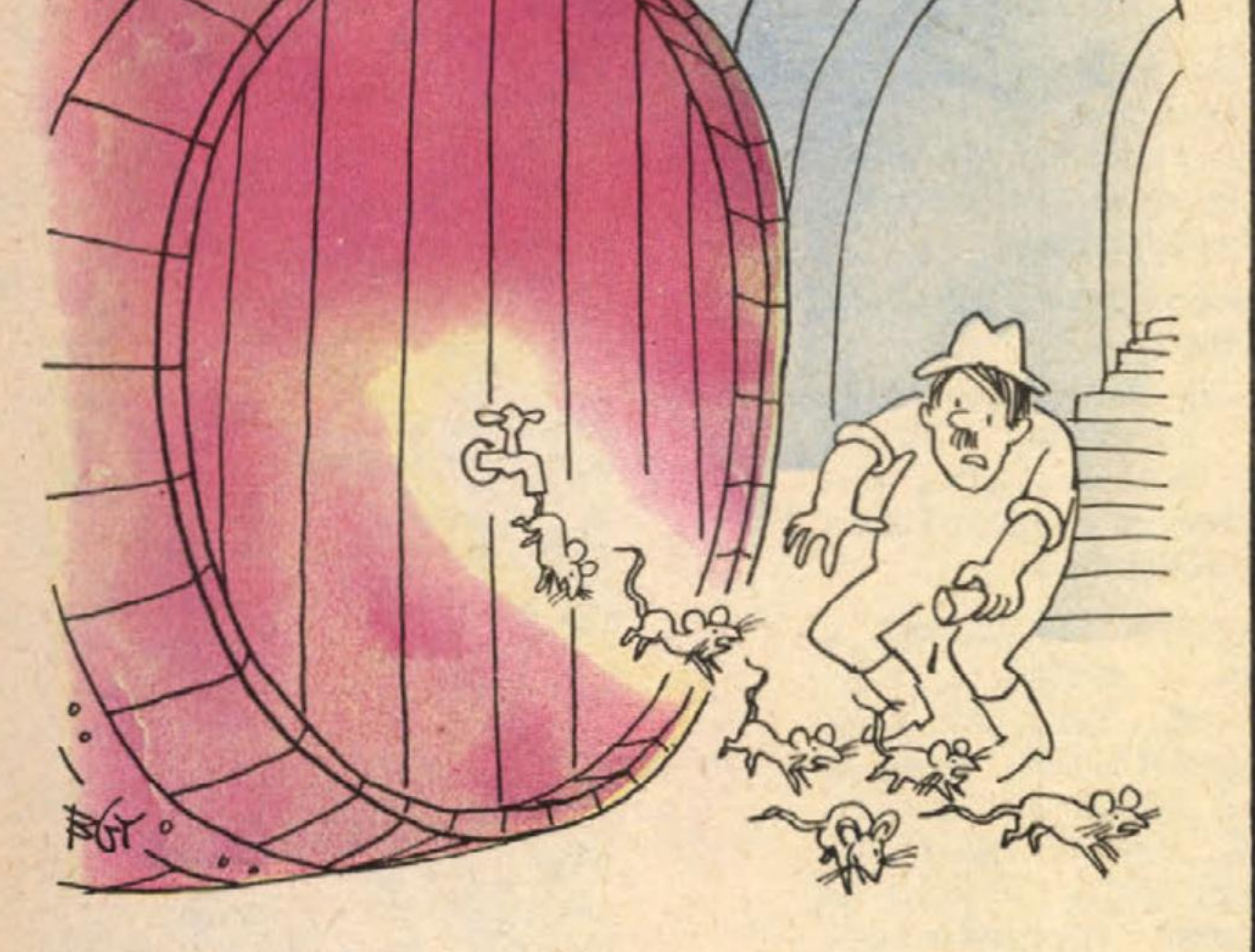

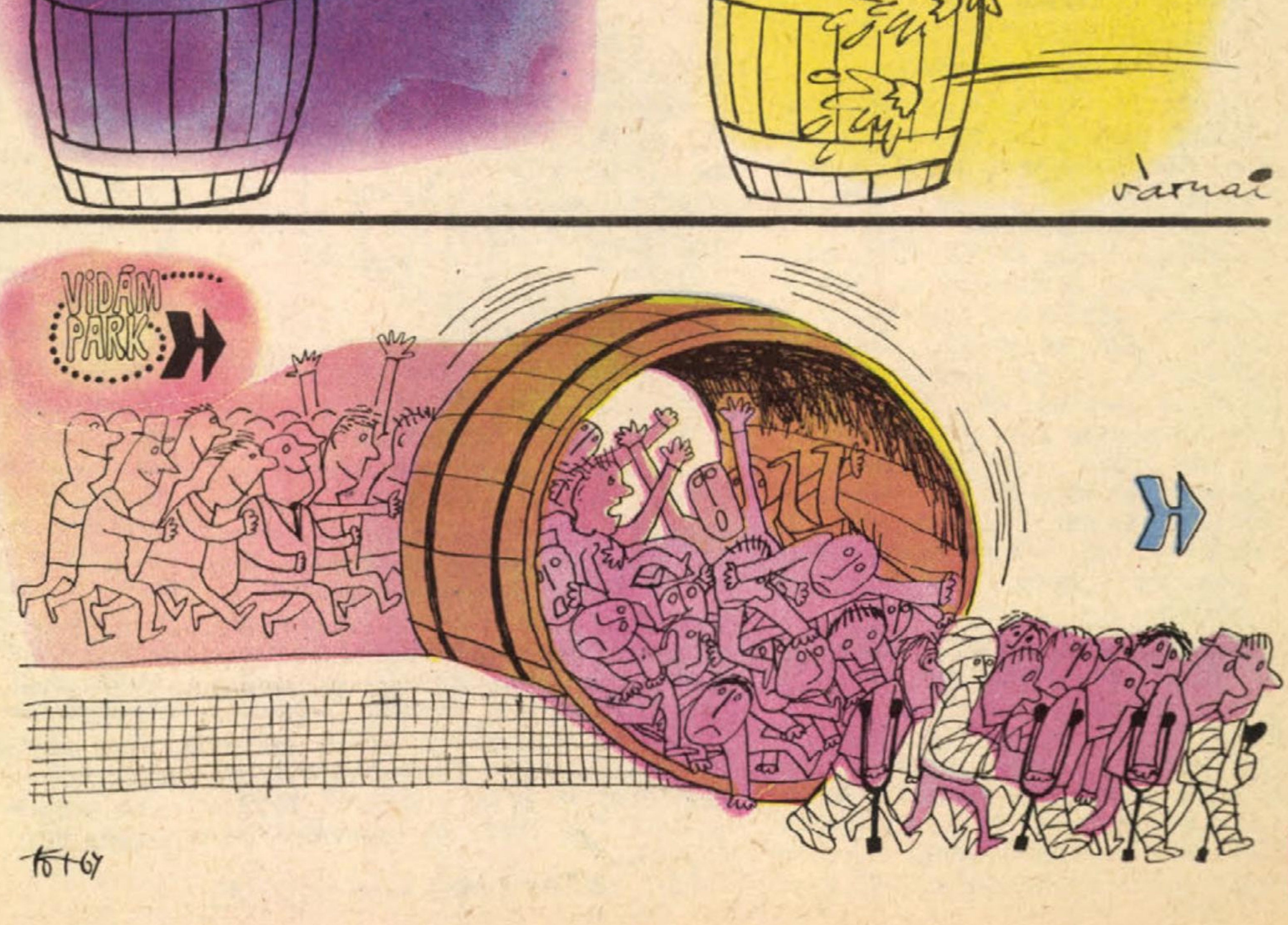
VIDÁM PARK
Tót 67

HEGEDÜS, SZŰR-SZABÓ, BALÁZS-PIRI,
MÉSZÁROS, VÁRNAI, BRENNER, TÓT

IMPORT HUMOR

TÚLADMINISZTRÁLT RENDELŐ

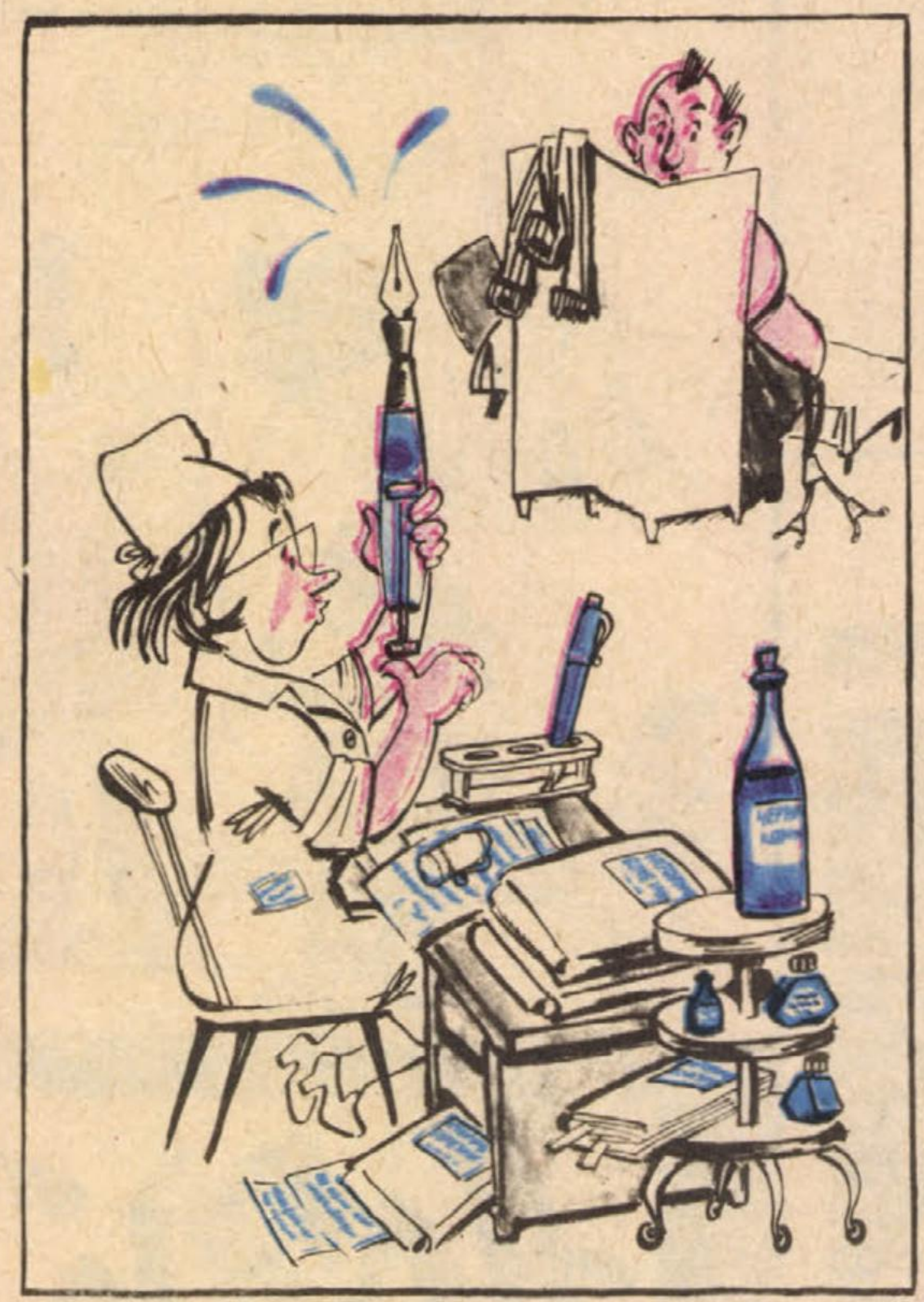

(„Krokodil", Moszkva)

ABSZOLÚT KÁNIKULA

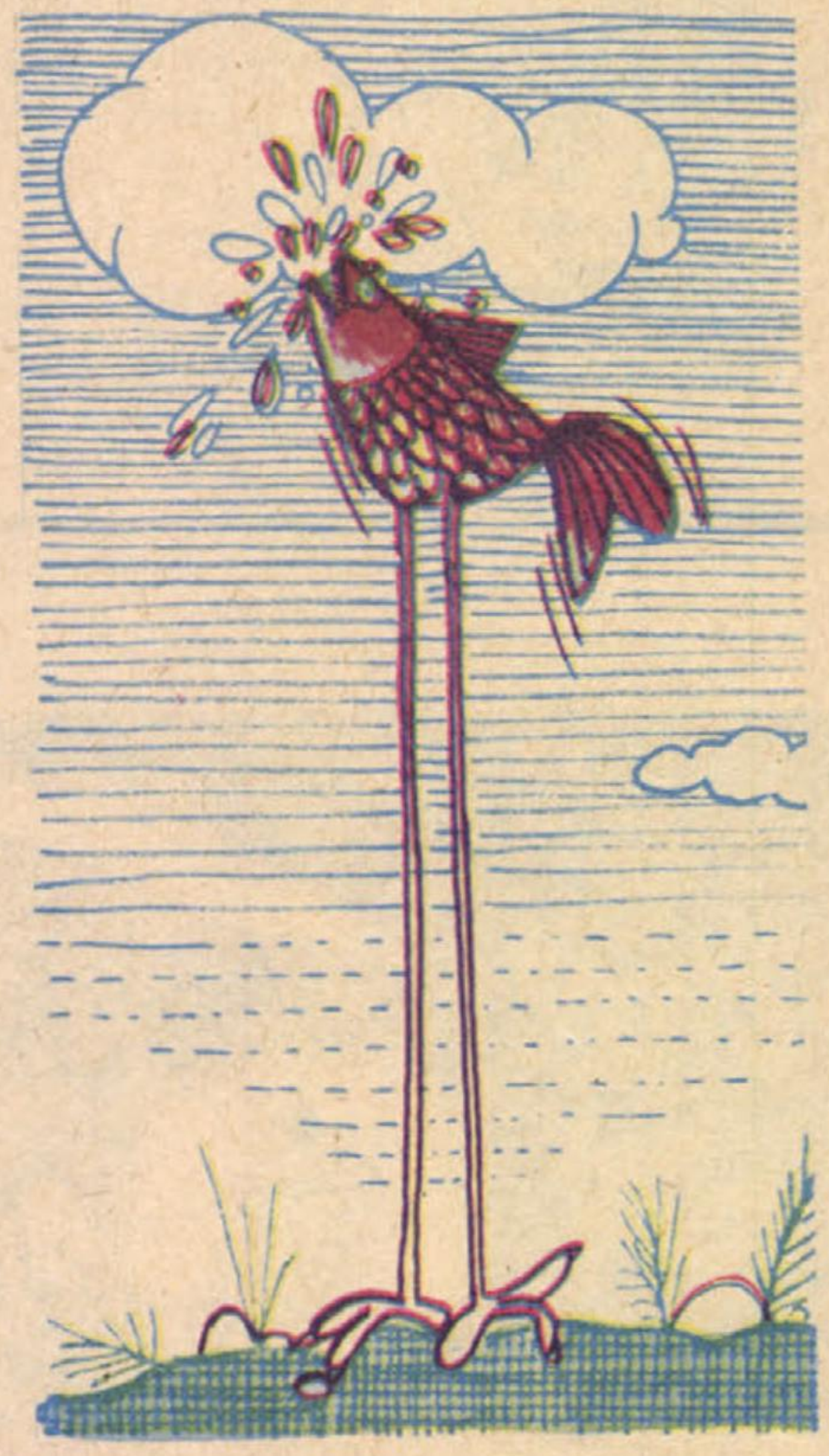

(„Jezs", Belgrád)

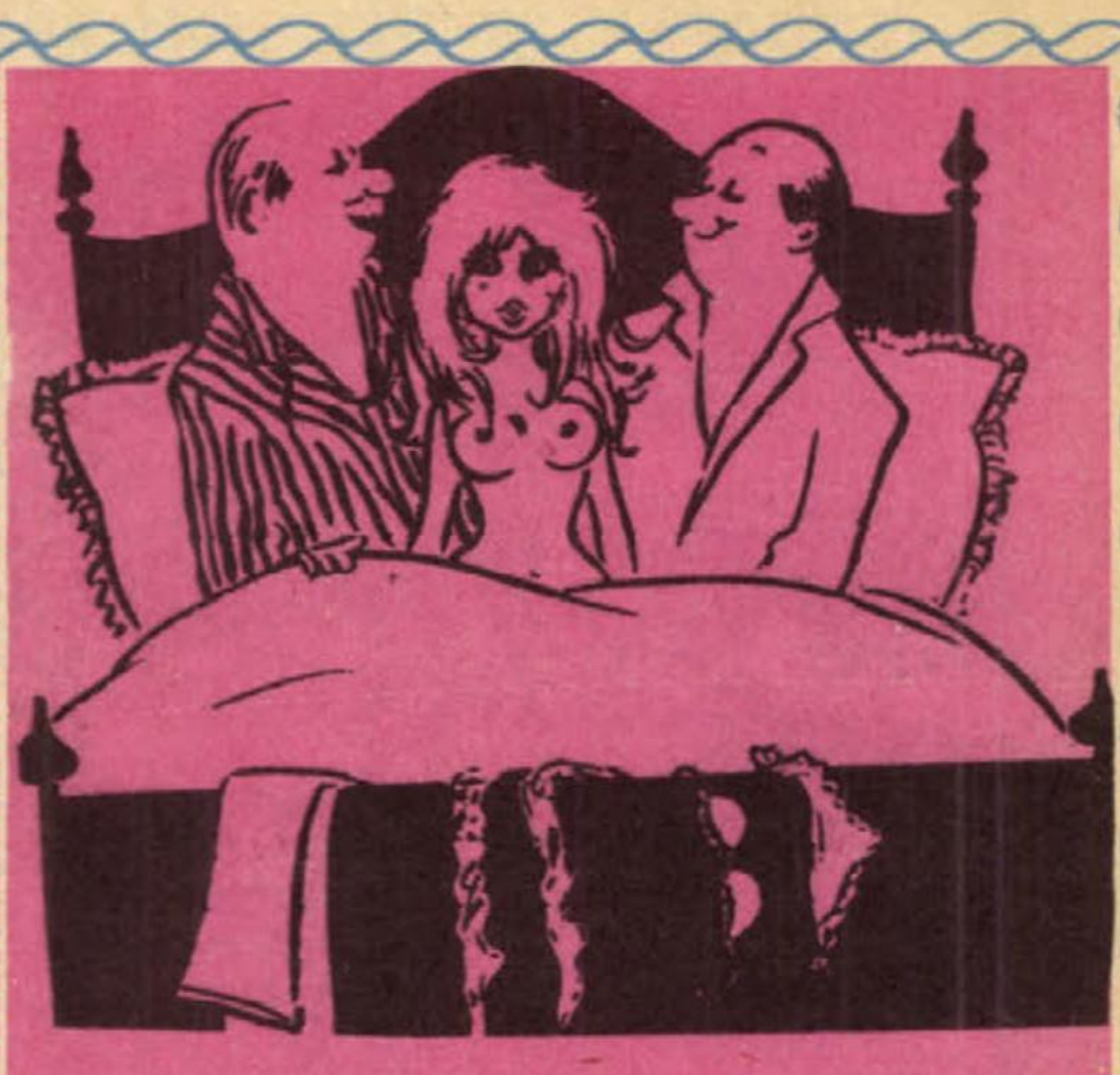

– Nos, kisasszony, hogy érzi magát első nap a Bumte és társa cégnél?

(„Frankfurter Illustrierte")

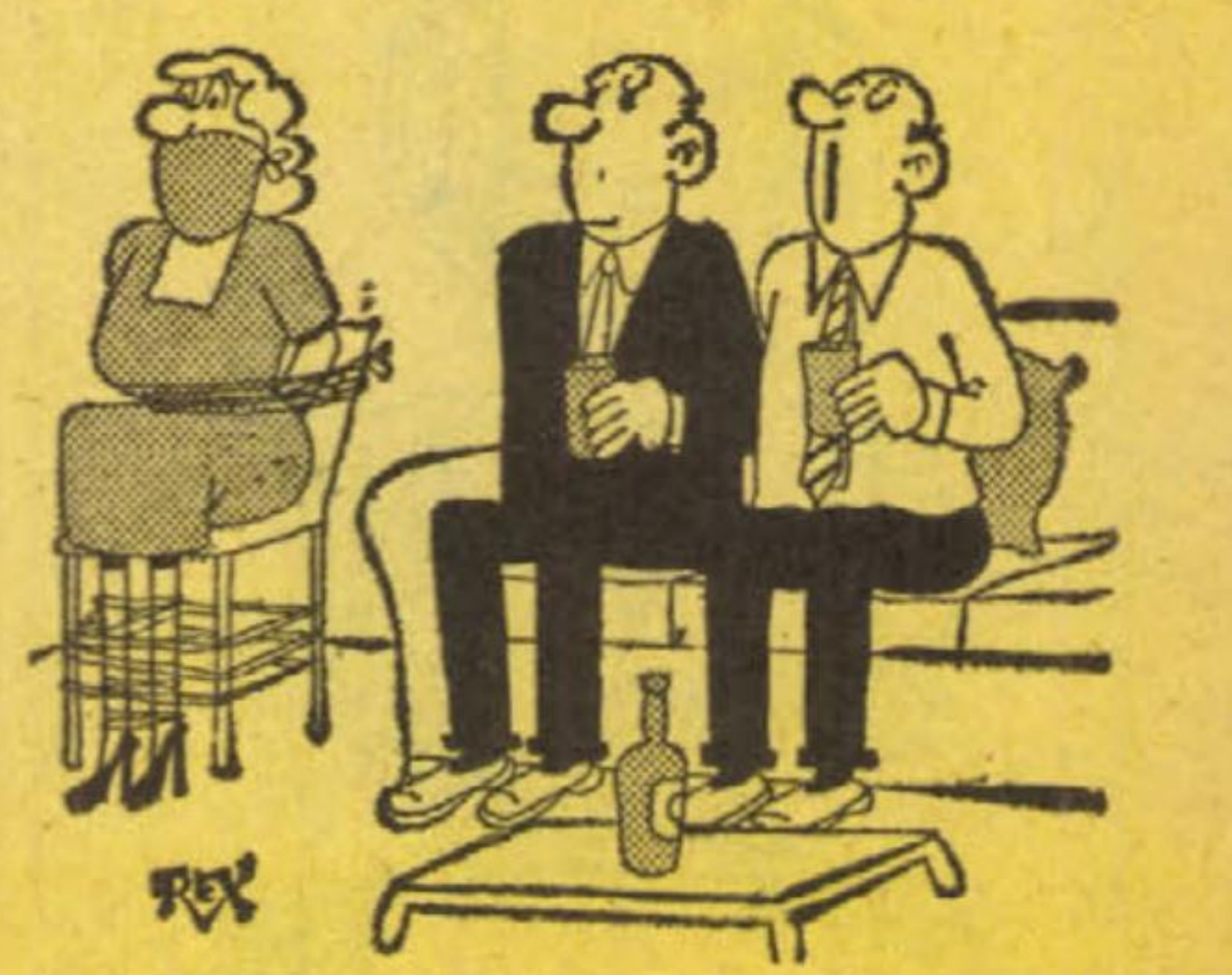

A múlt héten betörők jártak nálunk...

(„Daily Mirror", London)

KÉRÜNK REPETÁT!

Levél a televízióhoz

Tisztelt Szerkesztőség!

Minap férjem és fiúgyermekem a televízió előtt ült, nézte a soros futballmeccset, míg magam a konyhában tettem-vettem. Egyszerre azt hallom, hogy odabent a két férfi nagyot rikkant: gól!

Bekukkantottam hozzájuk, látom, hogy egymás nyakába borulva újjonganak. Megkérdeztem: mitől ez a nagy vigasság. Lepiszszegtek és a képernyőre meredtek, ahol legnagyobb meglepetésemre megint gólt rúgtak.

Szóltam hozzájuk: ilyen szaporán esnek a gólok máskor is?

Újólag csendre intettek, és megkövülten lesték, mi történik a képen. Nem akartam hinni a szememnek. Már megint gól esett, de ami a legkülönösebb, ugyanaz a futballista rúgta, aki az előbb, hajszálpontosan ugyanazzal a mozdulattal, és szakasztott ugyanarról a helyről, mint az imént, csak lassabban. A labda csigatempóban gurult a játékos lába felé, a láb meg araszolva közelgett a labdához, de mikor a kettő összeért, a kép kimerevedett és vagy fél percig így maradt megdermedve, a futballista lába, meg a labda, mint a pompeji katona egy mozdulat feleútján.

Persze megkérdeztem, hogy lehet az, hogy ilyen sűrűn potyognak a gólok, ráadásul az egyik olyan, mint a másik. Kinevettek. Még azt sem tudom, hogy a gólokat meg szokták ismételni? És miért szokták megismételni, és miért lassítva? — kérdezősködtem. Azért, hogy minden mozdulatot élvezni lehessen. Hogy Sompolya II. miként szorítja le a bal csüdjét és Bögölyös használja-e a könyökét.

Ennyit arról, amit odahaza átéltem.

És most jön az én tiszteletteljes javaslatom.

Semmi kifogásom ellene, ha a futballdrukkerok élvezik Sompolya II. ízületeinek hajlását és meg akarnak győződni róla, hogy Bögölyös mire használja a könyökét, mire nem... Ismételjék meg nekik a meccs izgalmas jeleneteit.

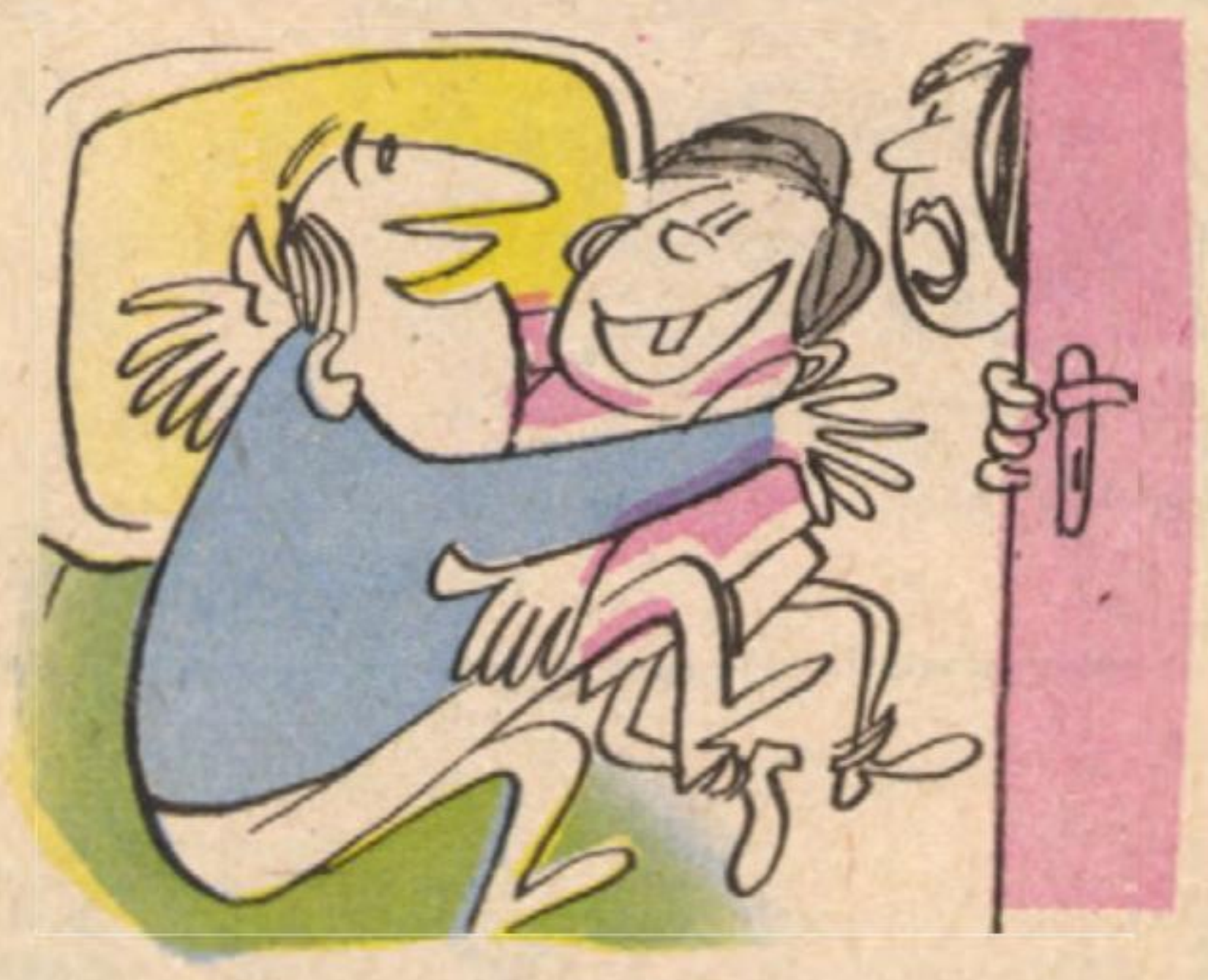

De kérem szépen, nemcsak szurkolók vannak a világon! Sokan vannak olyanok is, mint én, akiket a labdarúgás nem érdekel, de annál jobban kedveljük például a filmeket. Azok közül is kiváltképpen a szerelmes filmeket. S még azokban is legszívesebben az izgalmas jeleneteket nézzük, amikor például a fiatalember végre egyedül marad szíve választottjával a zöld gyepen (hogy a futball terminológiájával éljek) és megcsókolják egymást.

Igen ám, de ezeket a jeleneteket soha nem ismétlik meg sőt még az egyszerit is elnagyolják.

Legyen végre egyenlőség, ne csak a meccs izgalmaiból kapjunk repetát, de ismételjék meg, mondjuk, a filmek csókjeleneteit is. (Ugyanez értelemszerűen vonatkozik a tévéjátékokra.)

A fiú magához öleli a lányt. Ez majdnem semmi. De ha az ismétlésben hosszasan láthatnánk, amint a fiatalember bal alsó karja lassítva, finom kígyózó mozdulattal megindul a leány enyhén hullámzó dereka felé, és a kép kimerevedne abban a pillanatban, amikor a fiú orrcimpája kitágul, fehér szemfoga kivillan fekete bozontos bajsza alól, amikor a kisleány piros nyelvecskéje megjelenik a félig nyitott rózsás ajkak barlangjában... ezért már érdemes odaülni a készülék elé, ezen volna mit tanulmányozni! Legalábbis annyira, mint azon a bizonyos csüdleszorításon meg könyökmunkán.

És, ha azt kérem, hogy vezessék be a csókismétlést, még nem is kértem sokat. A focinézők még így is többet kapnának. Náluk ugyanis szünet is van, ahol negyedszer, ötödször is megmutatják az izgalmas pillanatokat.

Végső fokon pedig javaslatom a férjem érdekeit is szolgálja. Biztosíthatom Önöket, hogy ha még két tucatszor levetíteném neki a gól történetét, ő akkor se tanulna meg gólt rúgni. De ha az előbb említett filmbéli idillt módjában lenne hosszasabban tanulmányozni, talán származna belőle némi gyakorlati haszon.

Bár erről nem vagyok teljesen meggyőződve.

Egy tévénéző, aki mellesleg feleség is.

(A levelet — fenntartásokkal — közzétette):

Novobáczky Sándor

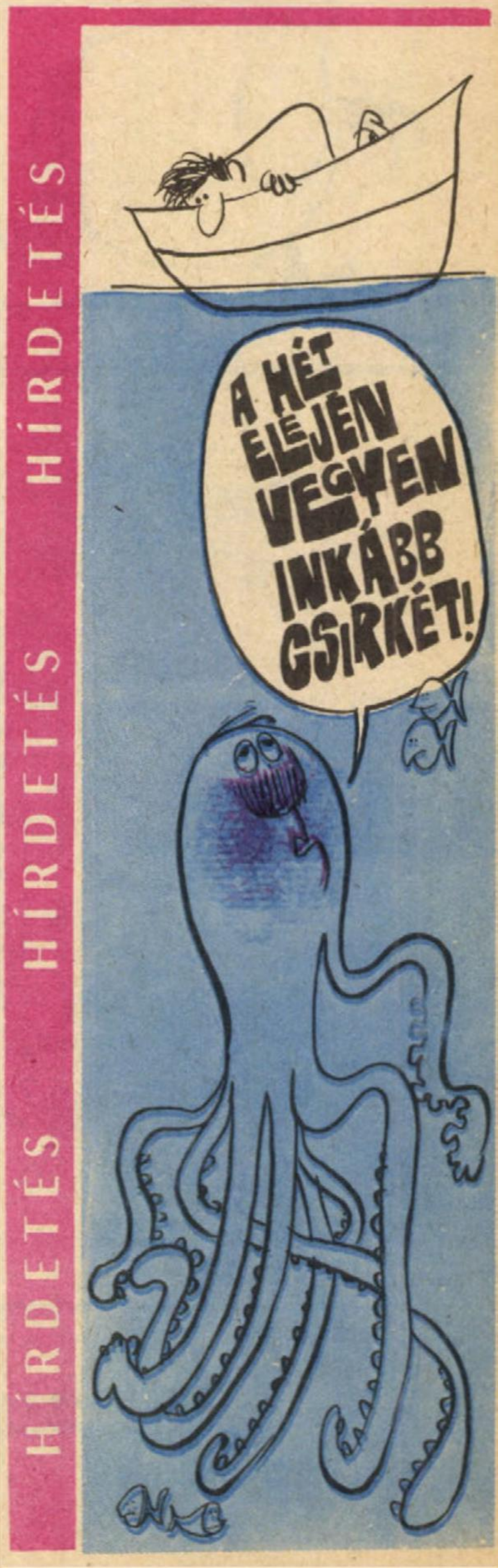
HÍRDETÉS HÍRDETÉS HÍRDETÉS
A HÉT ELEJÉN VEGYEN INKÁBB CSIRKÉT!

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

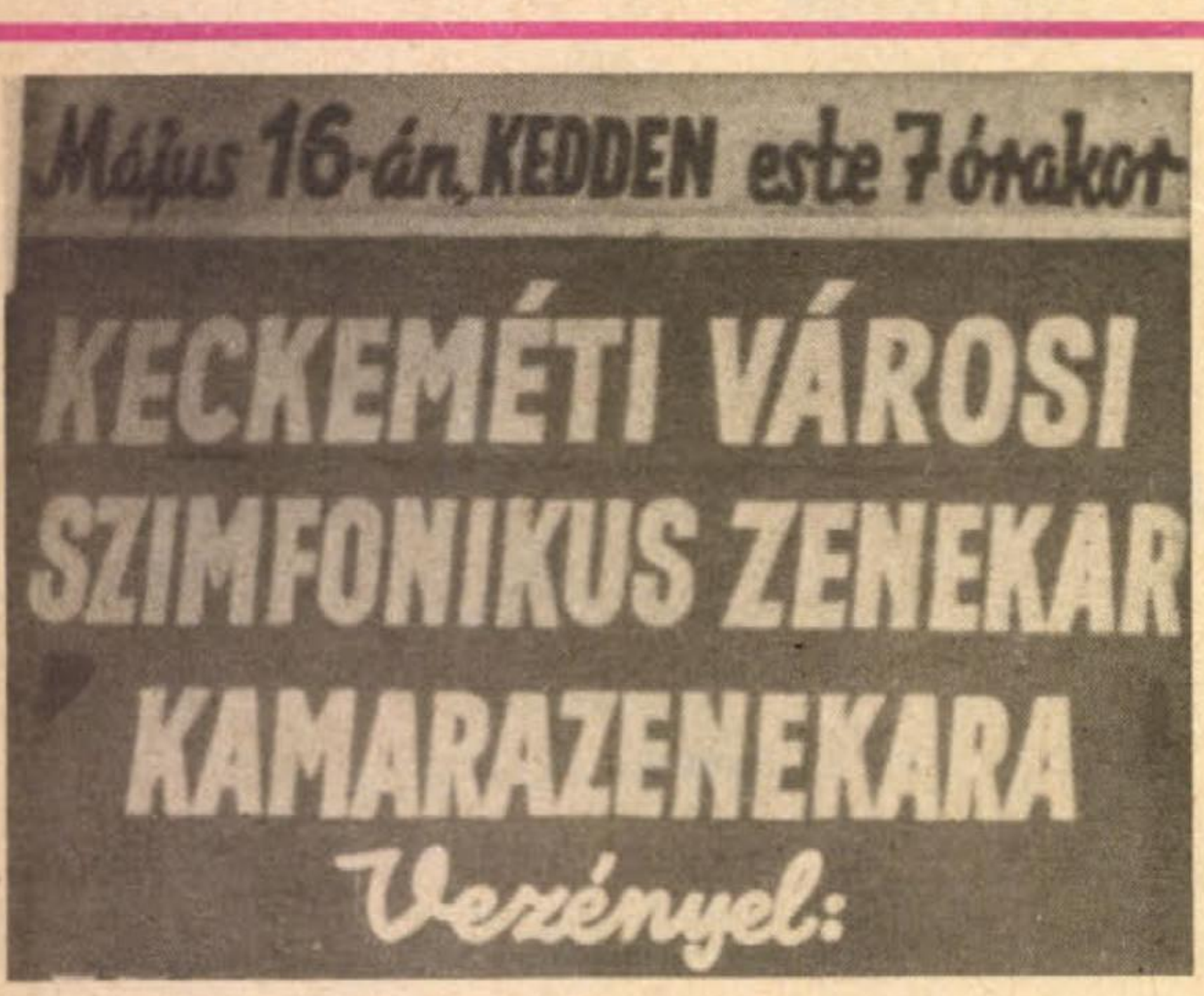

Cak egy kicike cufság

(Janisch Attila kecskeméti olvasónk felvétele)

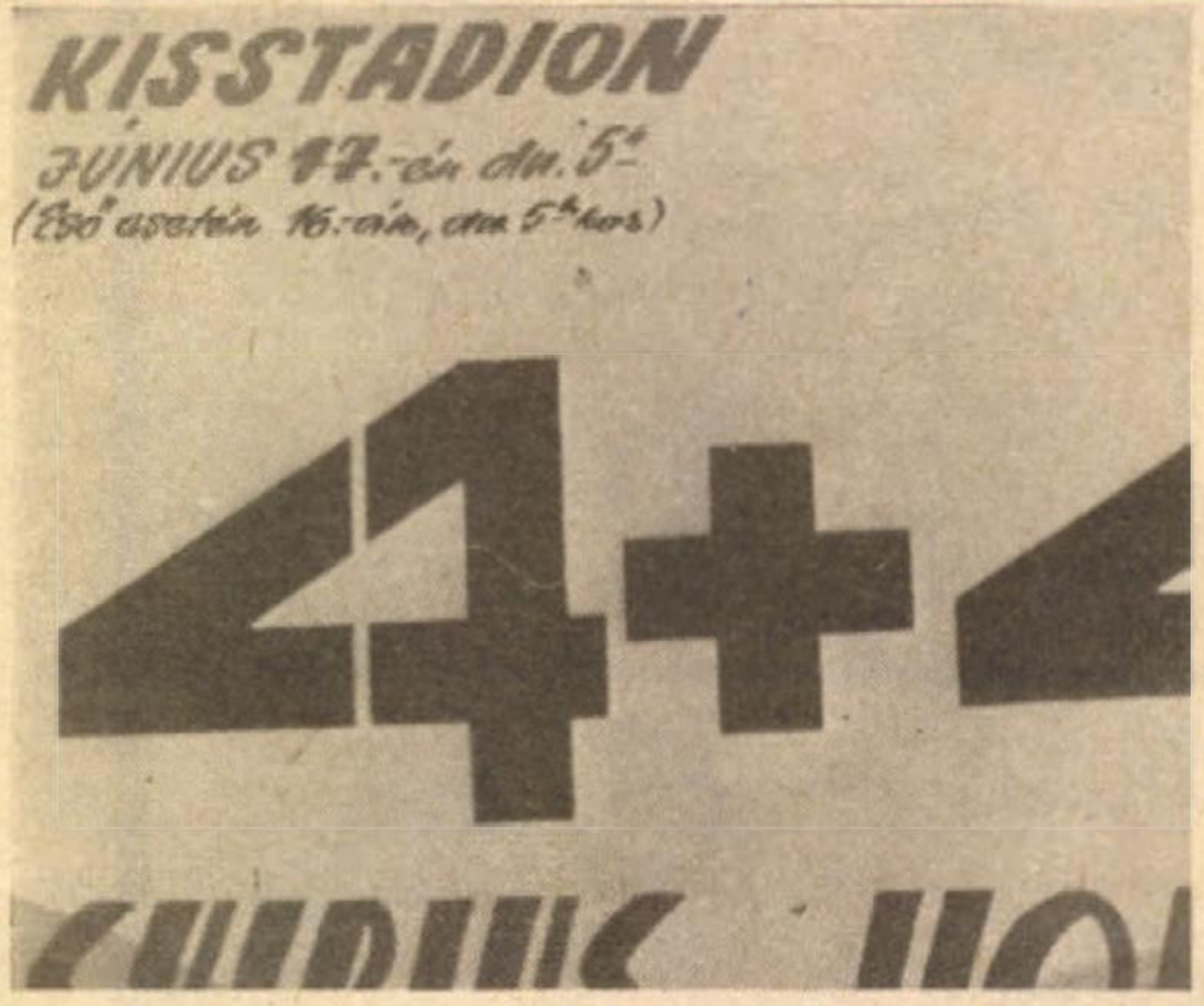

Csapadék esetén egy nappal előbb tartják az előadást. Ez egészen modern dolog és végtelenül ésszerű. Még a Meteorológia is meg tudná jósolni, hogy milyen idő volt tegnap.

(A Thököly úton fotózta Szőnyi Gábor)

TISZTA UDVAR
RENDES HÁZ

Két hete közöltük ezt a képet, azóta kiderült a teljes igazság is. Szanálásra ítélt óbudai házról van szó, mely annak idején, a tábla odaítélésekor, még méltó volt a szép jelzőkre. Kár, hogy rovatunk levelezői nem mindig a teljes igazságot, vagy a teljes felvételt küldik be hozzánk.

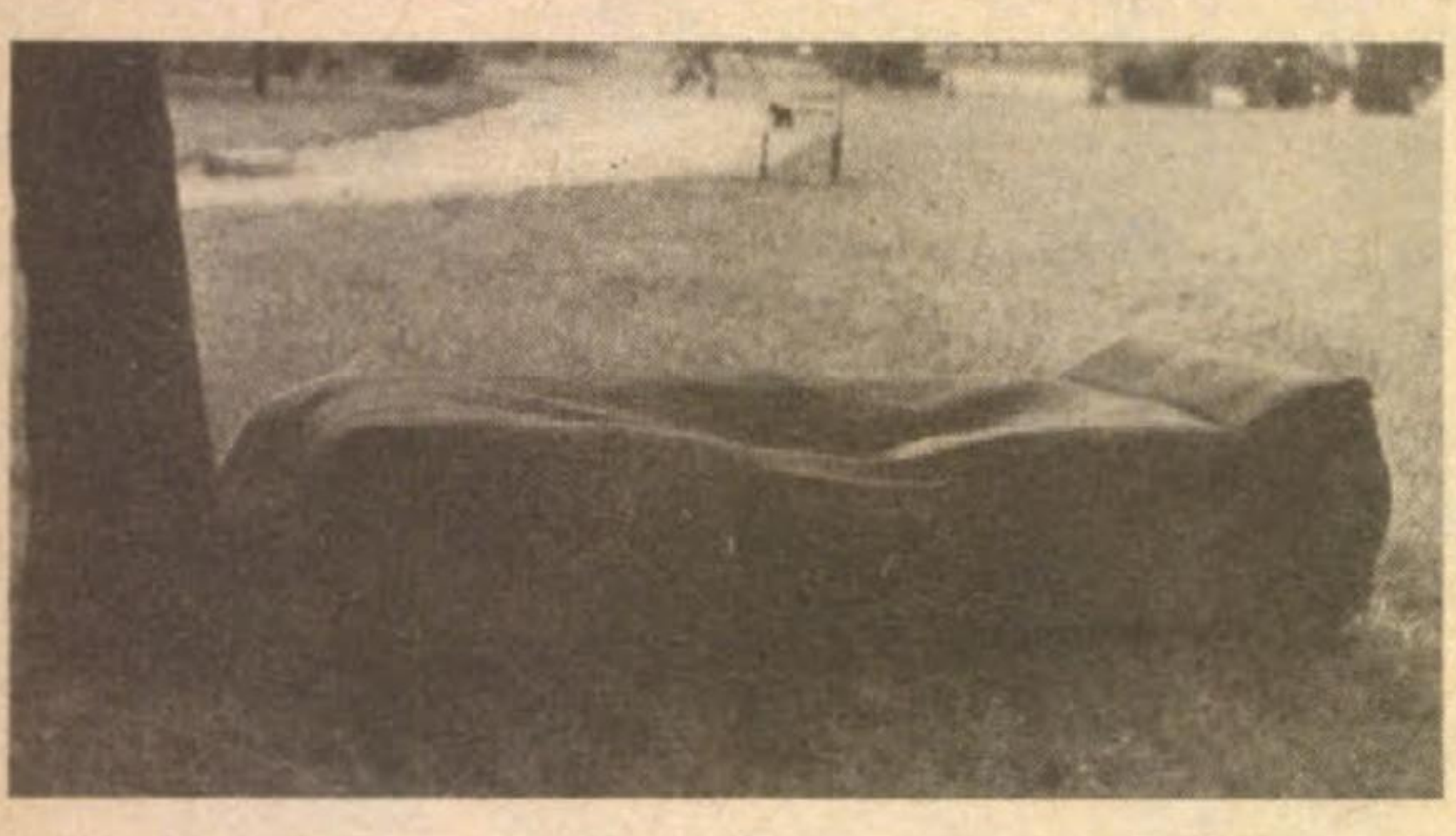

Kedves figyelmesség. Összkomfort a Csörsz utcai parkban.

(Megyer Tibor felvétele)

A menyasszonyom a Közértben eladó ezerháromszázért.

Jó, hogy kapni lehet!

(A Tükör c. lapból ollózta Illényi Ferenc kaposvári olvasónk)

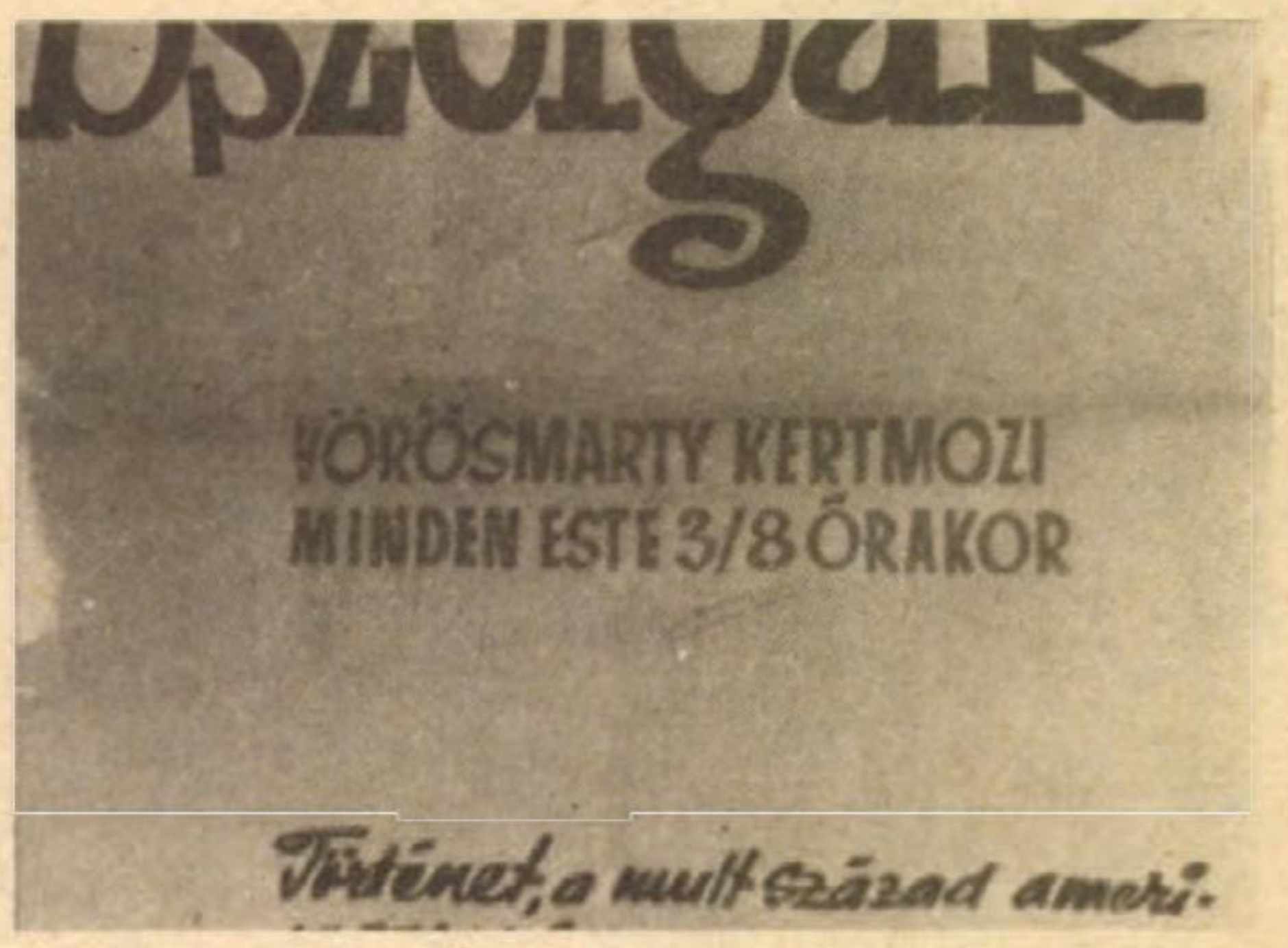

Helyes. Akkor tíz perccel háromnyolcad előtt találkozunk a pénztárnál.

(A Margitszigeten fotózta Prinner Imre)

VÁLÓPERES SRÁCOK

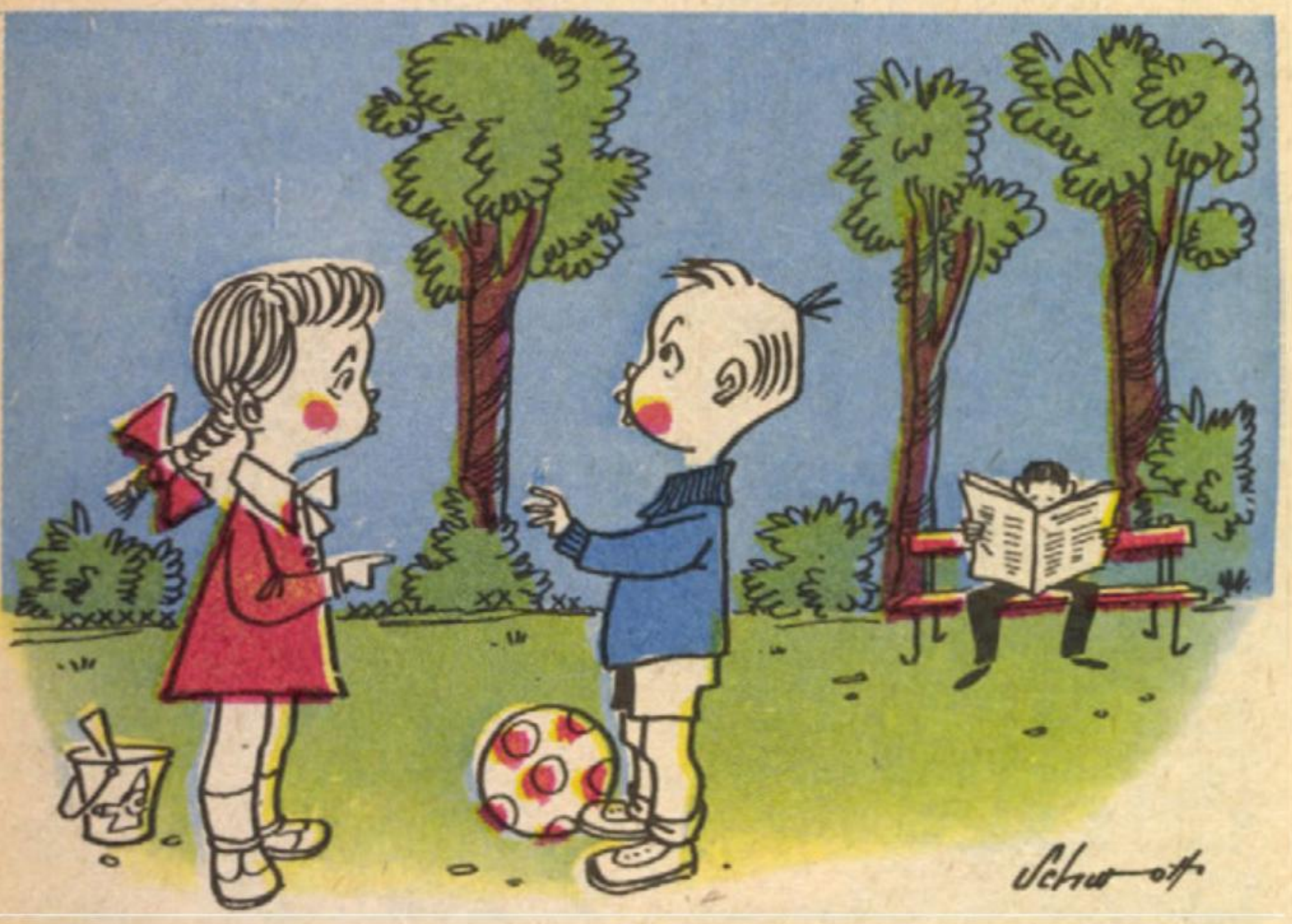

– Az én papám nagyon jó ember...
– Nekem mondod? Tavaly még nálunk volt papa...

DÉLELŐTT A SZIGETEN

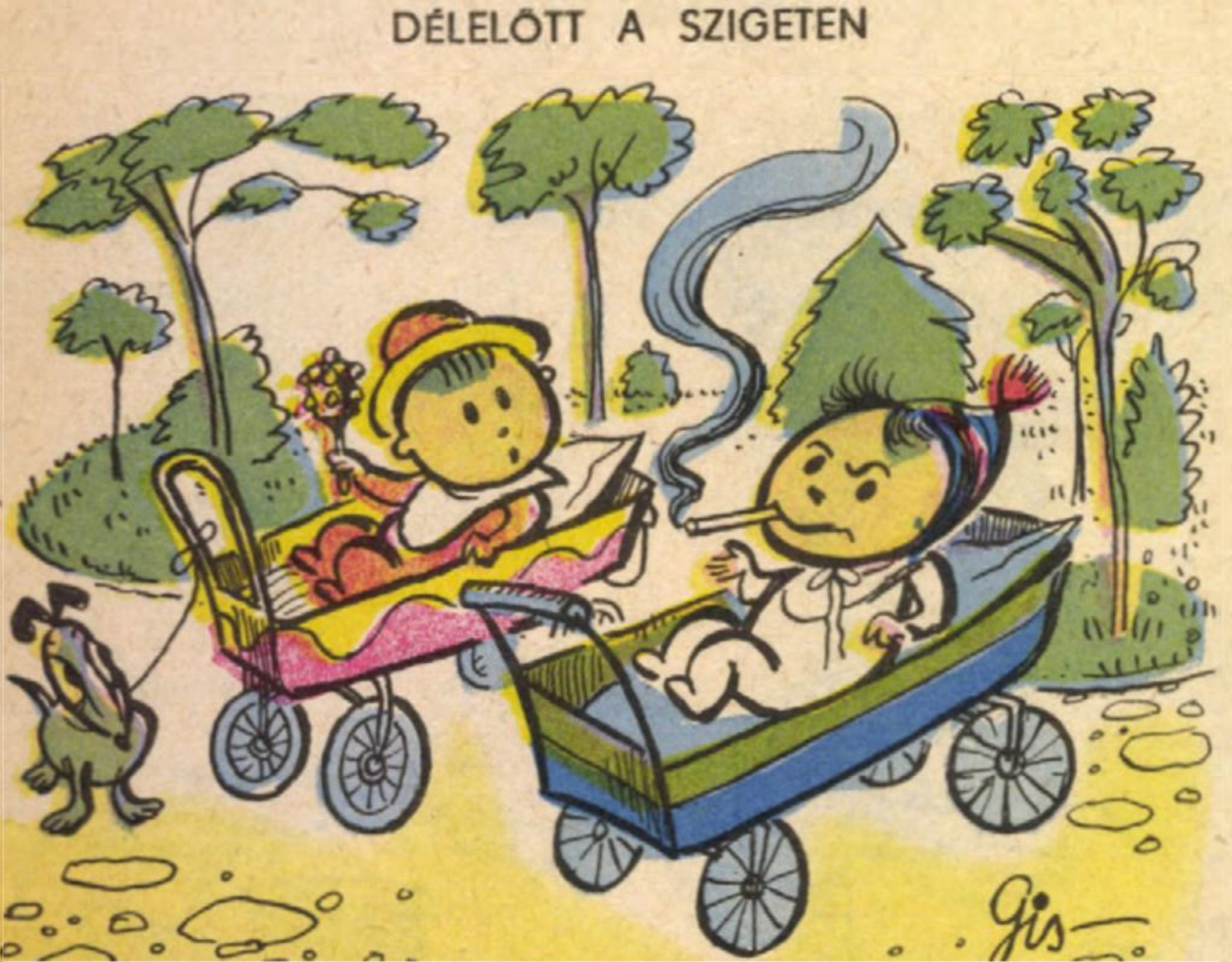

– Azt mondták, az én koromban már nem illik cuclizni...

A KOLOFON-VITA

Mit szól a kolofon-vitához?

— Mi az a kolofon?

— Azt sem tudja?! Az az izé a könyv végén, ahol ott áll külön lapon kis betűkkel, hogy ki a kiadó igazgatója, ki a műszaki vezető, és mi a könyv formátuma stb.

— És ezen vitáznak? Olyan sűrűn váltják le a műszaki vezetőket?

— Nem ezen. Hanem azon, hogy legyen-e bent a kolofonban a példányszám?

— Hát nem mindegy? Ki olvas el egy ilyen kolofont?

— Az írók. És az írók sérelmezik, hogy a Piszkos Fred, meg a Berkesi nagyobb példányszámban jelenik meg, mint ők.

— Kik sérelmezik? A Jókai, a Karinthy Frigyes, vagy a Tolsztoj?

— Dehogy, azok halottak. És különben is nagy a példányszámuk. Élő hazai írók sérelmeznek.

— Na és hogy jön ide a kolofon?

— Úgy jön ide, hogy a kiadók készek nem közölni a példányszámot. És akkor senki sem tudja meg, hogy a Piszkos Fred mennyiben kel el és... egyszóval mások mennyiben kelnek el.

— Értem. Kidobják a kanapét. Nincs bűnjel, nincs bűn.

— De ebbe ám az írók nem nyugosznak bele. Azt mondják, hogy jelezzenek csak, jelezzenek, de nagy példányszámokat.

— Miért, a kiadók nem igyekeznek nagyobb példányszámot kiadni? Hiszen az nekik előnyös!

— Igyekeznek, de ha egyszer azokat a könyveket nemigen keresik, akkor hiába igyekeznek, a nyakukon marad.

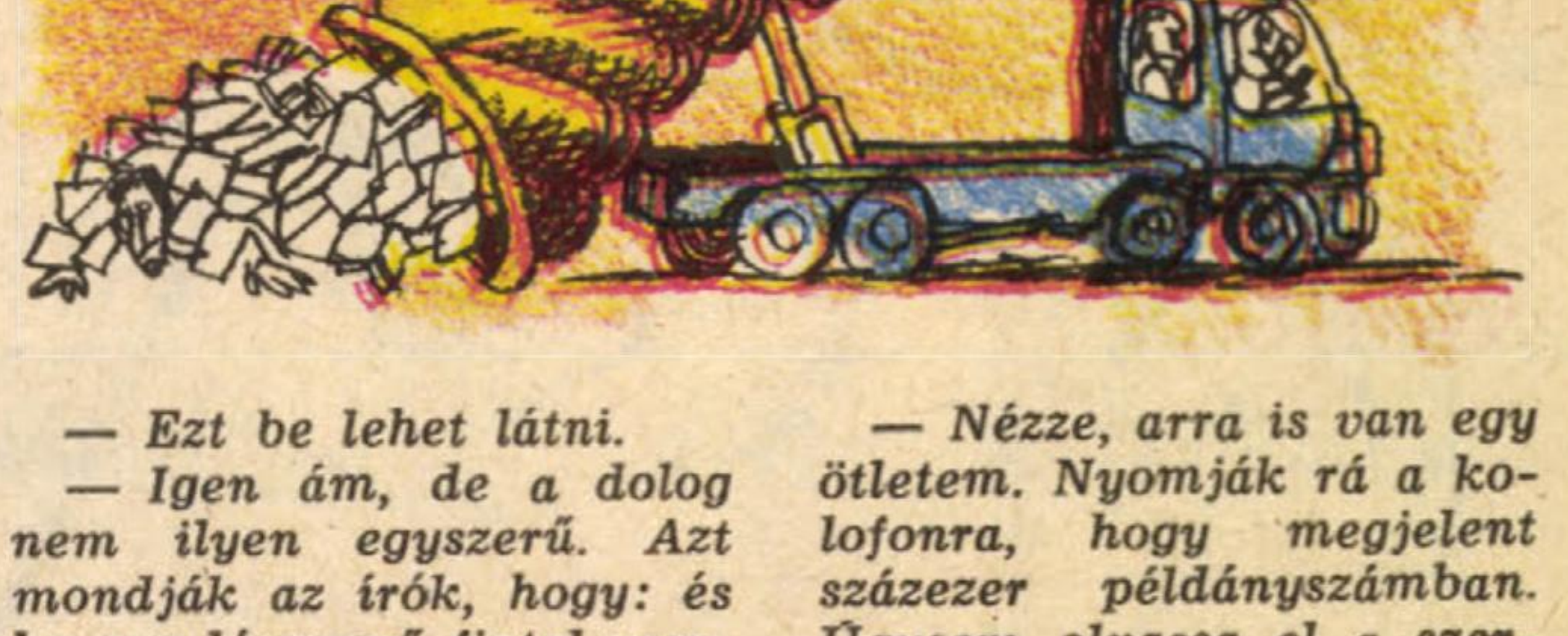

— Ezt be lehet látni.

— Igen ám, de a dolog nem ilyen egyszerű. Azt mondják az írók, hogy: és ha egy lángeszű fiatal szerző műve jelenik meg alacsony példányszámban? Mi van akkor? Az olvasók az első héten elkapkodják és nincs utánpótlás.

— Hát én ehhez nem értek, de úgy gondolom, hogy annak idején Petőfi, József Attila és Móricz Zsigmond is először kis példányszámban jelentek meg, amikor aztán kiderült, hogy kellenek a közönségnek, emelkedett a példányszám, meg jöttek az új és új kiadások. Hát nem?

— Hát igen. De a mai fiatalság türelmetlen.

— Tudja mit, van egy korszakalkotó javaslatom. Hány lángész jelentkezik nálunk egy esztendőben? Jó, ha egy. Tartalékoljanak számára százezer példányszámnyi papírt, s ha kiderül, hogy kapkodják azt az új könyvet, gyorsan adják ki újabb százezerben.

— Hmm, nem is hangzik rosszul. De mi legyen akkor a többivel?

— Nézze, arra is van egy ötletem. Nyomják rá a kolofonra, hogy megjelent százezer példányszámban. Úgysem olvassa el a szerzőn kívül senki, és a kecske is jóllakik, a káposzta is megmarad.

— Na de a kolofon az egy hivatalos izé, ott nem lehet blöffölni!

— Tudja mit, akkor tegyenek, amit akarnak.

— Hát igen... Szerintem tovább fognak vitatkozni. A vitaírások legalább megjelennek százezerben.

Gombó Pál

erőszakmentes világ

Elvarázsolt támaszpont

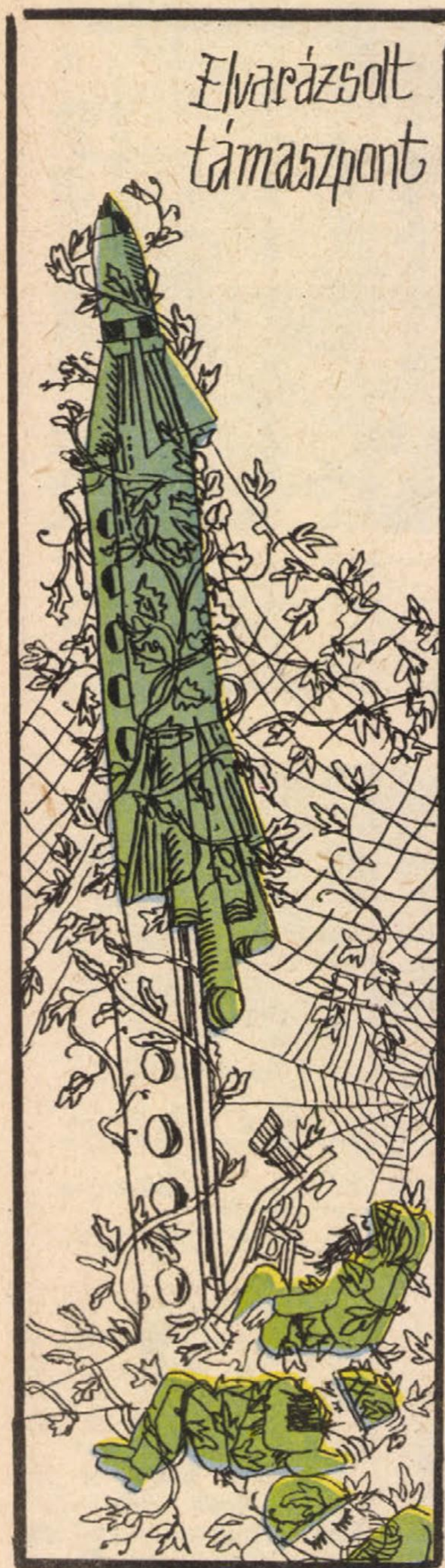

Interkontinentális rakéta

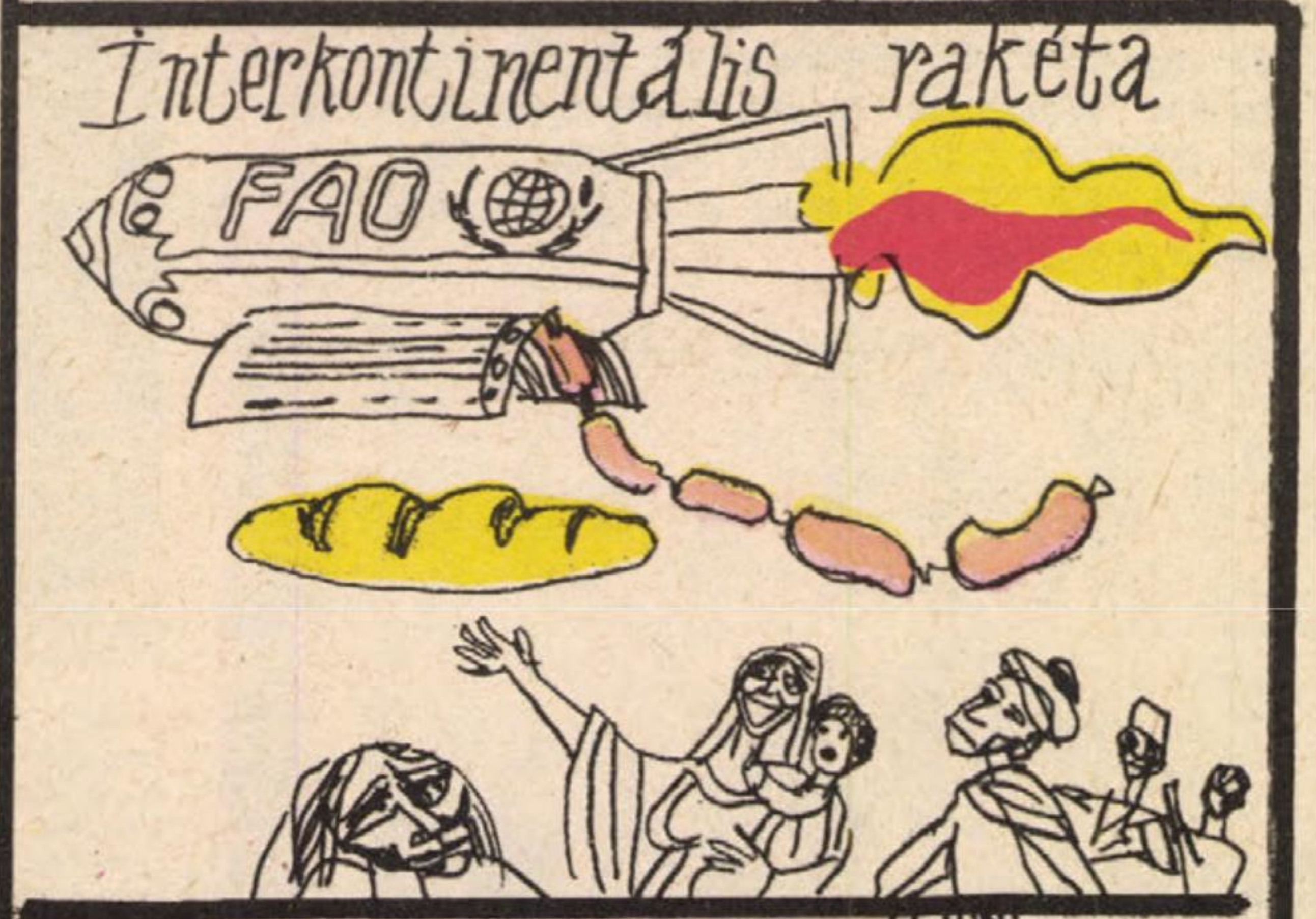

Tanktemető

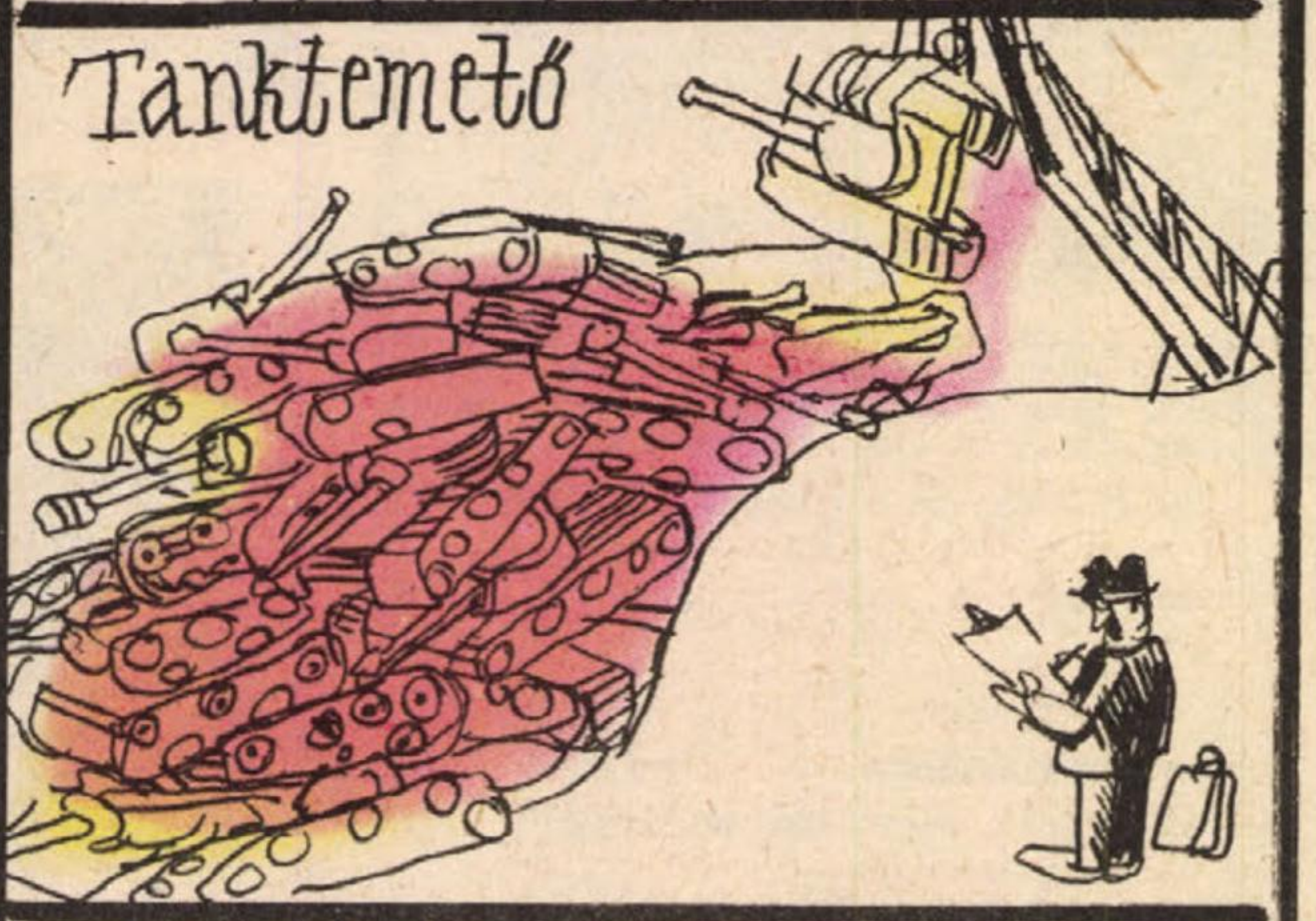

Bikaviadal

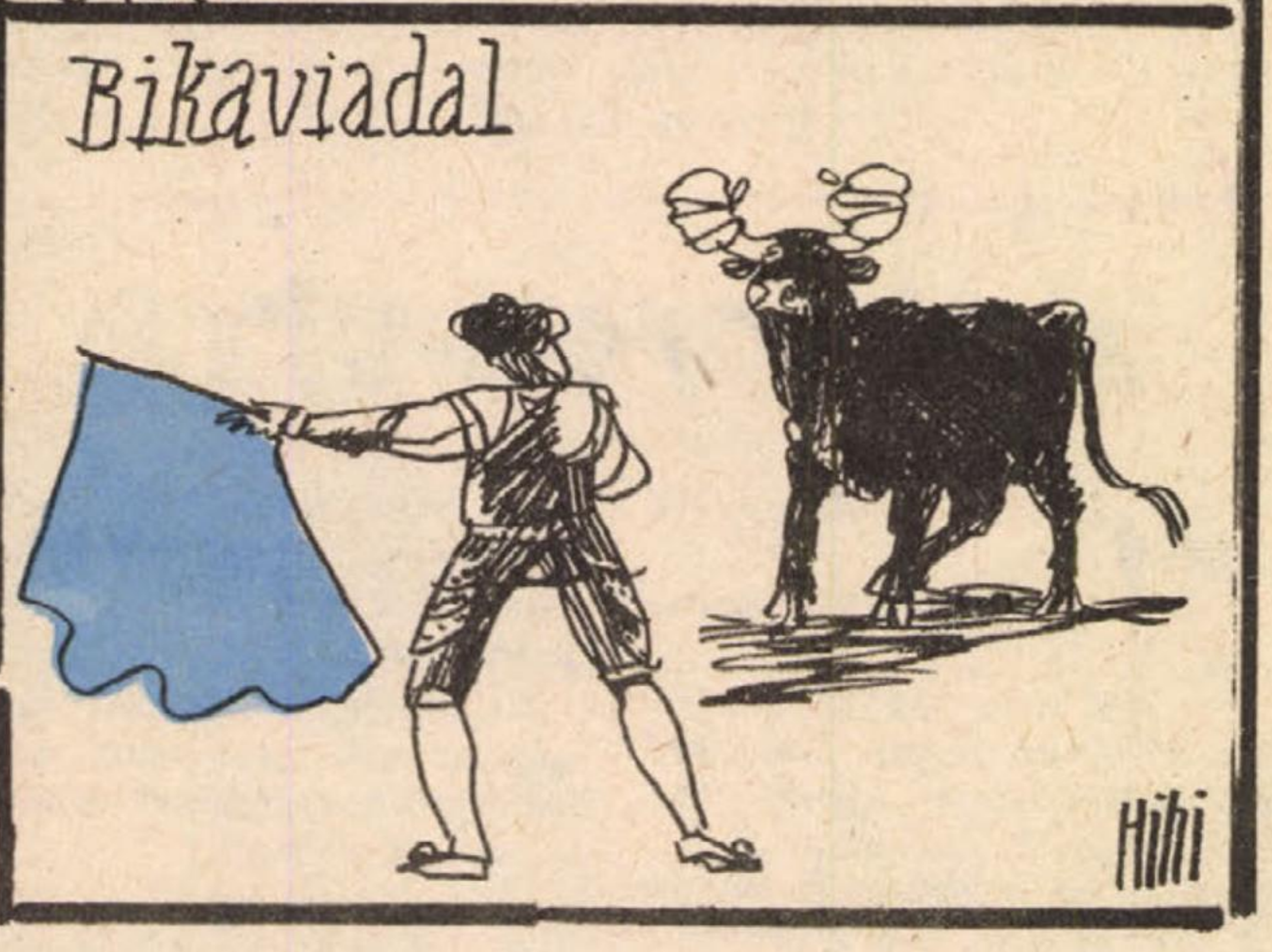

Hegedűs István rajzai

MINDENT A DOLGOZÓKÉRT!

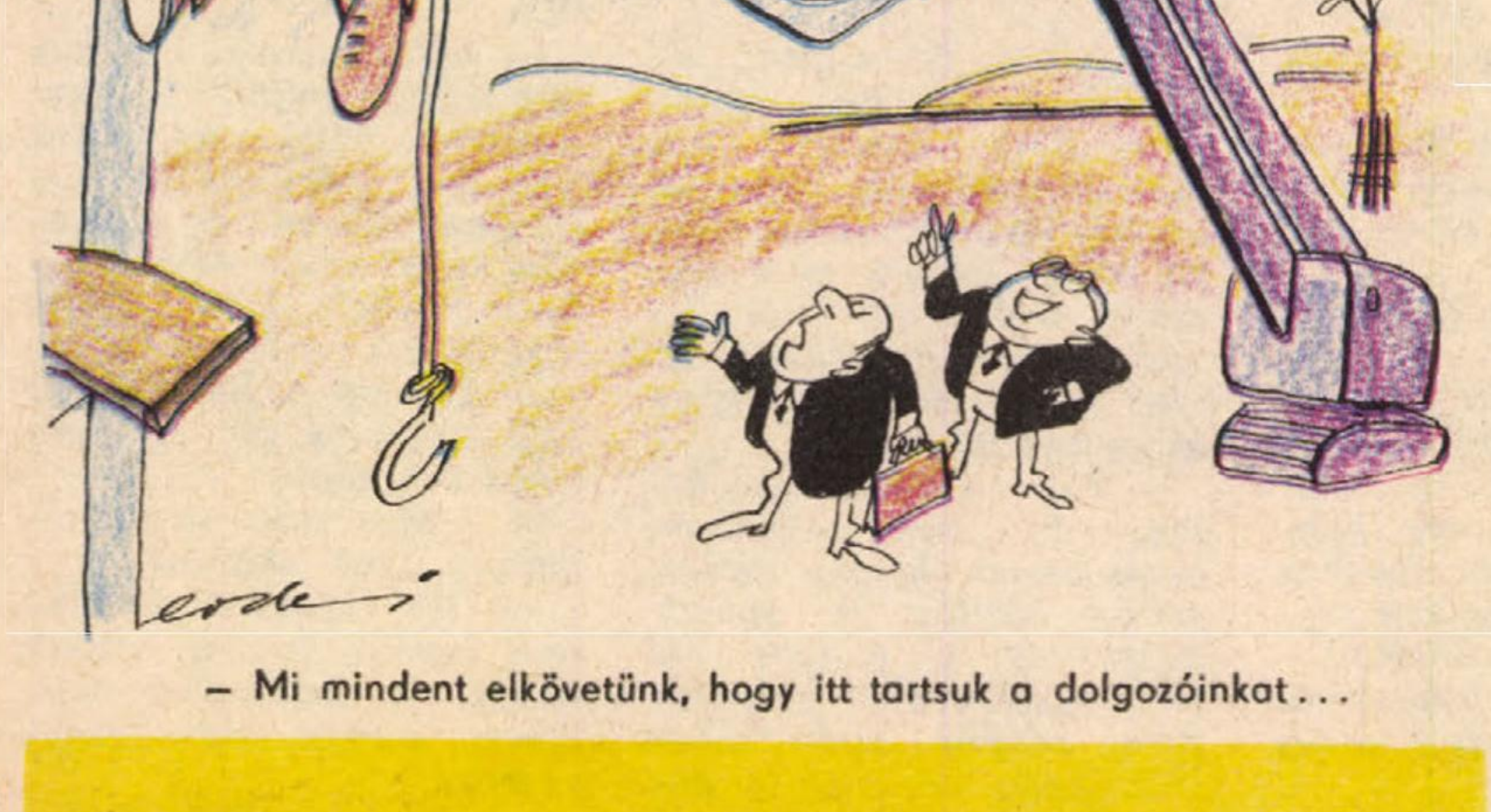

– Mi mindent elkövetünk, hogy itt tartsuk a dolgozóinkat...

HÓ VÉGÉN

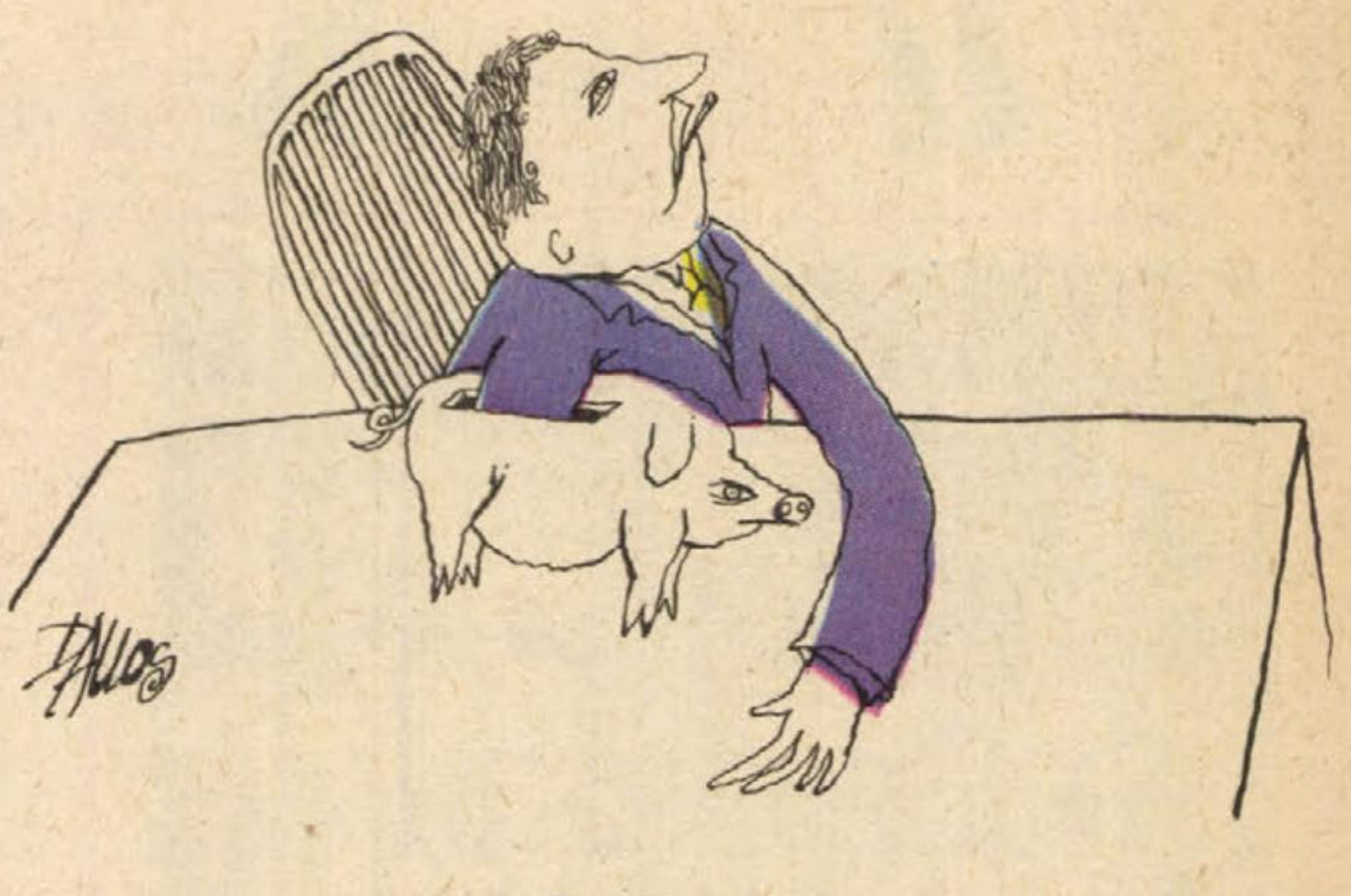

– Egészen üres...

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

NYÁRI DIVATKALAP

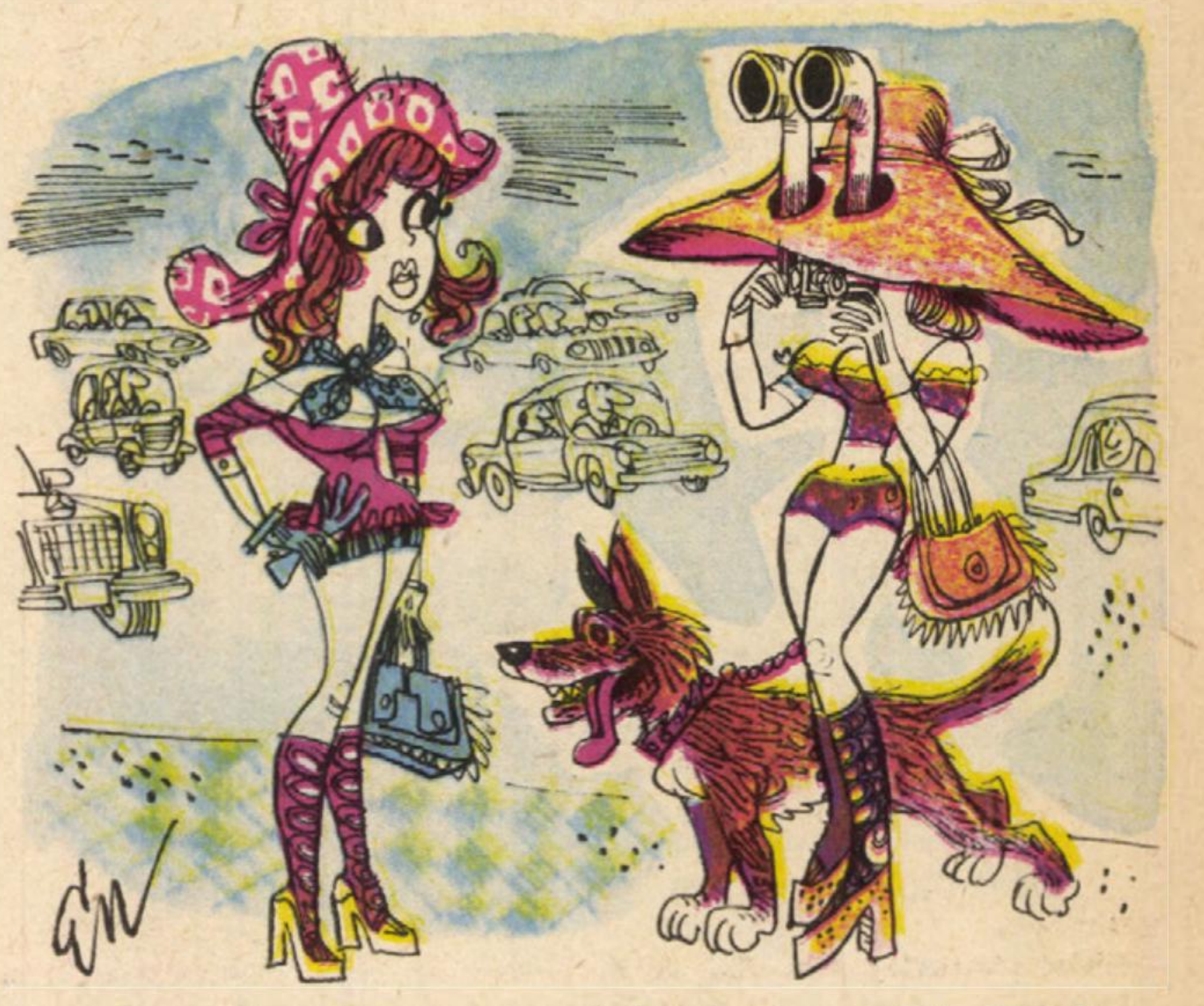

– Periszkóppal és a vezető kutyával remekül közlekedem...

NŐI FOCI

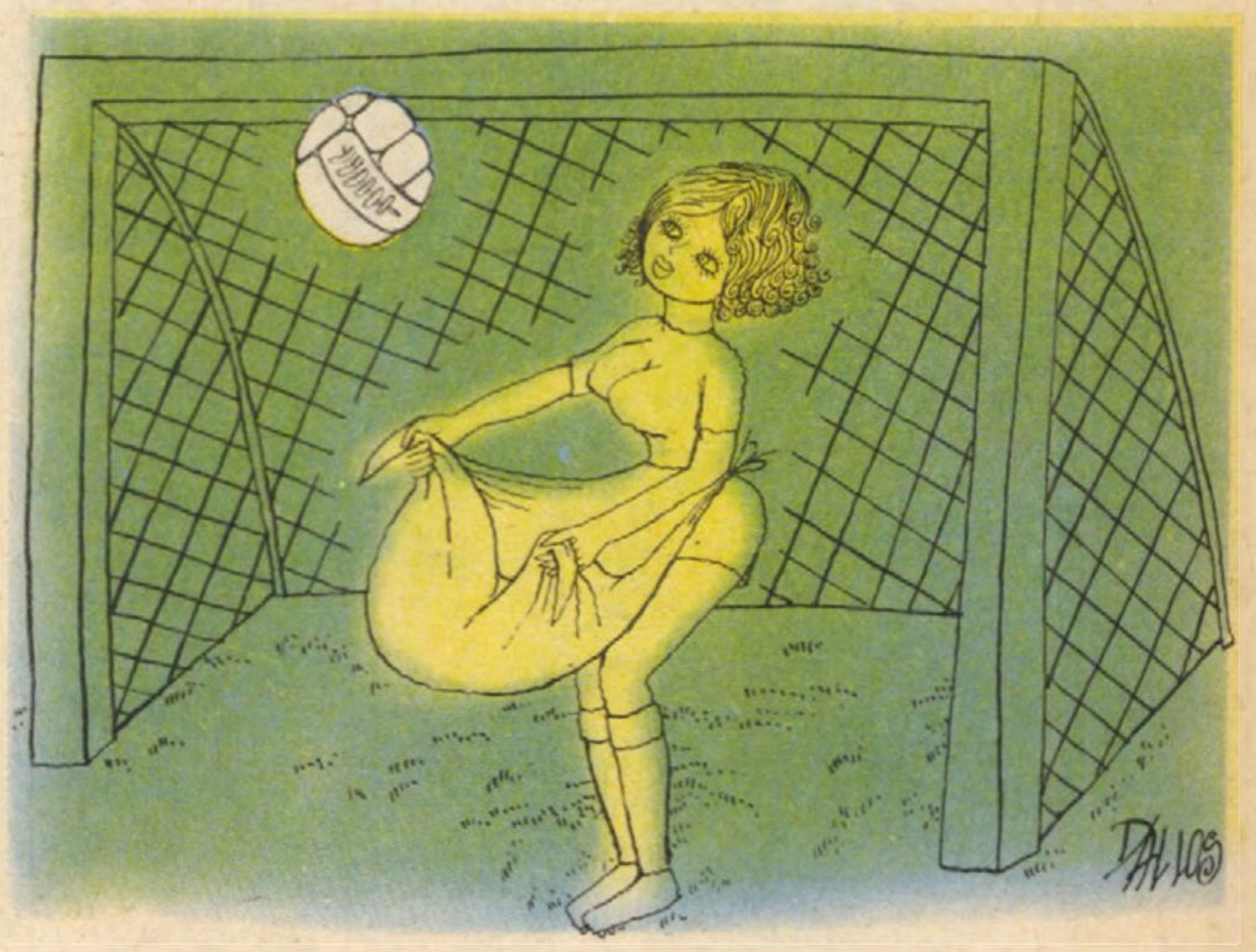

DRÁGÁBB LETT A PEZSGŐ

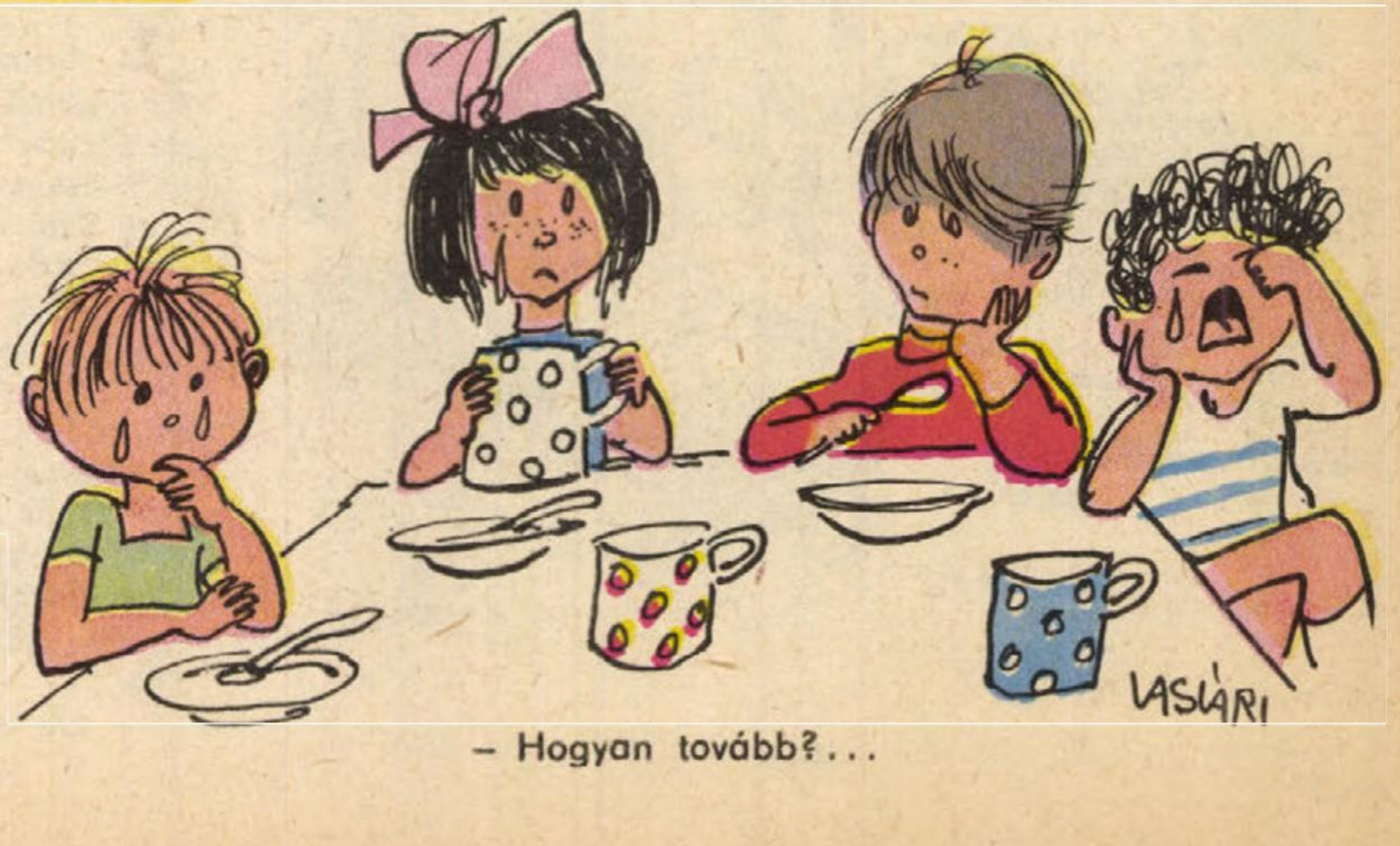

– Hogyan tovább?...

BABONÁS EMBER

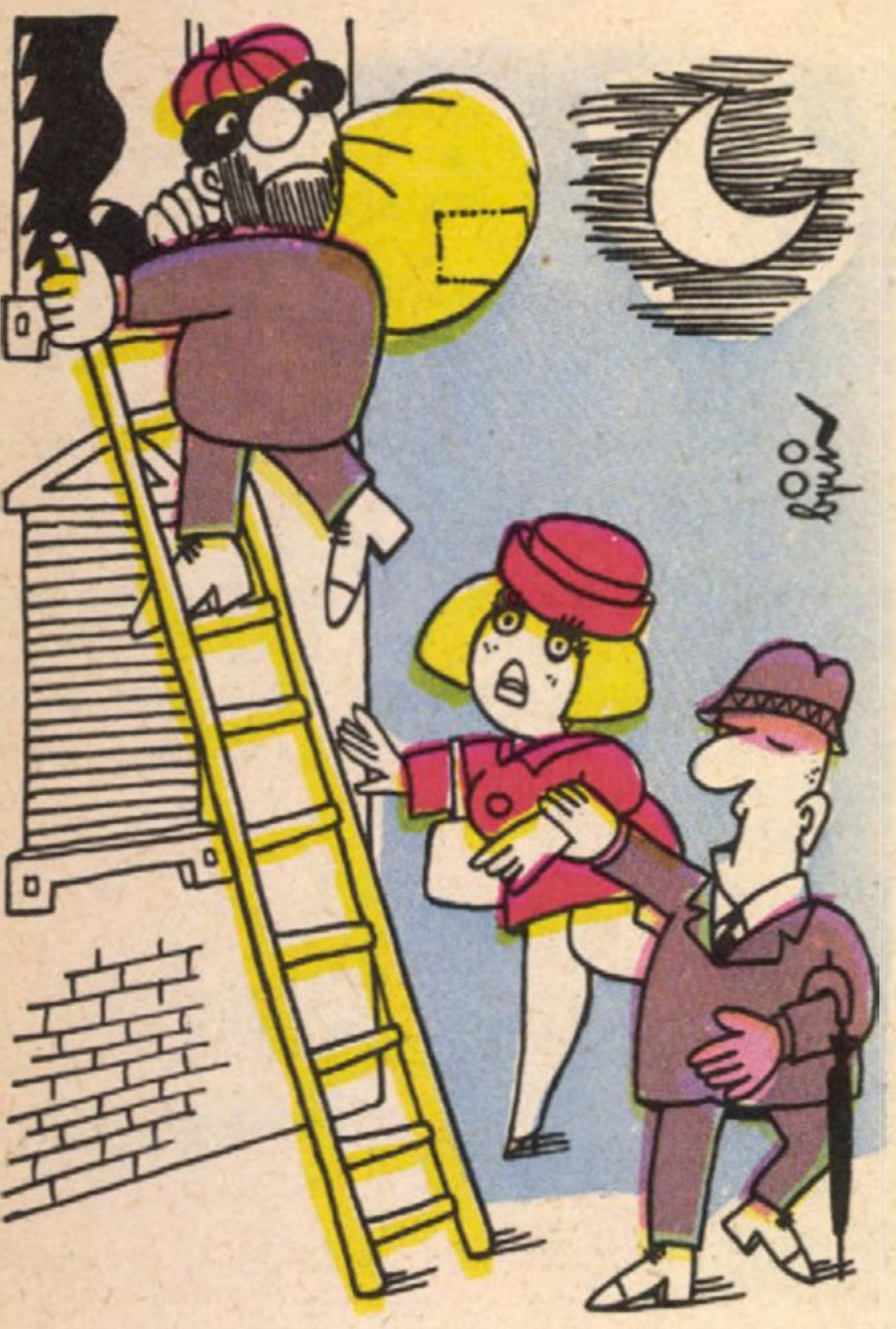

– Vigyázz, szívecském, létra alatt átmenni, szerencsétlenséget jelent...

RÉBUSZ

232. rejtvényünk megfejtése:

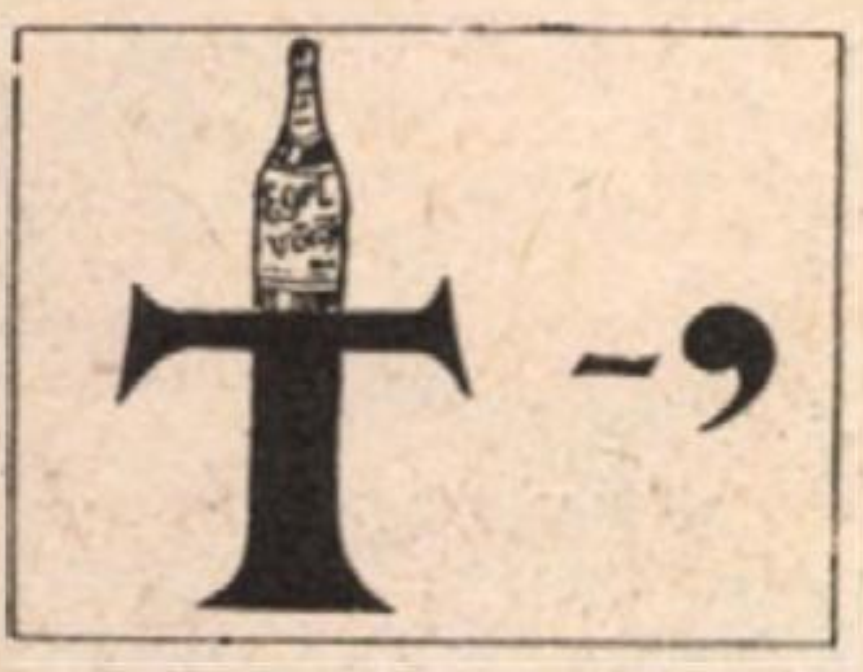

TERÁPIA

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Szőri Antalné, Bp. X., Gutor tér 5.

Pethes Zoltán, Jászárokszállás, Déryné u. 25.

Mecz Béláné, Debrecen, Wesselényi u. 2.

234. REJTVÉNYÜNK

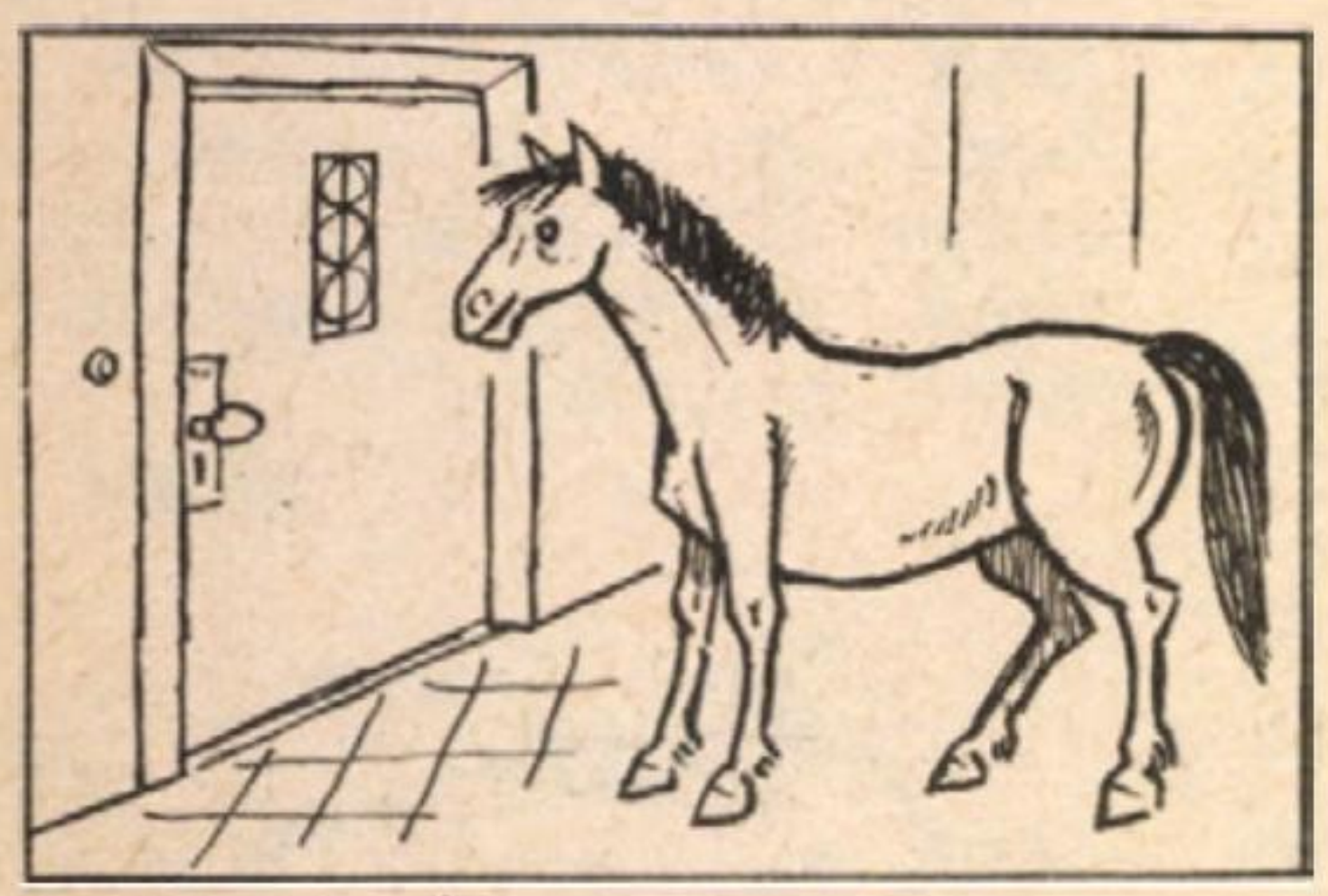

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb június 26-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-25 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

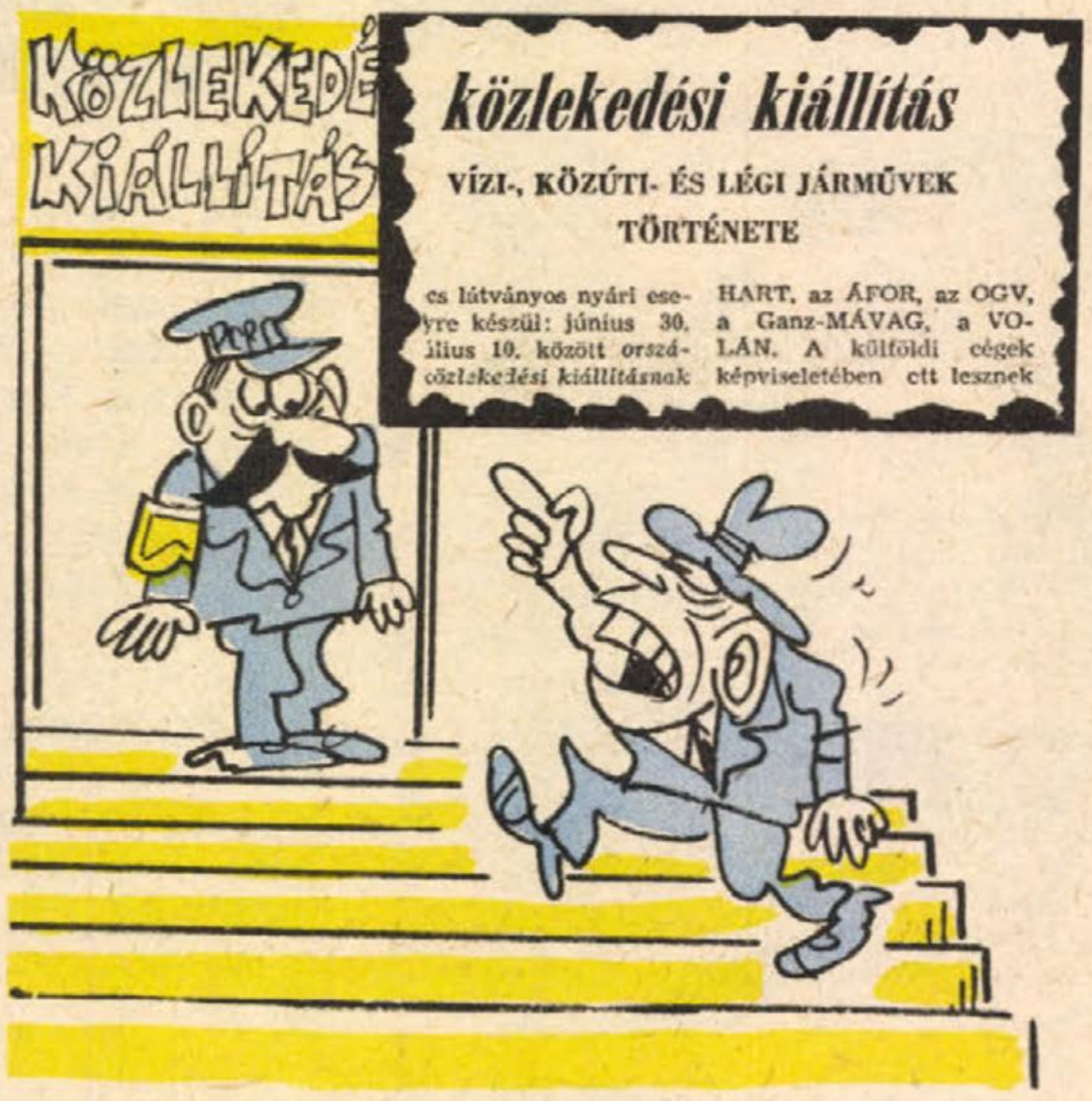
KÖZLEKEDÉ
KIÁLLÍTÁS
közlekedési kiállítás
VÍZI-, KÖZÚTI- ÉS LÉGI JÁRMŰVEK TÖRTÉNETE
cs látványos nyári ese- yre készül: június 30. ilius 10. között orszá- özlekedési kiállításnak
HART, az ÁFOR, az OGV, a Ganz-MÁVAG, a VOLÁN. A külföldi cégek képviseletében ott lesznek

– Találok itt egy taxit?

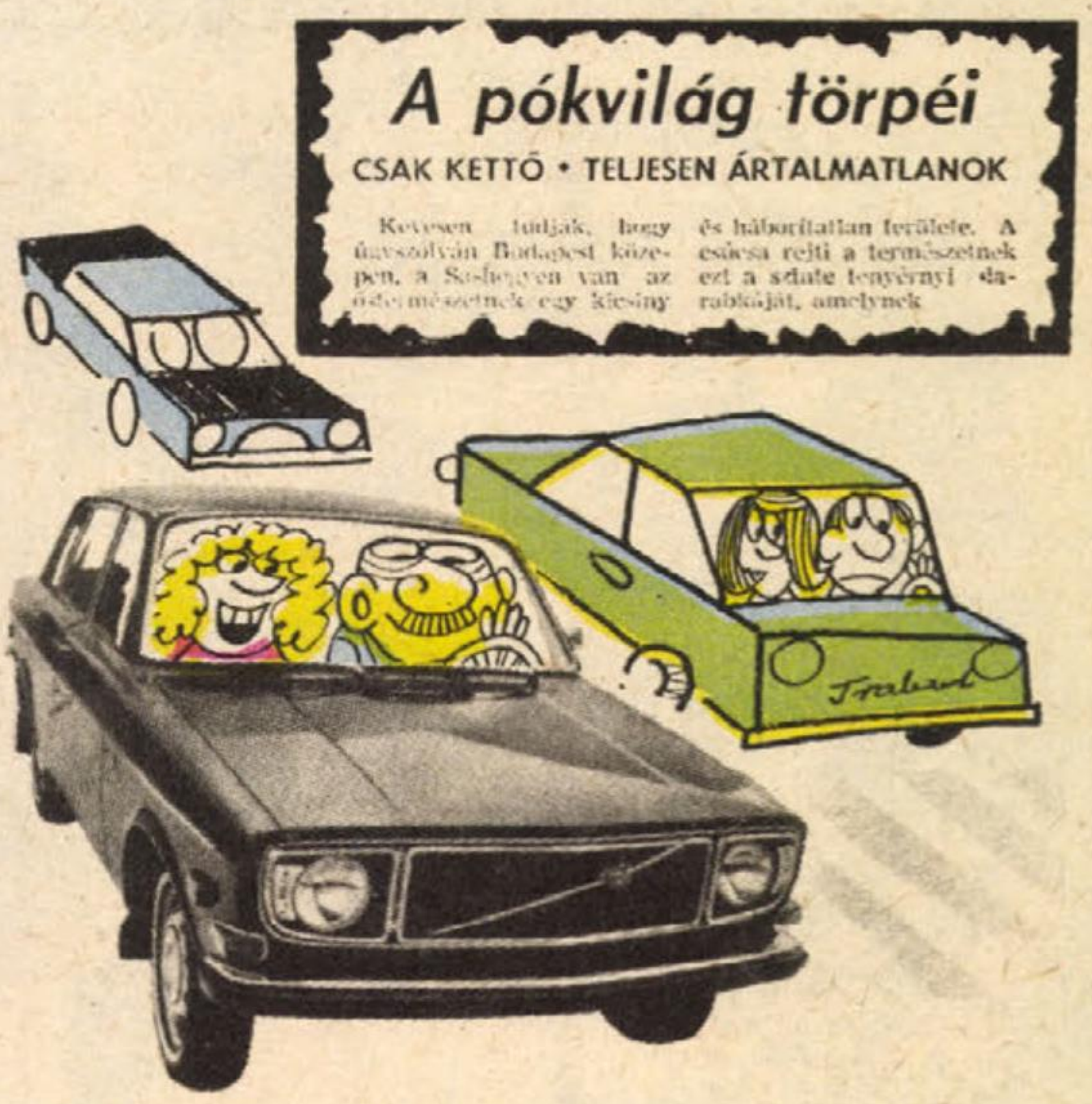
A pókvilág törpéi
CSAK KETTŐ • TELJESEN ÁRTALMATLANOK
Trabant

– Szegény Manci, csak egy Trabantos pók jutott neki.

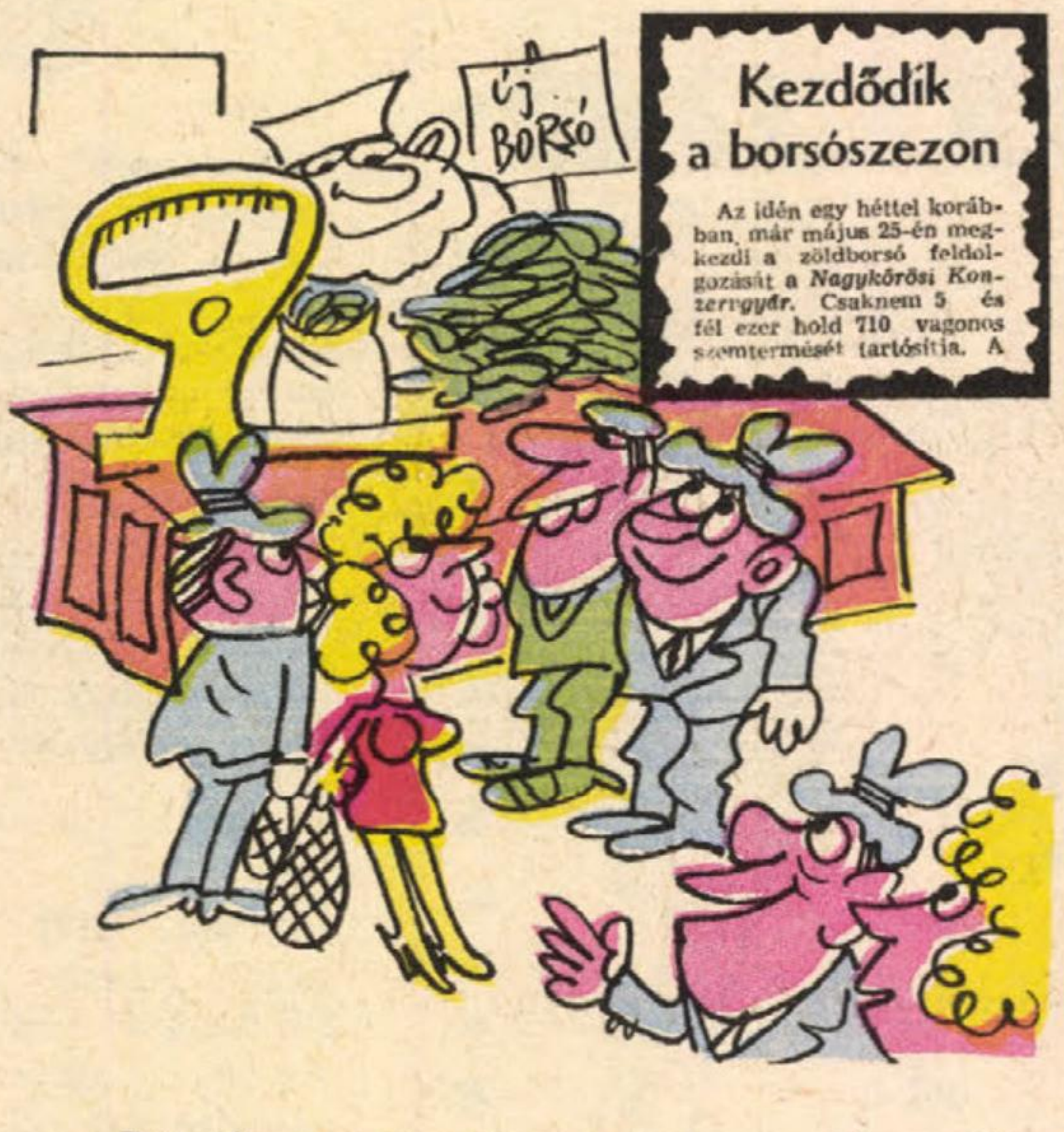
új BORSÓ
Kezdődik a borsószezon
Az idén egy héttel korábban, már május 25-én megkezdi a zöldborsó feldolgozását a Nagykőrösi Konzervgyár. Csaknem 5 és fél ezer hold 710 vagonos szemtermését tartósítja. A

– Borsófogyasztó nép a magyar. Használja levesbe, főzeléknek és a falra.

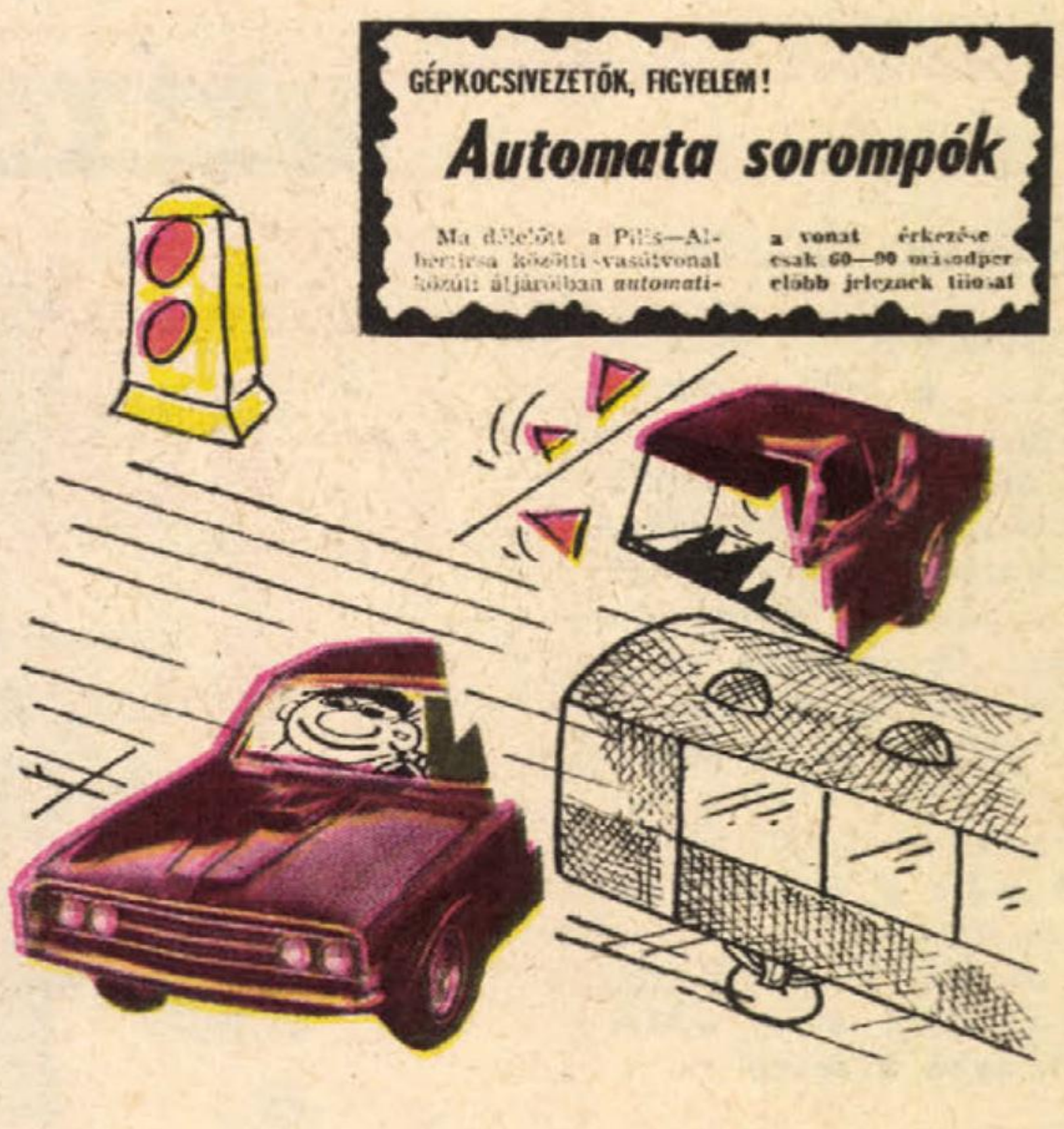
GÉPKOCSIVEZETŐK, FIGYELEM!
Automata sorompók
Ma délelőtt a Pilis—Albertirsa közötti vasútvonal közúti átjáróban automati-
a vonat érkezése csak 60—90 másodper előbb jeleznek tilosat

– Nagyszerű, még sikerült átcsúszni!

CSŐD

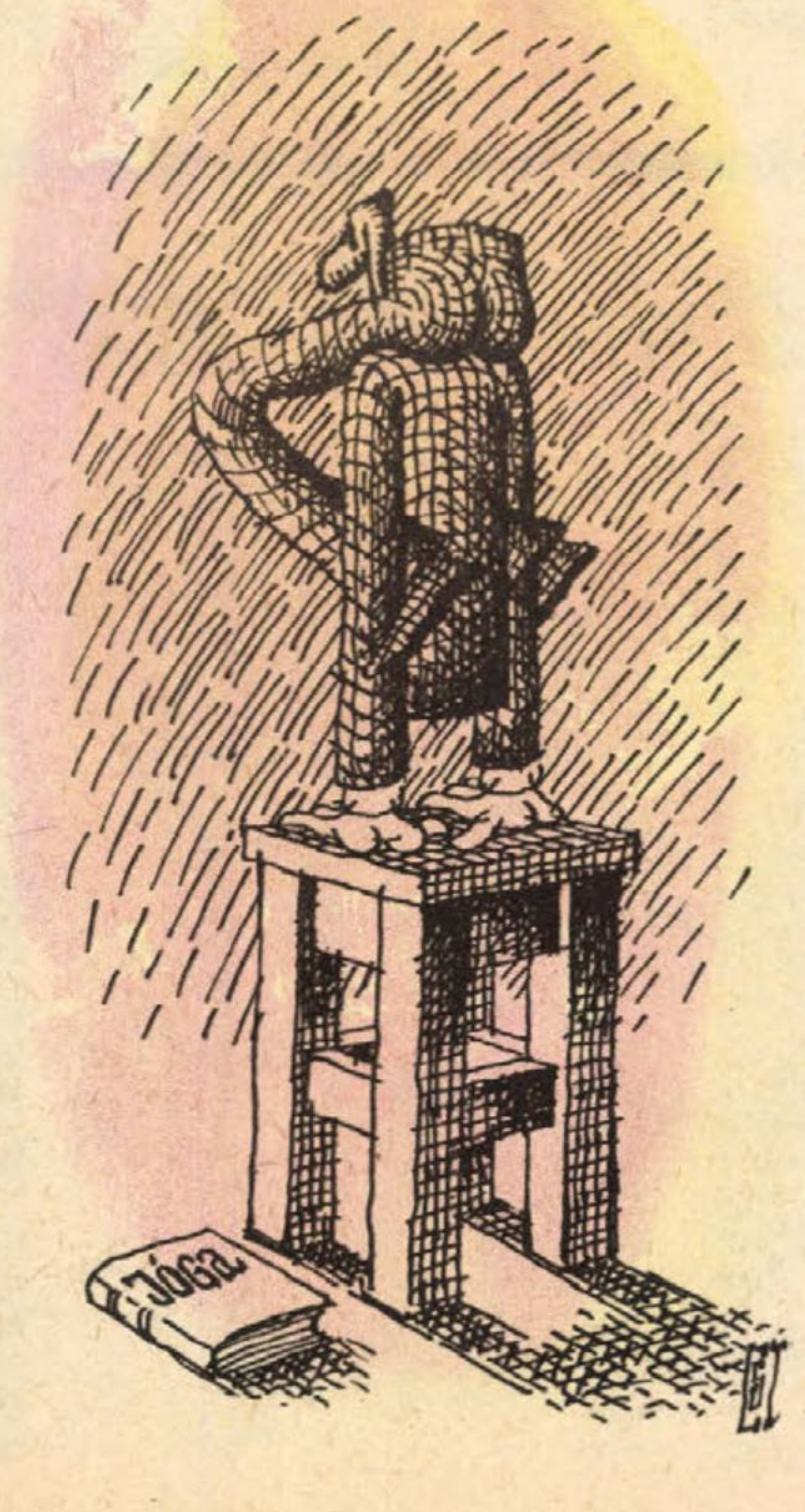

ÁLLATI SÍRVERSEK

1. *Emlékezz a sörös lóra.*
   Sírverse a tömör strófa:
   Lépést tartott az idővel,
   de nem bírta lóerővel.

2. *Százhúsz lapos, avult ponyva:*
   papírfaló moly sírboltja;
   itt porlad a teste majd,
   mert a regény oly silány volt,
   hogy a könyvmoly belehalt.

3. *E rozmárnál nem volt bölcsebb,*
   hulljon érte hát egy könnycsepp,
   mert elhunyt a rozmár.
   Nem oszt, nem szoroz már.

4. *Behálózott Pók apó*
   egy zsenge pók arát:
   a csinos Pók Marát,
   s a férjjelölt, Pók Manó
   kettévágta Pók apó
   élte pók-fonalát.

5. *Itt nyugszik a kígyó, Éva csábítója.*
   Egy meglepő tábla volt a sírásója:
   „TATAROZÁS MIATT ZÁRVA VAN AZ ÉDEN!"
   — olvasta s felszisszent: Jaj, megöl a mérgem!

6. *Tó fenekén, az iszapba hantolva,*
   nyugszik ez a perfekt angol angolna.
   Az angolnák mind le vannak hangolva.

Székely Dezső

KONJUNKTÚRALOVAGOK

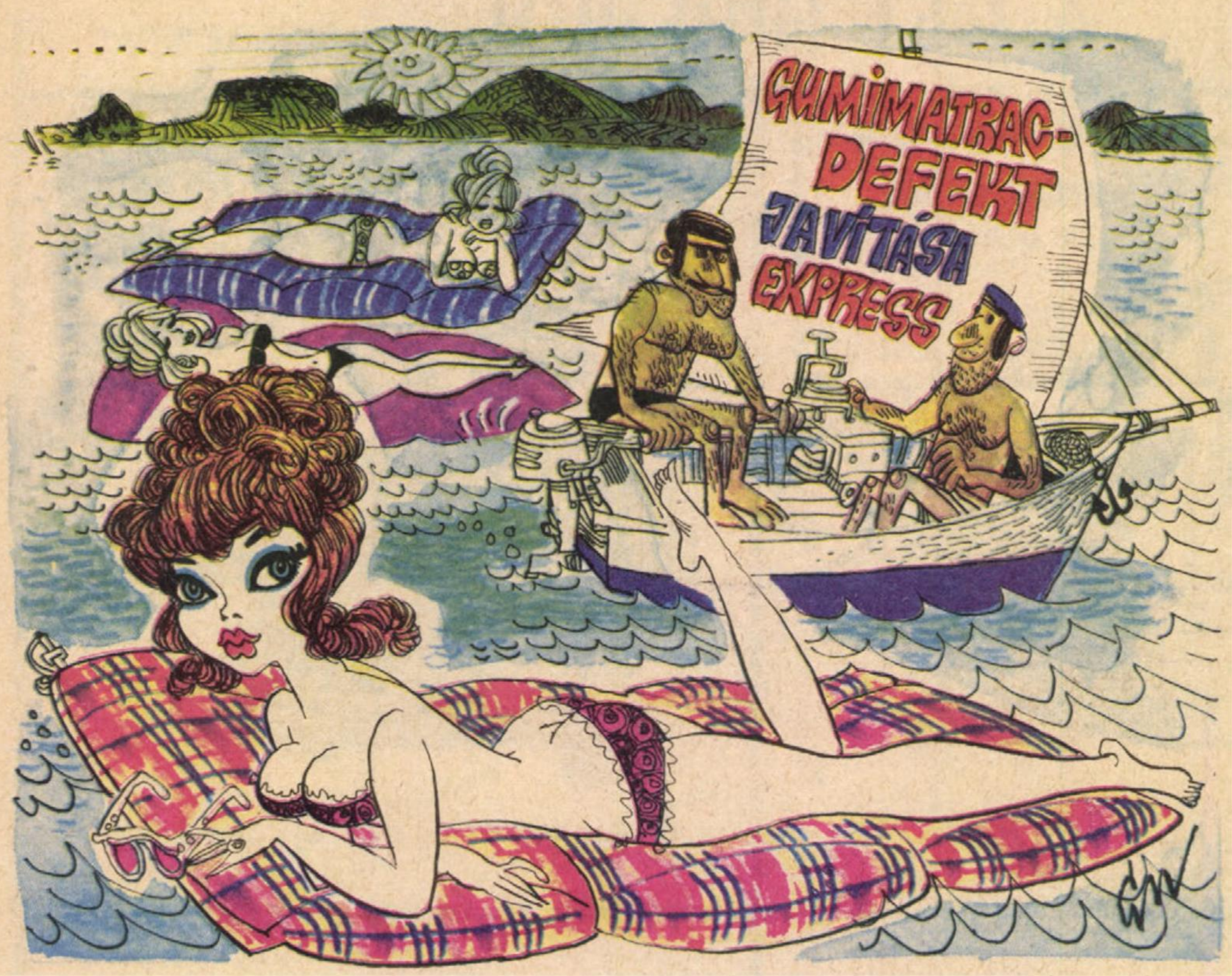

ÁRTATLAN VAGYOK!...

Angliában is – mint, sajnos, a világ minden táján – rongálják az utcai mérlegeket, telefonkészülékeket, automatákat. A szegény készülékek még a gondolkodó gépek korában sem tudnak védekezni. De kezdetnek talán biztató az a felirat, amely egy Sussex-i személymérleg fölött igyekszik hatni a józan emberi értelemre:

„NE BÁNTS! ÉN EGÉSZ ÉLETEMBEN EGY FALATOT SEM ETTEM!"

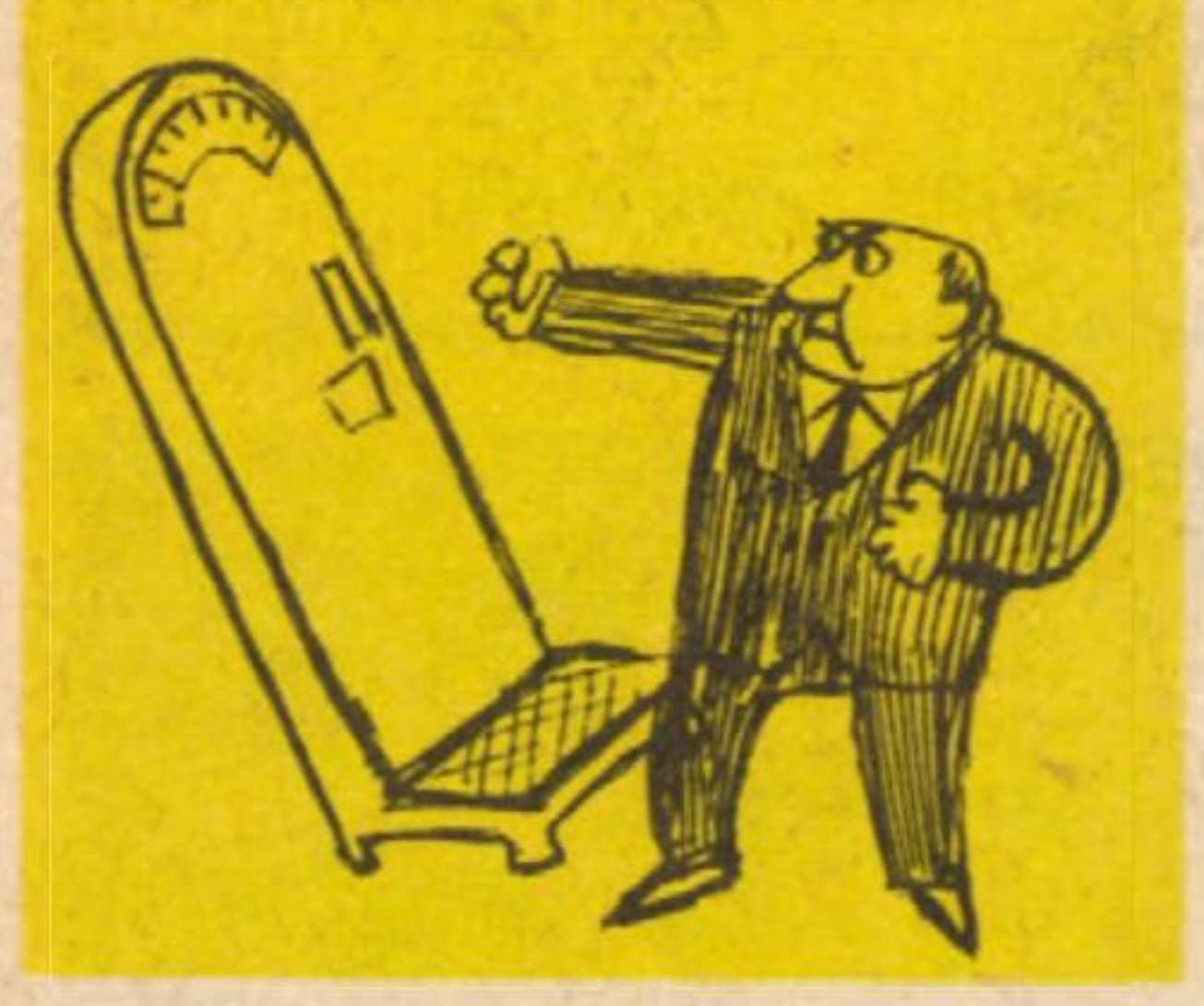

MEGJELENT!

153 VICC
RAJZBAN ÉS ÍRÁSBAN

ÁRA: 2,50 FT

ÁRA: 2,50 Ft
KAPHATO AZ ÚJSÁGÁRUSOKNAL

tribün

Joe Frazier, a nehézsúlyú ökölvívás profi világbajnoka Omahában négy röpke menet során csúnyán megdorgálta Ron Standert. Az újságírók a vesztes pici és törékeny feleségét kérdezték: nem bántja-e, hogy valósággal ronggyá verték a ház urát? „Már megszoktam! — volt a válasz. — Mindig ronggyá verik. Nem bokszoló ez, hanem csavargó. Hálás vagyok Fraziernek, megkímélt egy nehéz munkától. Ha ő nem veri meg Ront, nekem kellett volna..."

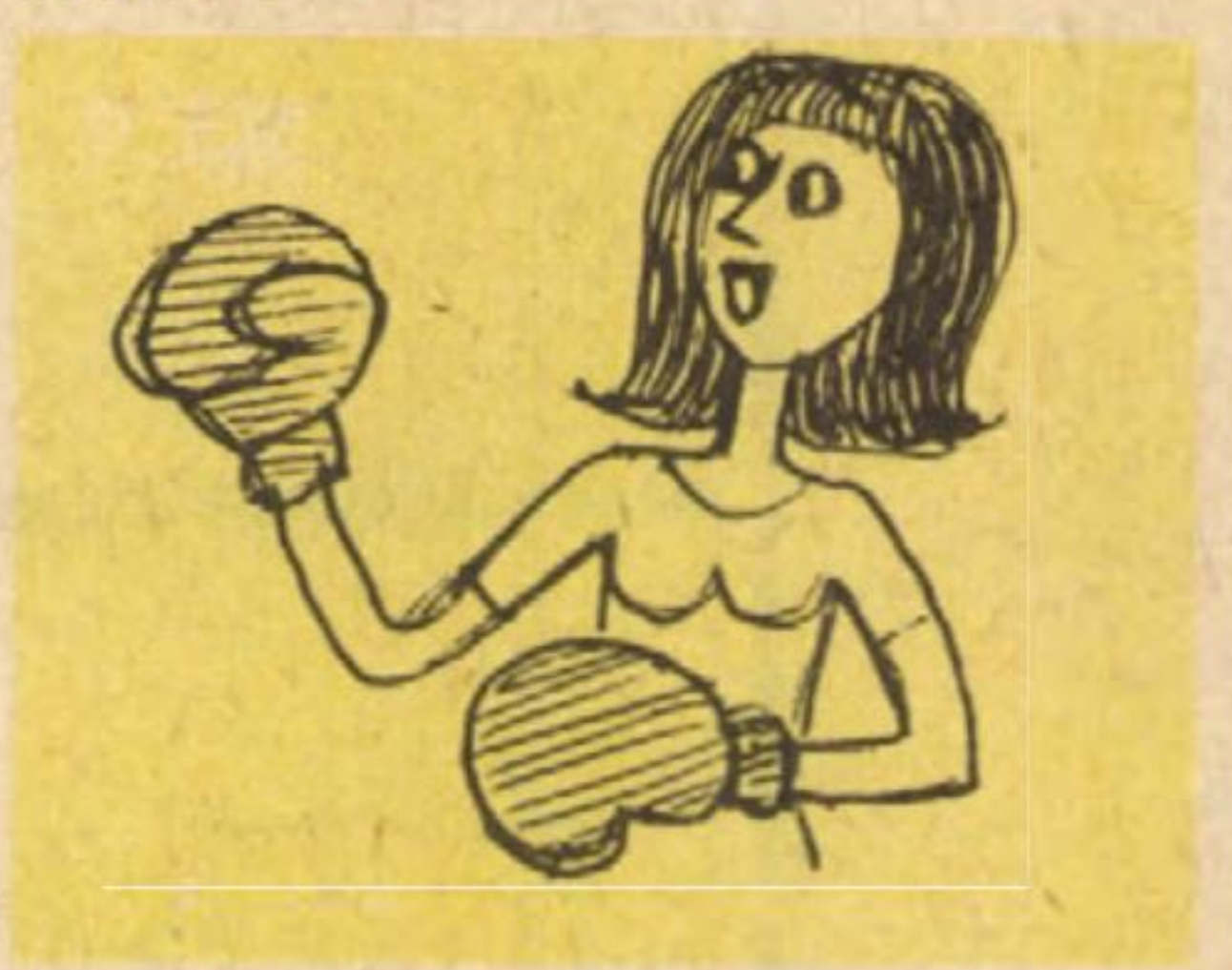

A zürichi „Sport" c. lap június 5-i számában olvastuk a következő hirdetést: „Futballmágus jó fizetés ellenében elszegődnék első, vagy másodosztályú egyesülethez. Jelige: egy fél csapattal felérek!"

Az eljárás ezek után egyszerű. Két futballmágust kell szerződtetni és akkor a teljes csapat fizetését megtakaríthatja az egyesület.

* * *

Most már kétségtelen, hogy Avery Brundage a müncheni olimpia után — végre! — elbúcsúzik a bársonyszéktől. „1952 óta vagyok a NOB elnöke — mondta Lausanne-ban a 84 éves sportember — és húsz év nagy idő. Tudom, vannak olyanok, akik már látni sem bírnak. Ez az álláspont nagymértékben elfogadható — és teljes mértékben kölcsönös."

Mint a futball öngólkirálya, Pedro Berenguero is igényt tarthatna valamiféle aranycipőre. Pedro egy argentin katonacsapatban játszik és az idei bajnokság során eddig tizenegy öngólt lőtt. „Az ok? Többnyire balszerencse, néha kalandvágy. Egy alkalommal pedig egyszerűen elfelejtettem, hogy félidőben helyet cseréltünk és most a másik irányba kell lőnöm". Nem megnyugtató. Pedró ugyanis a tüzérségnél szolgál. Lőelemképző.

Az olimpiai közlöny első száma bemutatja Hans Kleint, a müncheni játékok sajtófőnökét.

— Boldog házasságban él, két remek kis fickó szerető édesapja és hónapok óta az irodájában alszik egy tábori ágyon.

Bobby Moore, az angol válogatott kapitánya, szenvedélyes akvarista. „Az egyik kalózhalam megsérült — mesélte. — Ostoba módon nekiúszott egy kőnek. Utánajártam és kiderült, hogy az állatorvos száz fontért készít műfogsort a kalózhalnak. Ez keservesen drága. Most arra gondolok, hogy inkább szemüveget csináltatok neki."

(p. p.)

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

ZSUZSÁNNA és a VÉNEK

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

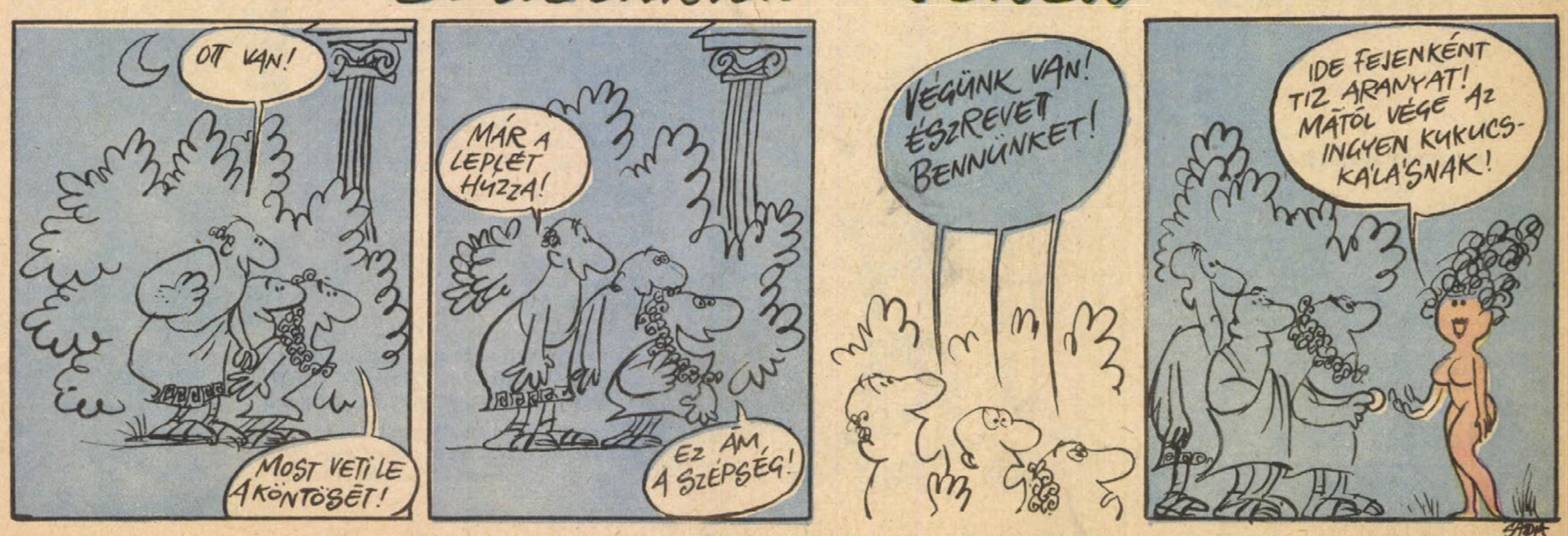
OTT VAN!
MOST VETI LE A KÖNTÖSÉT!
MÁR A LEPLÉT HÚZZA!
EZ ÁM, A SZÉPSÉG!
VÉGÜNK VAN! ÉSZREVETT BENNÜNKET!
IDE FEJENKÉNT TÍZ ARANYAT! MÁTÓL VÉGE AZ INGYEN KUKUCSKÁLÁSNAK!